

การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมการความสนใจในการเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับ
การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
มกราคม 2561

การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมความสนใจในการเรียนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับ
การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม

ปริญญาโท
ของ
กิตติคุณ ธีระชัย เชียงแรง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
มกราคม 2561
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ

การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมการความสนใจในการเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับ
การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
มกราคม 2561

กิตติคุณ ธีรเชษฐ (2560). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และพฤติกรรม
ความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (วิทยาการทางการศึกษาและ
การจัดการเรียนรู้อ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการ
ที่ปรึกษา: อาจารย์ ดร.อัญชลี จันทร์เสม, รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย.

การศึกษาครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และ
พฤติกรรมความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์
สีลม ที่เรียนวิชา อ 10121 ภาษาต่างประเทศ ของภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ที่ได้มาจาก
วิธีสุ่มเข้ากลุ่ม (Random Assignment) โดยการจับฉลาก ซึ่งดำเนินการตามแผนการทดลองแบบ
Randomize Control Group Pretest-Posttest Design และเนื้อหาที่ใช้สอนตามชนิดวิธีการ คือ How to
make sandwich, How to make milkshake และ How to make card โดยใช้เวลาดทดลองทั้งหมด 9 สัปดาห์
18 คาบๆ ละ 50 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
ทักษะการฟัง-พูด มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .63 ทักษะการอ่าน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .91 ทักษะการเขียน
มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .74 และพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ
.84 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ t-test แบบ Dependent, Independent และพฤติกรรมความสนใจต่อการ
เรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจะพรรณนาวิเคราะห์พฤติกรรมแต่ละประเภทที่บันทึกจากการสังเกต โดยแบ่ง
พฤติกรรมที่สังเกตได้ออกเป็น กิจกรรมการเรียน, ภาษาที่นักเรียนใช้ และปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน

ผลการวิจัยพบว่า

นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ การสอนแบบเดิม มี
ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ การสอนแบบเดิม
เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .01

นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ การสอนแบบเดิม
เปรียบเทียบพฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ มีพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ร้อยละ 89.92 และนักเรียน
ที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ร้อยละ 52.12

A COMPARISON OF ENGLISH PERFORMANCE BEHAVIOR AND
THE INTERACTION OF PRATHOM SUKSA II STUDENTS TAUGHT THROUGH
“HOW TO” ACTIVITIES BASED ON THE CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTER
APPROACH (MODEL I) AND THE TRADITIONAL INSTRUCTION

AN ABSTRACT
BY
KITSIRANUT CHIANGRAENG

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational Science and Learning Management
at Srinakharinwirot University

January 2018

Kitsirant Chiangraeng. (2017). *Comparison of English Performance Behavior and Interactions between Prathom Suksa Two Students Taught through 'How to' Activities based on the Concentrated Language Encounter Approach Model One and the Traditional Instruction*. Master of Education, M. Ed. (Education Science and Learning Management). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr. Anchalee Jansem, Dr. Saowalak Rattanaich.

This study aims to study a comparison on English performance behavior and the interaction between Prathom Suksa Two students taught through 'How to' activities based on the Concentrated Language Encounter Approach Model One and Traditional Instruction.

The samples were taken from two classrooms of Prathom Suksa Two during the first semester of the 2016 academic year at Assumption Convent Silom School in Bangkok. The design of the study was a randomized control group pretest and post test design. Each group was taught with the same lesson contents for twenty periods of fifty minutes each. There were forty-three students assigned to the experimental group, and forty-three students in the control group. The experimental group was taught by instruction based on concentrated language encounters activity-based Model One, while the control group was taught by the traditional approach.

The instruments were lesson plans, English performance, tests, the behavior and interactions of students learning English. They were used as research instruments in the study and included on independent t-test, a dependent t-test and percentages used statistically for the purpose of data analysis.

The results of this study indicate that the levels of English performance and learning English in the experimental group and the control group, between the pre and post experiment, were significantly different at a level of .01. The behavioural learning interest of the experimental group was 89.92% while the control group was 52.12%.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความรู้และความอนุเคราะห์จาก รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิเชียร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี จันท์เสมอ อาจารย์ที่ ปรีक्षाปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์ ประธานกรรมการสอบปากเปล่า ผู้ช่วย ศาสตราจารย์ ดร.ลัดดา หวังภาษิต และ อาจารย์ ดร.วันเพ็ญ ประทุมทอง ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำในการศึกษาค้นคว้าตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไขปริญญานิพนธ์สำเร็จด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.พรพิมล ประสงค์พร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อิทธิ พัทธ์ สุวทันพรกุล ให้คำแนะนำและข้อคิดอันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ดร.กมลวรรณ เกกะนันท์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม ที่ กรุณาให้ความช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวกตลอดเวลาในการดำเนินการวิจัย และขอใจ นักรเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล วิจัยเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงพระคุณบิดามารดา ครอบครัว และบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ที่สนับสนุนการศึกษาด้วยความรักและห่วงใย คอยให้กำลังใจ และช่วยเหลือเป็น อย่างดีเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาแด่ พระคุณ พ่อแม่ ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้วางรากฐานการศึกษา และประสิทธิ์ประสาท วิชา ความรู้ให้ผู้วิจัยตราบทุกวันนี้

กิตติธรรณัฐ์ เชียงแรง

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ	4
	กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
	สมมติฐานในการวิจัย	7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างหลักสูตรการเรียนรู้อาษาต่างประเทศ	8
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1	24
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	45
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านพฤติกรรมความสนใจในการเรียน	62
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	72
	การกำหนดประชากรและ กลุ่มตัวอย่าง	72
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	73
	การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	74
	การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	82
	การวิเคราะห์ข้อมูล	83
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	83
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	87
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	87
	การวิเคราะห์ข้อมูล	87
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	88

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5	
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	96
สังเขปการวิจัย	96
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	100
อภิปรายผล	100
ข้อเสนอแนะ	104
บรรณานุกรม	105
ภาคผนวก	112
ภาคผนวก ก	113
ภาคผนวก ข	125
ภาคผนวก ค	133
ภาคผนวก ง	144
ประวัติย่อผู้วิจัย	146

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตัวอย่างตารางสำหรับให้ค่าระดับคะแนน (FSI)	55
2 ตัวอย่างตารางแปลงค่าระดับคะแนนเป็นระดับของการสอบ (FSI)	56
3 การตรวจสอบความสอดคล้องและความถูกต้อง IOC	75
4 การตรวจสอบความสอดคล้องและความถูกต้อง IOC	77
5 แบบแผนการวิจัย	82
6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูด ทักษะ การอ่าน และทักษะการเขียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	88
7 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูด ทักษะ การอ่าน และทักษะการเขียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง...	89
8 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูด ทักษะ การอ่าน และทักษะการเขียน ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง..	90
9 แสดงความถี่และร้อยละพฤติกรรมความสนใจในการเรียน ภาษาอังกฤษของ นักเรียน ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ	91
10 แสดงความถี่และร้อยละพฤติกรรมความสนใจในการเรียน ภาษาอังกฤษของ นักเรียน ที่ได้รับการสอนแบบเดิม	93
11 เปรียบเทียบลำดับพฤติกรรมความสนใจระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการและการสอนแบบเดิม	95
12 ค่าอำนาจจำแนก (t) แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการ ฟัง-พูด	114
13 ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน	115
14 ค่าอำนาจจำแนก (t) แบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ..	116
15 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านฟัง-พูด ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง	117
16 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านฟัง-พูด ก่อนและหลัง การทดลอง ของกลุ่มควบคุม	118
17 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านอ่าน ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง	119
18 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านอ่าน ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม	120

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
19	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง	121
20	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง	122
21	ความถี่และร้อยละ พฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง	123
22	ความถี่และร้อยละ พฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม	124

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย	7
2 ระบบของภาษา 3 ระดับ	27
3 กระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาโดยรวม	39
4 ตัวอย่างการตรวจและให้คะแนน แบบทดสอบเชิงปฏิบัติการเขียน	60

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552: 1) อีกทั้งความร่วมมือด้านการศึกษาของประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน ภายใต้ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASCC:ASEAN Socio-Cultural Community) การศึกษาเป็นรากฐานสำคัญในการสร้างประชาคมอาเซียน โดยการศึกษาเป็นกลไกในการปลูกฝังค่านิยมแนวความคิด ความเข้าใจกันระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน และเป็นรากฐานสำคัญในการสร้างความเข้มแข็งและความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจของอาเซียนและเศรษฐกิจโลก โดยในแผนงาน การจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (Blueprint for ASEAN Socio-Community-ASCC Blueprint) ได้กำหนดให้การพัฒนาศักยภาพมนุษย์เป็นเป้าหมายสำคัญอันดับแรกในการเสริมสร้างวิถีชีวิตที่ดีของประชากรในภูมิภาค ด้วยการให้ความสำคัญกับการศึกษาและสร้างโอกาสทางการศึกษา การลงทุนในการพัฒนาศักยภาพมนุษย์และการเรียนรู้ตลอดชีวิต การส่งเสริมการจ้างงานที่เหมาะสม การส่งเสริมเทคโนโลยีสารสนเทศ การอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเชิงประยุกต์ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2556: ออนไลน์) แต่เมื่อศึกษาจากการประเมินความสามารถการแข่งขันด้านการศึกษาโดยสถาบันพัฒนานักบริหาร (International Institute for Management Development: IMD) ได้กำหนดตัวชี้วัดการศึกษาจะมี 3 ระดับ ได้แก่ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ซึ่งจัดดำเนินการศึกษาไว้ในด้านโครงสร้างพื้นฐาน (infrastructure) แสดงถึงการพัฒนาประเทศ ภาพรวมของไทยปี 2014 อยู่อันดับที่ 54 (เปรียบเทียบกับ 60 ประเทศ) ลดลงจากเดิมปี 2013 ที่อยู่อันดับที่ 51 โดยการศึกษาติดอันดับรั้งท้ายเมื่อเปรียบเทียบกับอันดับด้านอื่นๆ ของไทย หรือกล่าวได้ว่า การศึกษาเป็นตัวฉุดขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ อีกทั้งการเสนอดัชนีด้านการศึกษาของไทยอันดับลดลงเกือบทั้งหมด ไทยต้องรีบพัฒนาการเรียนการสอนอย่างเร่งด่วน โดยเฉพาะด้านภาษาอังกฤษ (อันดับที่ 57) และทักษะทางภาษาที่ตอบสนองต่อความต้องการของนายจ้าง (อันดับที่ 51) (Thantida. 2557. ดัชนีขีดความสามารถในการแข่งขัน: ไอเอ็มดี ปี 2014. ออนไลน์)

ในขณะที่ระบบการศึกษาของไทย ปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ อาทิเช่น การประชุมคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กพฐ.) ในหัวข้อ “ประเทศไทยควรปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างไร” สรุปว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญ ในการติดต่อสื่อสาร และนำไปใช้เป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อ รวมทั้งเพื่อศึกษาค้นคว้าหาความรู้

จึงจำเป็นต้องเน้นการเรียนการสอนให้ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารได้ ซึ่งในปัจจุบันกว่า 90% ผู้เรียนถูกสอนโดยเน้นให้เรียนแบบท่องจำคำศัพท์ หรือเน้นไวยากรณ์มากเกินไป ในขณะที่การพูดหรือการเขียนมีน้อยมากหรือถึงขั้นไม่มี (ผู้จัดการออนไลน์. 256. ออนไลน์) แม้ว่าแผนยุทธศาสตร์ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของประชากรไทยเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (พ.ศ.2548-2558) เนื่องจากเป็นภาษากลางที่ใช้สื่อความหมายไปเกือบทั่วโลก ทั้งในฐานะที่เป็นเครื่องมือที่จะเข้าถึงแหล่งวิทยาการต่างๆ และค้นคว้าความรู้ใหม่ๆ ดังนั้น จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะส่งเสริมให้ประชากรไทย ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับที่จะสื่อสารได้ เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และการประกอบอาชีพ ตลอดจนการเจรจาต่อรองสำหรับการแข่งขันด้านเศรษฐกิจและสังคม ในเวทีสากล การประกาศนโยบายให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ 1 โดยกำหนดให้มีการสอนตั้งแต่ประถมศึกษาเป็นต้นไป ตั้งแต่ปี 2538 และได้ประกาศใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2539 ภายใต้หลักสูตร พ.ศ. 2533 โดยมีการอบรมครูสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การส่งเสริม การผลิตสื่อเสริม การคัดกรองหนังสือเรียน แต่ไม่มีการพัฒนาที่ต่อเนื่อง (แผนยุทธศาสตร์. 2558. ออนไลน์) ปัจจุบัน มีการกำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ แต่ค่าเฉลี่ยของนักเรียนในด้านภาษาต่างประเทศยังคงต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552: 1)

จากนโยบายดังกล่าว ผู้วิจัยมีความเห็นว่า จำเป็นต้องแสวงหาแนวทางแก้ไขด้วยวิธีการสอน ที่จะส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ที่สำคัญเป็นการพัฒนาประสิทธิภาพของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงศึกษารูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 (The Concentrated Language Encounters Model 1) (เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช. 2550:17) เพราะการศึกษาในช่วงศตวรรษที่ 19 - 20 ที่ผ่านมา รูปแบบและกระบวนการสอนการรู้หนังสือได้มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงลำดับของการสอน โดยเน้นการสอนความหมายโดยรวมของเรื่องก่อนที่จะสอนองค์ประกอบย่อยของภาษา เช่น เสียงพยัญชนะ ตัวสะกด และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ดังเช่นที่เคยปฏิบัติกันมาก ทั้งนี้เนื่องจากการสอนจากความหมายโดยรวมของเรื่องก่อนองค์ประกอบย่อยของภาษาสอดคล้องกับความต้องการและธรรมชาติในการสื่อสารของผู้เรียนมากกว่าการสอนแบบเดิมที่เน้นเนื้อหาและการท่องจำกฎเกณฑ์ต่างๆ ของภาษาก่อนเข้าใจความหมายเพื่อการสื่อสาร ซึ่งทำให้ผู้เรียนคิดว่าการเรียนภาษาเป็นเรื่องยาก และมีเจตคติในทางลบต่อการเรียนภาษา และแครชเชน (เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช. 2550: 39 – 41 ; อ้างอิงจาก Krashen; & Terrell. 1983) ได้เสนอสมมุติฐานของแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาในแนวโน้มปัจจุบันได้ดังนี้ “คนเราจะรับภาษาได้ดีที่สุด โดยการ

เข้าใจปัจจัยป้อนที่เป็นที่เข้าใจได้ (comprehensible input) จุดสำคัญในการเริ่มโปรแกรมทางภาษา คือ ให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่ได้ฟังและอ่าน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนพูดหรือเขียนได้อย่างคล่องแคล่ว ในระยะต่อมา ความสามารถในการพูดย่อมจะเกิดขึ้นหลังจากที่ผู้เรียนสามารถรับรู้ภาษาจากปัจจัยป้อนแล้ว และสามารถพัฒนาการรับรู้ในขั้นต่อไป

ดังนั้น การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ เป็นวิธีการให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาเป้าหมายที่จะเรียน จัดไว้สำหรับผู้เรียนที่สามารถอ่านออกเขียนได้ในระดับเบื้องต้นแล้ว ถึงแม้จะยังไม่คล่องแคล่วนัก และยังมีข้อบกพร่องในการอ่านการเขียนอยู่บ้าง ก็ถือว่าสามารถเรียนด้วยความสนุกสนานกับการเรียนภาษา รักภาษา ด้วยกิจกรรมทางภาษาอย่างธรรมชาติ ที่จะส่งเสริมความสามารถในการอ่าน เขียน ฟัง พูดด้วยความคิดของตนเองในระดับพื้นฐาน โดยเข้าใจโครงสร้างของภาษาขั้นพื้นฐาน สามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจและนำมาปฏิบัติ หรือเป็นแนวคิดที่เป็นประโยชน์ในสถานการณ์ โดยทั่วไปในชีวิตประจำวัน (เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช์. 2550: 70)

ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการและของการสอนแบบเดิม
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม

ความสำคัญของการศึกษาวิจัย

เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งผลต่อความสนใจของนักเรียน และสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ที่จะสามารถ นำรูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ ที่เน้นผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ สื่อสารภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ แสดงความสามารถในการใช้ภาษาออกมาทางทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษด้วยความคิดของตนเองในระดับพื้นฐาน รวมถึงส่งผลให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนของผู้เรียนในวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1

ปีการศึกษา 2559 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ (อ12101) จำนวน 6 ห้องเรียน ห้องละ 43 คน มีนักเรียน จำนวน 258 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 นักเรียนแต่ละห้องจัดแบบความสามารถ โดยการจับสลากมา 2 ห้องเรียนจากประชากร 6 ห้องเรียน จาก 2 ห้องเรียนนั้น ใช้วิธีสุ่มเข้ากลุ่ม (Random Assignment) จับฉลากเป็น กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม ซึ่งมีนักเรียนห้องละ 43 คน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาที่มีเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษา (Genre) 1 ชนิด คือ วิธีการ (procedure) ดังนี้

3.1 How to make sandwich

3.2 How to make milkshake

3.3 How to make card

4. ระยะเวลาในการทดลอง การศึกษาทดลองในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองเป็นเวลา 9 สัปดาห์ เป็นเวลา 15 ชั่วโมง รวมการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เดือนตุลาคม- ธันวาคม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559

5. ตัวแปรวิจัย

ตัวแปรต้น คือ การสอนแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ การสอนแบบเดิม

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และ พฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย และมีรูปแบบของการใช้ภาษา โดยการใช้สื่อการสอนที่พัฒนาในรูปแบบของบทเรียนนำและกิจกรรม เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้สื่อสารและคิดเกี่ยวกับสาระต่างๆ เป็นแนวคิดของตนเองได้ จากนั้นจะจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการของตนเอง เกี่ยวกับสาระที่เรียนเป็นภาษาพูด ภาษาเขียนและภาษากาย ทำให้สามารถสื่อสารให้เข้าใจ และสามารถสรุปโดยการคิด วิเคราะห์เป็นแนวคิดของตนเอง หรือนำมาปฏิบัติได้ รวมทั้งสามารถแต่งประโยคพื้นฐานจากความคิดของตนให้เป็นที่เข้าใจได้ (เสาวลักษณ์ รัตนะวิชัย, 2550: 68-70) โดยยึดหลักขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1: ผู้สอนอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟังทั้งเรื่อง

ขั้นที่ 2: ให้ผู้เรียนเล่าเรื่องกลับ อภิปราย สนทนา อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 3: เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน

ขั้นที่ 4: ทำหนังสือเล่มใหญ่ (ของกลุ่ม)

ขั้นที่ 5: ผู้เรียนทำกิจกรรมทางภาษาด้วยเกม (เพื่อฝึกองค์ประกอบย่อยของภาษา)

2. **อรรถลักษณะของภาษา ชนิดวิธีการ (Procedure Genre)** หมายถึง การสอนภาษาที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแนะนำวิธีปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงกระบวนการหรือขั้นตอนปฏิบัติที่ชัดเจน โดยมีความสำคัญของการดำเนินเนื้อความดังนี้

2.1 โครงสร้างการดำเนินเรื่อง (schematic structure) ในลักษณะการนำเสนอวิธีปฏิบัติ ให้รายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้ รวมถึงเสนอขั้นตอนในการปฏิบัติตามลำดับ

2.2 ลักษณะของภาษา (linguistic feature) เป็นประโยคคำสั่ง ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล รวมถึงการใช้คำนามอย่างหลากหลาย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2550: 54)

3. **การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ (Procedure Genre)** หมายถึง การสอนภาษา โดยมุ่งเน้นให้ป้อน (Input) และกระบวนการเรียนรู้ (Learning Process) ด้วยกลวิธีที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้รับประสบการณ์ตรงในการสื่อสารทางภาษา ทั้งทางการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนอย่างต่อเนื่อง จะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบของความหมาย (Systemic Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ โดยใช้เนื้อความลักษณะสื่อการสอนที่เป็นกิจกรรม ตามแนวอรรถลักษณะของภาษาชนิดวิธีการ (Procedure Genre) เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2550, กันยายน). การสังเคราะห์งานวิจัย: 17-25. มีลำดับขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1: ครูแนะนำอุปกรณ์และสาธิตขั้นตอนการทำกิจกรรม

ขั้นที่ 2: นักเรียนบอกรายละเอียดของอุปกรณ์และวิธีทำกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนและลงปฏิบัติ กิจกรรม ตามขั้นตอนดังกล่าว

ขั้นที่ 3: เขียนเรื่องเกี่ยวกับการทำกิจกรรม ดังกล่าวร่วมกันกับครู

ขั้นที่ 4: ทำหนังสือเล่มใหญ่ นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกันเขียนข้อความ ตามสิ่งที่ช่วยกันเขียนในขั้นที่ 3 ลงเป็นเล่ม เพื่อทำหนังสือเล่มใหญ่

ขั้นที่ 5: ผู้เรียนทำกิจกรรมทางภาษาด้วยเกม ตามวัตถุประสงค์ของเกม ดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2550: 96-102)

- จำคำในหนังสือเล่มใหญ่ได้
- อ่านคำในหนังสือเล่มใหญ่ได้
- เขียนคำในหนังสือเล่มใหญ่
- นำคำมาแต่งประโยคปากเปล่าได้
- ให้ผู้เรียนอ่านและเขียนประโยคที่แต่งได้

- ให้ผู้เรียนแจกลูกประสมคำในหนังสือเล่มใหญ่เป็นคำใหม่ได้
- นำคำใหม่มาแต่งประโยคปากเปล่าได้
- อ่านและเขียนประโยคใหม่ได้
- อ่านเรื่องจากเรื่องใหม่ได้
- เล่าเรื่องหรือบอกรายละเอียดจากสิ่งที่อ่าน-ที่ฟัง
- พูดตอบโต้-สนทนาเรื่องใหม่ได้
- เขียนเรื่องสั้นๆ ได้

การประเมินผลการเรียนของนักเรียนจากการทำกิจกรรมต่างๆ ทุกขั้นตอนของการสอน เช่น สังเกตการอภิปราย การสนทนา การอ่านออกเสียง ตลอดจนการตอบคำถามและการตรวจงาน

4. **ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ** หมายถึง ความสามารถที่แสดงออกมาทางการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษด้วยความคิดของตนเองในระดับพื้นฐาน โดยเข้าใจโครงสร้างของภาษาขั้นพื้นฐาน สามารถสื่อสารภาษาให้เป็นที่เข้าใจ ทั้งการใช้คำ ประโยค การจับใจความ

การบอกรายละเอียด ลำดับความและวิเคราะห์ความ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบ วัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ฉบับ คือ

แบบทดสอบฉบับที่ 1 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง
- พูด ด้วยแบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test)

แบบทดสอบฉบับที่ 2 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการอ่าน
ด้วยข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

แบบทดสอบฉบับที่ 3 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการเขียน ด้วยแบบทดสอบการเขียนตอบแบบอัตนัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพ

5. **การสอนแบบเดิม** หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษโดยสอนแบบไวยากรณ์และแปลที่ใช้ตามโรงเรียนทั่วไป โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1: สร้างความสนใจ วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนโดยวิธีการเร้าความสนใจ เช่น บทสนทนา วิดีโอวีซีดี ข่าว เพลง เป็นต้น

ขั้นที่ 2: สอนคำศัพท์ นำคำศัพท์มาแปลเป็นภาษาไทย และสอนลักษณะคำศัพท์โดด

ขั้นที่ 3: สอนโครงสร้าง อธิบายไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆ ให้ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วทำแบบฝึกหัด

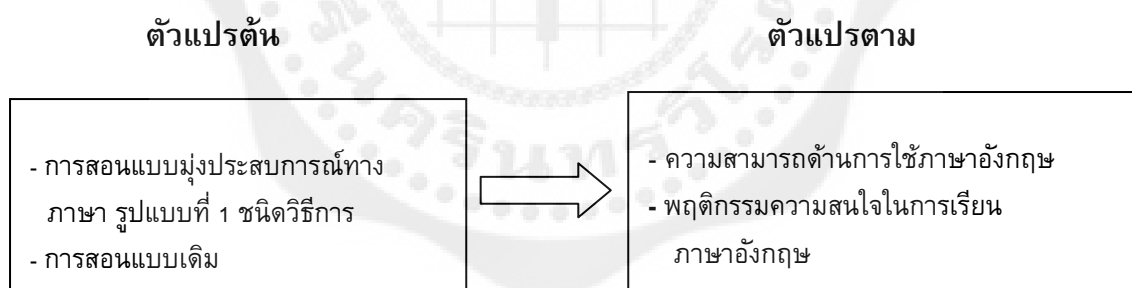
ขั้นที่ 4: สอนอ่าน ให้ผู้เรียนอ่านเรื่อง แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถามและวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นที่ 5: ประเมินผลการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ท่องคำศัพท์ ทำแบบฝึกหัด

6. **พฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ** หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออก ถึงการมีส่วนร่วมด้านกิจกรรมการเรียนการสอน โดยพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ที่แสดงออกทุก 3 นาที ในเวลา 50 นาทีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ และครอบคลุม 3 ประเด็น คือ กิจกรรมการเรียน, ภาษาที่นักเรียนใช้ และปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและหาคุณภาพแล้ว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและพฤติกรรมความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ตามแนวอรรถลักษณะของภาษาชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิด จากการศึกษาเอกสาร ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ จัดเป็นรูปแบบการสอนภาษา โดยมุ่งเน้นให้ปัจจัยป้อน (Input) และกระบวนการเรียนรู้ (Learning Process) ด้วยกลวิธีที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้รับประสบการณ์ตรงในการสื่อสารทางภาษาทั้งทางการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน อย่างต่อเนื่อง จะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบของความหมาย (Systemic Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ โดยใช้เนื้อความลักษณะสื่อการสอนที่เป็นกิจกรรม

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
3. พฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการมีความแตกต่างจากการสอนแบบเดิม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและพฤติกรรมการความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ตามแนวอรรถลักษณะของภาษาชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม ได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแยกตามหัวข้อดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างหลักสูตรการเรียนรู้อังกฤษต่างประเทศ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านพฤติกรรมการความสนใจในการเรียน

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างหลักสูตรการเรียนรู้อังกฤษต่างประเทศ

1.1 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเพื่อปฏิรูปการเรียนรู้อังกฤษตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ซึ่งถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ผู้เรียนทุกคนสามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ การจัดการเรียนรู้อังกฤษมุ่งฝึกทักษะการปฏิบัติการแก้ปัญหา และการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองเต็มตามศักยภาพ โดยจัดให้มีประเมินควบคู่กับการเรียนการสอนตามสภาพจริง ใช้วิธีพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียนความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียนและการร่วมกิจกรรม การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยมีเป้าหมายให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ ดังนั้น การจัดการกระบวนการเรียนที่เน้นผู้เรียนสำคัญที่สุด คือการจัดที่มุ่งประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียนให้ทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย สามารถนำวิธีการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2552)

หลักการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2530: 577-582) ได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาดังนี้

1. สอนให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว หรือเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เรียนประสบอยู่ในชีวิตประจำวัน เช่น การสอบถาม การออกคำสั่ง การขอร้อง
2. เน้นการฝึกภาษาแบบที่เจ้าของภาษาใช้ในการสื่อสาร สื่อความหมายในชีวิตจริงแต่เป็นภาษาง่ายๆ สำหรับผู้เรียนแต่ละครั้งที่ฝึกครูจะต้องตั้งจุดประสงค์ที่แน่นอนว่าต้องการจะฝึกให้ใช้ภาษาเพื่อความหมายอะไรในสถานการณ์ใด

3. เน้นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ตั้งแต่ ทั้งด้านการฟัง พูด อ่านและเขียนใน สถานการณ์จริง และเน้นการสอนให้ทักษะทั้ง 4 นี้ สัมพันธ์กันไปอย่างต่อเนื่อง

4. สอนให้ผู้เรียนคิดเป็นและมีความคิดสร้างสรรค์ เช่นฝึกให้เด็กเดาความหมายของคำ จากประโยคและคำรอบข้าง การฝึกให้ผู้เรียนหากฎเกณฑ์ในการใช้ภาษาด้วยตนเอง

5. หาโอกาสให้ผู้เรียนฝึกภาษาโดยการใช้กิจกรรมเป็นสื่อในการเรียน เช่น ฟังคำสั่งแล้ว ปฏิบัติตาม ฟังคำอธิบาย แล้ววาดภาพตาม อ่านปริศนาแล้วทายคำตอบ เป็นต้น

6. ในการสอนครูจะต้องสอนให้เนื้อหาเก่าหรือเนื้อหาใหม่ มีความสัมพันธ์กันทั้งภายใน ชั่วโมงเดียวกัน หรือ ระหว่างชั่วโมงต่อชั่วโมง หรือระหว่างบทเรียนต่อบทเรียน

7. สอนเนื้อหาโดยการใช้กิจกรรมหลายแบบในลักษณะของทักษะสัมพันธ์ โดยในแต่ละ ชั่วโมงเรียน ครูควรจัดกิจกรรมเป็นช่วงสั้นๆ หลายๆ แบบให้ผู้เรียนได้ฝึกเนื้อหาด้วยทักษะต่างๆ หากเป็นไปได้ควรฝึกครบทั้ง 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่านและเขียน ในลักษณะที่ให้ทักษะต่างๆ สัมพันธ์กัน

นอกจากนั้น สุมิตรา อังวัฒนากุล (2537: 11 -12) ยังได้กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษผู้สอนจำเป็นที่จะต้องรู้ความแตกต่าง ระหว่างเทคนิคการสอน วิธีสอน และแนวคิด ทฤษฎี ซึ่งเป็นที่มาของวิธีสอนแบบต่างๆ แนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดในยุคสมัยต่างๆ อิทธิพลจากแนวคิดในยุคสมัยต่างๆ ของนักปรัชญา นักจิตวิทยา และนักภาษาศาสตร์ ซึ่งเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาหลายแนวทาง ที่ได้พัฒนาไปหลายรูปแบบ ตามยุคสมัยจนถึงแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร การจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติ มีการนำภาษาไปใช้ได้จริงตามหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย โดยมีเป้าหมายอยู่ที่การใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสภาพสังคม ดังนั้น การจัดกระบวนการเรียนรู้ จะมุ่งให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาให้มาก และให้มีทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ ต่างๆ ที่มีหลากหลาย ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ ต่างๆ ที่เหมาะสมกับวัย และระดับชั้นของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีลีลาการเรียนเป็นของตนเอง กลยุทธ์การเรียนรู้ต่างๆ ได้แก่ กลยุทธ์ในการสื่อสาร ทักษะการจำ ทักษะการถาม การคิดอย่างมี วิจารณญาณ การคิดเชิงสร้างสรรค์ การประเมินตนเอง การวางแผนจัดการเรียนรู้ของตนเอง การใช้ วิธีเรียนแบบต่างๆ การทำงานร่วมกับผู้อื่นๆ ฯลฯ ได้เหมาะสมกับตนเองตามระดับชั้น

กริทเนอร์ (Grittner) กล่าวว่า ในการจูงใจให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ภาษาต่างประเทศนั้น ครูควรจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจภายใน (กรมวิชาการ. 2542: 11) ดังนั้น เพื่อความสำเร็จของการสอนภาษาต่างประเทศ ครูจึงควรจะต้องคำนึงถึง สิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. การจัดสิ่งแวดล้อมด้านการเรียนที่ไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความกลัว
2. การจัดกิจกรรมที่มีความหมายและตรงกับความต้องการของผู้เรียน
3. การจัดกระบวนการเรียนที่สร้างสรรค์

4. การส่งเสริมให้ผู้เรียนมองเห็นความสำคัญของตน ในการใช้ภาษาที่เรียนในอนาคต รวมทั้งเจตคติที่ดีของครูต่อความสำเร็จของนักเรียน
5. การส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ที่สนุกสนานระหว่างผู้เรียนในกระบวนการเรียนการสอน
6. การใช้วิธีการประเมินผลในทางบวกและเป็นแรงเสริมแก่ผู้เรียน
7. การใช้สื่อการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับชีวิตจริง

ประนอม สุรัสวดี (2545: บทนำ) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ด้วยวิธีการนำโครงสร้างทางภาษาทำเป็นบทเรียนที่ใช้กิจกรรมเน้นให้เด็กคิดได้ ฟัง ได้ฝึกอย่างเต็มความสามารถโดยวิธีการของมนุษย์สัมพันธ์ นำไปสู่การสอนอย่างมีปฏิสัมพันธ์ ทั้งระหว่างครูกับเด็กนักเรียนและระหว่างเด็กนักเรียนด้วยกันเอง น่าจะทำให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเป็นการเรียนรู้ที่จะไปความรู้มาใช้ได้จริงนอกห้องเรียน การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต้องสามารถทำให้เด็กนำภาษาไปใช้สื่อสารได้โดยกล้าและมั่นใจที่จะใช้ความรู้ ที่ได้ฝึกมาสื่อสารนอกเวลาเรียน เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาจะได้ผลตรงตามจุดประสงค์ เมื่อครูผู้สอนตรวจสอบวิธีการดังนี้

1. วิธีการและระยะเวลาที่ครูใช้สอนตรงตามความสนใจของเด็ก
2. วิธีการของครูเป็นไปในทางบวก หรือมีลักษณะของความกระตือรือร้น
3. วิธีการของครูทำให้เด็กเกิดการค้นพบมากกว่าการได้รับเพียงการบอกให้ฟัง แล้วพูดตาม
4. วิธีการของครูทำให้เด็กกล้าที่จะสื่อสารอย่างมั่นใจ โดยไม่มัวพะวงถึงความผิดพลาด
5. วิธีการของครูทำให้ครูอยู่ในบทบาทเสมือนผู้จัดการหรือผู้อำนวยการที่จะให้เด็กได้พูด และใช้ภาษาอย่างแท้จริง

นักการศึกษาด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรคำนึงถึงการจัดที่เปิดโอกาสให้ครูได้ใช้เทคนิคและวิธีการสอนที่ตนถนัดได้ หลายๆ วิธีมีสิ่งแวดล้อมทางการเรียนที่เร้าความสนใจของผู้เรียน และสอดคล้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา วิธีการที่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนสามารถเลือกสิ่งที่สนใจและตรงกับความต้องการของตน ส่งเสริมความสามารถ และคุณลักษณะที่ต้องการที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการจัดการประถมศึกษาและการใช้สื่อการเรียนของเด็กที่ตอบสนองความถนัดและวิธีการเรียนของเด็ก อาจจะกล่าวได้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นควรเน้นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นเด็กเป็นสำคัญและส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ปลูกฝังและส่งเสริมคุณลักษณะที่พึงประสงค์ และการคำนึงถึงวัยที่เด็กสามารถจะเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม (กรมวิชาการ, 2542: 12)

จากการศึกษาแนวทางการจัดการเรียนและหลักการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ผู้วิจัยได้ข้อคิดในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังนี้ การสอนภาษาอังกฤษ ควรสร้างกิจกรรมที่สามารถพัฒนาผู้เรียนทั้งให้เกิดทักษะ 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน นั้น จะต้องอาศัยสื่อกิจกรรม การจัดการเรียนรู้ การสอนสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว เลือกเนื้อหาที่ผู้เรียนสามารถ

นำไปใช้ในชีวิตประจำวันที่เหมาะสมกับสภาพสังคม กิจกรรมที่หลากหลาย ใช้สื่อที่มีคุณภาพ สามารถนำนักเรียนค้นพบกฎเกณฑ์การใช้ภาษาด้วยตนเอง สร้างความมั่นใจ ไม่กลัวผิดพลาด ให้กำลังใจและยกย่องชมเชย

1.2 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา: 2552)

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในโรงเรียนนอกร่องและโรงเรียนเครือข่าย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2545 และใช้ในโรงเรียนทั่วไป ตั้งแต่ปีการศึกษา 2546 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน หน่วยงานต่างๆ ที่รับผิดชอบโดยตรงหลักสูตรเป็นระยะต่อเนื่อง พบว่า หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีจุดดีหลายประการ เช่น หลักสูตรช่วยส่งเสริมการกระจายอำนาจทางการศึกษา ทำให้ท้องถิ่นและสถานศึกษามีส่วนร่วมและมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของตนเอง มีแนวคิดและหลักการในการส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมอย่างชัดเจน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ดำเนินการทบทวนหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อพัฒนาไปสู่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัย และข้อมูลจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550 – 2554) มาใช้ในการพัฒนาหลักสูตร ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น ทั้งเป้าหมายในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน และกระบวนการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติในระดับเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา โดยได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด โครงสร้างเวลาเรียนของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ในแต่ละชั้นปี ตลอดจนเกณฑ์การวัดประเมินผลให้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ และมีความชัดเจนต่อการนำไปปฏิบัติเพื่อใช้เป็นทิศทางในการจัดทำหลักสูตร การเรียนการสอนในแต่ละระดับ โดยเปิดโอกาสให้สถานศึกษาเพิ่มเติมได้ตามความพร้อมและจุดเน้น ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วยส่วนที่สำคัญดังนี้

1.2.1 โครงสร้างของหลักสูตร

กำหนดตามระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียน (Proficiency – based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับคือ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 1)

1. ช่วงชั้น ป.1 – 3 ระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level)
2. ช่วงชั้น ป.4 - 6 ระดับต้น (Beginner level)
3. ช่วงชั้น ม.1 – 3 ระดับกำลังพัฒนา (Developing Level)
4. ช่วงชั้น ม.4 – 6 ระดับก้าวหน้า (Expanding Level)

1.2.2 การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้นและมีวิถีทัศน์ในการดำเนินชีวิต

1.2.3 ความมุ่งหวังของการเรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูง รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกอย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตนเอง

ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชนและสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1.2.4 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์ของกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1.2.5 คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ

2. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่างๆ ตามแบบที่ฟัง

3. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

4. พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

5. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

6. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
7. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่ายๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
8. ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว
9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300 - 450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
10. ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยคข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่ายๆ และเรื่องเล่า
2. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่ายๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ
3. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่างๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว
4. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ
5. บอกความเหมือน / ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย
6. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน
7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา
8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่างๆ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050 – 1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

10. ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือก/ระบุหัวข้อเรื่องใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยายอธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

6. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จาก สื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตาม หัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การ บริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100 – 2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบท ต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

1. ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟัง และอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้นถูกต้องตาม หลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่เสียงรูปแบบต่างๆ ที่ อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่เสียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟัง หรืออ่านจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและ อ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว ประสพการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม เลือก และใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง อย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็นข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยาย ความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสพการณ์ และข่าว/ เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

3. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสพการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่องและ ประเด็นต่างๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ กิจกรรม ประสพการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและ ยกตัวอย่างประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา โอกาสและสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

5. อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย วิเคราะห์/อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

6. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสาร ของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 3,600 – 3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

กล่าวสรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษา เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนซึ่งต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและครูผู้สอน ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีและวิธีการต่างๆ มากมาย ทฤษฎีและวิธีการเหล่านี้ ได้แก่ การศึกษาถึงความต่อเนื่องของลำดับเนื้อหา หน้าที่ของภาษา ความหลากหลายของภาษา วัฒนธรรม และการวิเคราะห์ ปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกัน การกำหนดแนวทางการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรมีการจัดระเบียบวิธีการสอนอยู่บนแนวคิดและวิธีการสอนของตนให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ จึงจะก่อให้เกิดเป็นบทสรุปนำสู่คุณภาพของผู้เรียน ตามที่ตัวชี้วัดและหลักสูตรแกนกลางกำหนดขึ้น

1.2.6 การจัดทำสาระของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ในการจัดทำสาระของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สถานศึกษาสามารถพัฒนาหลักสูตร ได้ทั้งสาระการเรียนรู้ ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและเหมาะสมกับ

ท้องถิ่น รวมทั้งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม ตามมาตรฐาน หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

แนวทางการพัฒนาหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ มีขั้นตอนสำคัญที่สถานศึกษาต้องดำเนินการ คือ

1. กำหนดนโยบาย จัดเน้นหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี รายภาคและสาระการเรียนรู้รายปีรายภาค
3. กำหนดโครงสร้างรายวิชา
4. จัดทำคำอธิบายรายวิชา
5. จัดทำหน่วยการเรียนรู้
6. จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

1.2.7 การพัฒนาสื่อการเรียนรู้

1. การจัดการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและหลักสูตรสถานศึกษา มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้ด้วยตนเอง เรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และใช้เวลาว่างอย่างสร้างสรรค์ รวมทั้งมีความยืดหยุ่น สนองความต้องการและความจำเป็นของผู้เรียน ชุมชน สังคมและประเทศชาติ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ และเรียนรู้ได้จากสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ทุกประเทศ รวมทั้งจากเครือข่ายการเรียนรู้ต่างๆ ที่มีอยู่ในท้องถิ่น ชุมชนและแหล่งอื่นๆ การจัดการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม จะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเอง ผู้เรียนสามารถค้นพบตนเอง สามารถเลือกวิธีการเรียนรู้ตามความต้องการ และความถนัด ผู้เรียนสามารถเลือกที่จะใช้สื่อการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาตนเองได้

2. สื่อการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวผู้เรียน ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เน้นสื่อที่ใช้สำหรับการค้นคว้าด้วยตนเองทั้งผู้เรียนและครูผู้สอน ผู้เรียนและครูผู้สอนสามารถจัดทำ พัฒนาสื่อการเรียนรู้ขึ้นเองหรือนำสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ รอบตัวมาใช้ ในการเรียนรู้ สื่อที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มวิชาต่างประเทศมีอยู่หลายประเภท

3. ลักษณะของสื่อการเรียนรู้ที่จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ควรมีคุณภาพและหลากหลาย ทั้งสื่อของจริงที่มีอยู่ตามธรรมชาติ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยีและสื่ออื่นๆ ซึ่งช่วยส่งเสริมให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างกว้างขวาง มีคุณค่า น่าสนใจ ชวนคิด ชวนติดตาม เข้าใจง่าย และรวดเร็วขึ้น รวมทั้งกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการแสวงหาความรู้ เกิดการเรียนรู้อย่างกว้างขวางลึกซึ้ง และต่อเนื่องตลอดเวลา เพื่อให้การใช้สื่อการเรียนรู้เป็นไปตามแนวการจัดการเรียนรู้และพัฒนา ผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

1.2.8 เอกสารเกี่ยวข้องกับสื่อการสอน

สื่อการสอน

ความหมายของ สื่อการสอน ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Instructional Media” ซึ่งมีนักการศึกษาและนักเทคโนโลยีทางการศึกษาได้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2529: 112) ให้ความหมายของสื่อการสอนว่า หมายถึง วัสดุ (สิ้นเปลือง) อุปกรณ์ (เครื่องมือที่ยังไม่ผู้พียง่าย) และวิธีการ (กิจกรรม เกม การทดลอง) ที่ใช้เป็นสื่อกลางให้ผู้สอนสามารถส่ง หรือถ่ายทอดความรู้ เจตคติ (อารมณ์ ความรู้สึก ความสนใจ ทักษะคติ และค่านิยม) และทักษะไปยังผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พิมพ์พรรณ เทพสุมาธานนท์ (2531: 29) กล่าวว่า สื่อการสอน หมายถึง สิ่งต่างๆ ที่ใช้เป็นเครื่องมือหรือช่องทางสำหรับการสอนของครูกับนักเรียน และทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายที่ผู้สอนวางไว้เป็นอย่างดี

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2533: 80) สรุปว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึง สิ่งต่างๆ ที่ผู้สอนและผู้เรียนนำมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ตามจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540: 7) สื่อการสอน หมายถึง สิ่งที่เป็นตัวพาสารไปสู่ผู้เรียน ซึ่งอาจเป็นวัสดุ อุปกรณ์หรือวิธีการ โดยมีการวางแผนมาแล้วเป็นอย่างดีให้เหมาะสมสอดคล้องกับระบบการสอน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ไฮนิกส์ โมเลนดา และรัสเซล (Heinich Molenda; & Russel.1985: 5) ให้ทัศนะเกี่ยวกับสื่อการสอนไว้ว่า สื่อการสอน หมายถึงสื่อชนิดใดก็ตามไม่ว่าจะเป็นสไลด์ โทรทัศน์ วิทยุเทป บันทึกเสียง ภาพถ่าย วัสดุฉาย และวัตถุสิ่งพิมพ์ ซึ่งเป็นพาหะในการนำข้อมูลจากแหล่งข้อมูลไปยังผู้รับ เมื่อนำมาใช้กับการเรียนการสอนหรือการส่งเนื้อหาความรู้ไปยังผู้เรียน ในกระบวนการการเรียนการสอน เรียกว่า สื่อการสอน

มนเทียร เพลรินทร์ (2542: 42) สื่อการสอน หมายถึง ตัวกลางหรือพาหะที่เป็นตัวที่ช่วยนำเสนอและถ่ายทอดสาระความรู้จากครูผู้สอนหรือจากแหล่งความรู้ไปยังผู้เรียน เพื่อให้ผู้สอนและผู้เรียนสามารถบรรลุถึงเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ได้เร็วขึ้นในเวลาจำกัด

เอดการ์ต เดล (Edgar Dale.1969: 107) เชื่อว่า ประสบการณ์ตรงที่เป็นรูปธรรมจะทำให้เกิดการเรียนรู้แตกต่างกับประสบการณ์ที่เป็นนามธรรม ดังนั้นจึงจำแนกสื่อการสอน โดยยึดประสบการณ์เป็นหลักเรียงตามลำดับจากประสบการณ์ที่ง่ายไปยาก 10 ชั้น เรียกว่า กรวยประสบการณ์ (Cone of Experience)

ชั้นที่ 1 ประสบการณ์ตรง (Direct Experiences) มีความหมายเป็นรูปธรรมมากที่สุดทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง เช่น เล่นกีฬา ทำอาหาร ปลูกพืชผัก หรือเลี้ยงสัตว์ เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ประสบการณ์จำลอง (Contrived Symbols) เป็นกรณีที่ประสบการณ์หรือของจริงมีข้อจำกัด จำเป็นต้องจำลองสิ่งต่างๆ เหล่านี้มาศึกษาแทน เช่น หุ่นจำลอง ของตัวอย่าง การแสดง เหตุการณ์จำลองทางดาราศาสตร์

ขั้นที่ 3 ประสบการณ์นาฏการ (Dramatized Experiences) เป็นประสบการณ์ที่จัดขึ้นแทนประสบการณ์ตรงหรือเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในอดีตหรืออาจเป็นความคิด ความฝัน สามารถเรียนด้วยประสบการณ์ตรงหรือประสบการณ์จำลองได้ เช่น การแสดงละคร บทบาทสมมุติ เป็นต้น

ขั้นที่ 4 การสาธิต (Demonstration) เป็นการอธิบายข้อเท็จจริงลำดับความคิดหรือกระบวนการเหมาะสมกับเนื้อหาที่ต้องการความเข้าใจ ความชำนาญหรือทักษะ เช่น การสาธิตการผายปอดการสาธิตการเล่นของครุฑพะ เป็นต้น

ขั้นที่ 5 การศึกษานอกสถานที่ (Field Trips) เป็นการพาผู้เรียนไปศึกษาหาความรู้ในห้องเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ประสบการณ์นี้มีความเป็นนามธรรมมากกว่าการสาธิต เพราะผู้เรียนแทบไม่ได้มีส่วนในกิจกรรมที่ได้พบเห็นนั้นเลย

ขั้นที่ 6 นิทรรศการ (Exhibitions) เป็นการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้รับด้วยการดูเป็นส่วน

ขั้นที่ 7 โทรทัศน์และภาพยนตร์ (Television and Motion Picture) เป็นประสบการณ์ที่เป็นนามธรรมมากกว่าการจัดนิทรรศการ เพราะผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยการดูภาพและฟังเสียงเท่านั้น

ขั้นที่ 8 ภาพนิ่ง วิทยูและการบันทึกเสียง (Still Picture) เป็นประสบการณ์ที่รับรู้ได้ทางใดทางหนึ่งระหว่างการฟังและการพูด ซึ่งนับเป็นนามธรรมมากขึ้น

ขั้นที่ 9 ทศณสัญลักษณ์ (Visual Symbols) เป็นประสบการณ์ที่เป็นนามธรรมมากที่สุด บรรยาย การปราศรัย คำโฆษณา ฯลฯ ดังนั้นผู้เรียนควรมีพื้นฐานเช่นเดียวกับทศณสัญลักษณ์นั้นๆ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างดี

ขั้นที่ 10 วจนสัญลักษณ์ (Verbal Symbols) ได้แก่ คำพูด คำอธิบาย หนังสือ เอกสาร แผ่นปลิว แผ่นพับ ที่ใช้ตัวอักษร ตัวเลข แทนความหมายของสิ่งต่างๆ นับเป็นประสบการณ์ที่เป็นนามธรรมมากที่สุด

กิดานันท์ มลิทอง (2531: 79 – 80) ได้แบ่งสื่อการสอนออกเป็น 5 ประเภท โดยแบ่ง ตามทรัพยากรการเรียนรู้ (Learning Resources) ได้เป็น สื่อที่ออกแบบขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายทางการศึกษาและสื่อที่อยู่ทั่วไปแล้ว นำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน ได้แก่

1. คน (Man) ในทางการศึกษาโดยตรงนั้น หมายถึง บุคลากรที่อยู่ในระบบของโรงเรียน ได้แก่ ครู ผู้บริหาร ผู้แนะนำการศึกษา ผู้ช่วยสอน หรือที่อำนวยความสะดวกต่างๆ ในการเรียนรู้ ส่วนคนตามความหมายของการประยุกต์ใช้นั้น ได้แก่ คนที่ทำงานหรือ มีความชำนาญในแต่ละสาขา

2. วัสดุ (Materials) วัสดุในการศึกษาโดยตรงจะเป็นประเภทที่บรรจุเนื้อหา บทเรียน โดยรูปแบบของวัสดุมีใช้สิ่งสำคัญที่จะต้องคำนึงถึง เช่น หนังสือ แผ่นที่ เป็นต้น หรือสิ่งต่างๆ

3. อาคารสถานที่ (Settings) หมายถึง ตัวตึก สิ่งแวดล้อม ซึ่งมีผลเกี่ยวกับทรัพยากรรูปแบบอื่นๆ ที่กล่าวมาแล้วกับผู้เรียนด้วย

4. เครื่องมือและอุปกรณ์ (Tools and Equipment) เป็นทรัพยากรการเรียนรู้เพื่อช่วยในการผลิตหรือใช้ร่วมกับทรัพยากรอื่น ส่วนมากเป็นเครื่องมือทางด้านโสตทัศนูปกรณ์หรือเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ

5. กิจกรรม (Activities) โดยทั่วไปแล้วกิจกรรมที่กล่าวถึงนี้ มักเป็นการดำเนินงานที่จัดขึ้นเพื่อกระทำร่วมกับทรัพยากรอื่นๆ หรือเป็นเทคนิควิธีการพิเศษ เพื่อการเรียนการสอน

จากความหมายดังกล่าว พอสรุปได้ว่า สื่อการสอน เป็นวัสดุ อุปกรณ์ หรือวิธีการใดๆ ก็ตามที่เป็นตัวกลางหรือพาหะ ในการถ่ายทอดความรู้ ทักษะคิด เจตคติ และประสบการณ์ ไปสู่ผู้เรียน สื่อการสอนแต่ละชนิดจะมีคุณสมบัติพิเศษและมีคุณค่าในตัวเอง ที่จะแสดงความหมายที่เหมาะสมกับเนื้อหาและเทคนิควิธีการใช้อย่างมีระบบ

1.2.9 การสอนภาษากับสื่อการสอนประเภทกิจกรรม

นักการศึกษาได้ให้แนวคิด เกี่ยวกับการสอนภาษา ที่จะสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น การเรียนผ่านกิจกรรม ย่อมสร้างสิ่งเร้าให้ผู้เรียน กิจกรรมทางภาษา ผ่านสถานการณ์ต่างๆ ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535: 17) กล่าวว่า iva การจัดให้ผู้เรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ต่างๆ ดังกล่าวนั้นควรมีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษด้วย โดยครูต้องรู้จักเลือกวิธีสอนที่สอดคล้องกับจุดประสงค์วิชา รู้จักค้นหาเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเองด้วย เนื่องจากผู้เรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีภาพพจน์ของตนเองที่ดี และจะนำไปสู่ความสำเร็จได้

เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2550: 47 – 50) กล่าวว่า พื้นฐานของทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารมักจะมีลักษณะผสมผสานโดยคำนึงถึงหลักการต่อไปนี้

1. ภาษาคือระบบการแสดงออกของความหมาย
2. หน้าที่ของภาษาคือการปฏิบัติเพื่อปฏิสัมพันธ์และสื่อสาร
3. โครงสร้างของภาษาจะสะท้อนให้เห็นการใช้ภาษาตามลักษณะการใช้และการสื่อ

ความหมาย

ทฤษฎีการเรียนรู้ของทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร เน้นการฝึกปฏิบัติทางภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมต่างๆ โดยมีหลักการสำคัญดังนี้

1. หลักการของการสื่อสาร ได้แก่ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารหรือสื่อความหมาย
2. หลักการของภาระงานหรือกิจกรรม (task) ได้แก่ งานหรือกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนปฏิบัติเพื่อเสริมการเรียนรู้
3. หลักการของความหมาย ได้แก่ กระบวนการเรียนรู้ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อผู้เรียนเข้าใจความหมายกิจกรรมที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในบริบทต่างๆ

การจัดรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงมักจัดให้สอดคล้องกับความจำเป็นและความต้องการเฉพาะอย่างของผู้เรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย การจัดหลักสูตรการสอนภาษาที่ประสบความสำเร็จคือการจัดหลักสูตรในลักษณะปฏิสัมพันธ์ โดยการให้ผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา และมีประสบการณ์ตรงจากการใช้ภาษา นอกจากนี้การกำหนดแนวทางการมีปฏิสัมพันธ์ในการเรียนระหว่างผู้เรียนจะทำให้ตระหนักถึงมนุษย์สัมพันธ์และการรับผิดชอบร่วมกัน โดยชนิดของแบบฝึกหัดหรือกิจกรรม ที่จะจัดให้สอดคล้องกับแนวทฤษฎีการสื่อสารไม่มีข้อจำกัด สิ่งสำคัญที่ควรคำนึง คือการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสื่อสาร โดยมีการจำแนกกิจกรรมออกเป็นกิจกรรมการสื่อสารตามลักษณะของการใช้ภาษา (functional communicative activities) และกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (social interaction activities) กิจกรรมการสื่อสารตามลักษณะของการใช้ภาษา ได้แก่ กิจกรรมที่ผู้เรียนช่วยกันค้นหาสิ่งที่ขาดไปจากข้อมูลร่วมกัน เช่น จากแผนที่ จากรูปภาพ จากการลำดับภาพ หรือเหตุการณ์ต่างๆ หรือจากปัญหาที่ต้องคิดแก้ไขร่วมกัน ฯลฯ กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ได้แก่ การสนทนา การอภิปรายร่วมกัน การแสดงบทบาทสมมุติ การใช้สถานการณ์จำลอง การแสดงท่าทางประกอบ การโต้วาที เป็นต้น

บทบาทของผู้สอนมีประเด็นสำคัญ 3 ประการคือ

1. ช่วยทำให้กระบวนการการสื่อสารเป็นไปโดยราบรื่นระหว่างผู้เรียนผู้สอนจะเป็นผู้วางแผนและเป็นแหล่งความรู้หรือข้อมูลในชั้นเรียนระหว่างการปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียนหรือการศึกษาจากบทเรียน
2. เป็นผู้มีส่วนร่วมในกลุ่มการเรียนการสอนโดยเป็นผู้แนะนำวิธีการสอนกิจกรรมในชั้นเรียน
3. เป็นนักวิจัยที่ต้องหาความรู้และประสบการณ์อย่างจริงจังที่สังเกตได้เกี่ยวกับการเรียนการสอน พฤติกรรมทางธรรมชาติและวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน รวมทั้งเป็นผู้แนะนำสื่อการเรียนการสอนจะเป็นอิทธิพลที่สำคัญ ที่จะทำให้การสอนเพื่อการสื่อสารประสบความสำเร็จได้ โดยจะช่วยให้การปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนและการใช้ภาษาของผู้เรียนมีประสิทธิภาพ

สื่อการเรียนการสอนที่ใช้ในการสอนเพื่อการสื่อสารมี 3 ชนิดดังนี้

1. สื่อการเรียนการสอนที่จัดเป็นบทเรียน (Text-based) การจัดบทเรียนสำหรับการสอนเพื่อการสื่อสารจะคำนึงถึงลำดับความยากง่ายของเนื้อหาเพื่อการฝึกภาษาและการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในลักษณะต่างๆ รวมทั้งแบบฝึกหัด
2. สื่อการเรียนการสอนที่จัดเป็นกิจกรรม (activity-based) กิจกรรมต่างๆ ในสถานการณ์ และได้ประสบการณ์ต่างๆ ด้วยตนเอง กิจกรรมต่างๆ นั้นได้แก่ เกม บทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลอง คู่มือ แบบฝึกหัด ฯลฯ

3. อุปกรณ์ของจริง (real material) การใช้อุปกรณ์ของจริงจากชีวิตประจำวัน (authentic material) มาเป็นสื่อการเรียนการสอน จะช่วยให้ความคิดรวบยอดของผู้เรียนดีขึ้น และช่วยให้การสื่อสารระหว่างผู้เรียนมีชีวิตชีวา และมีประโยชน์ในชีวิตจริงได้

เจลิม ทองนวล (2554: 2) การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วนๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักต้องใช้หลายทักษะรวมๆ กันไป และในบางครั้ง ก็ต้องอาศัยกิริยาท่าทางประกอบ ดังนั้น ผู้เรียนภาษาก็ควรจะได้ทำ พฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง ผู้เรียนควรจะได้ฝึกและใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมตั้งแต่เริ่มต้น และต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมดังกล่าวควรมีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง

ดินเลอร์ (Diller. 1975: 65-66) เสนอความเห็นที่ว่า วิธีการสอนภาษาต่างประเทศนั้น มีอยู่หลายวิธีที่จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษามีประสิทธิภาพ วิธีการสอนใหม่ๆ จะเน้นการฝึกภาษาอย่างมีความหมายโดยการเลียนแบบ จดจำ ฝึกกระบวนประโยคและยึดถือกฎเกณฑ์ของโครงสร้างภาษาเพื่อที่จะแยกรูปแบบและโครงสร้างของภาษาที่เรียนได้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และคิดเป็นภาษาของตนเองได้ การใช้ภาษาอย่างมีความหมาย ทั้งโดยการจำและการคิดด้วยตนเองในสถานการณ์ต่างๆ

มอร์โรว์ (Morrow. 1981: 59-66) กล่าวถึงหลักการสอนภาษาว่ามีหลักการสำคัญ 5 ประการ

1. การเรียนการสอนที่ผ่านมามักขาดจุดประสงค์ปลายทางที่ชัดเจน โดยเฉพาะจุดประสงค์ของการเรียน ดังนั้นในการสอนภาษาแก่นักเรียนจะต้องทำให้ผู้เรียนตระหนักว่า บทเรียนที่ตนเรียนอยู่เป็นสิ่งที่ต้องการและนำไปใช้ได้

2. การแยกสอนเป็นส่วนย่อยๆ นั้นไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนรวมเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกในส่วนรวมและให้ใช้ภาษาได้ในระดับที่เหนือประโยคขึ้นไปและเป็นภาษาที่ใช้จริงในสถานการณ์จริง

3. เป้าหมายในการสอนภาษาก็คือ การพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาต่างประเทศ ดังนั้นในการฝึกให้นักเรียนใช้รูปแบบของภาษาจึงควรอยู่ในลักษณะของกระบวนการสื่อสาร ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ข้อคือ

3.1 ช่องว่าง (Information Gap) ในชีวิตจริงการสื่อสารจะเกิดขึ้นระหว่างคนสองคนหรือมากกว่านั้น เมื่อคนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่างที่คนอื่นไม่รู้ จุดประสงค์ของการสื่อสารก็เพื่อปิดช่องว่างของข้อมูล

3.2 ตัวเลือก (Choice) ผู้ใช้ภาษามีทางเลือกทางด้านภาษาและข้อมูลได้เหมาะสมกับความคิดที่เขาต้องการแสดงออก

3.3 ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ผู้ใช้ภาษาต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกันเขา มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาโดยอาศัยกิจกรรมสื่อสารในสถานการณ์จริง

แมคแคนด์เลส และอีแวนส์ (อัจฉรา ชิวพันธ์. 2532: 5; อ้างอิงจาก McCandless; & Evans. 1973) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนที่มีชีวิตชีวน่าสนใจ นอกจากนี้ ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางความคิดและประสบการณ์ต่างๆ ของเขาได้อย่างเต็มที่

โดยสรุปแล้ว การสอนภาษา จะถือว่าเป็นแนวทางการสอนที่ต้องใช้วิธีการสอนหลากหลายแบบ มากกว่าการสอนด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งมักจะเน้นการออกแบบกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่จะเอื้อต่อการสื่อความหมาย และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์โดยตรงจากการฝึกปฏิบัติทางภาษาด้วยตนเอง หลักการสำคัญคือการหาแนวทาง การจัดรูปแบบกระบวนการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาได้ตามความต้องการของตน ตามเป้าหมายของการสื่อสารในสังคม หรือสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมอย่างจริงจัง

ดังนั้น กิจกรรมการเรียนการสอน จัดเป็นตัวกลางหรือสื่อการสอนที่จะลดช่องว่าง นำผู้เรียนไปสู่ทักษะการเรียนรู้ทั้ง 4 ด้าน โดยลักษณะของกิจกรรมควรสอดคล้องกับสถานการณ์และชีวิตประจำวัน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรสนิยม มีพฤติกรรมการมีส่วนร่วมและปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศต่อไป

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ไบรอัน เกรย์ (Gray. 1987) เป็นผู้ริเริ่มทดลองการสอนภาษา เพื่อพัฒนาการรู้หนังสือแก่เด็กที่เริ่มเรียนภาษา โดยได้แนวคิดการตั้งชื่อเป็นภาษาอังกฤษจากศาสตราจารย์ เคอร์ธนีย์ แคชเดน (Courtney Cazden) แห่งมหาวิทยาลัยฮาเวิร์ด ประเทศสหรัฐอเมริกาว่า “Concentrated Language Encounters” หรือเรียกชื่อย่อๆ ว่า CLE ทั้งนี้เนื่องจาก แคชเดนมีความเห็นว่าเด็กๆ จะเรียนภาษาได้จากประสบการณ์ของตนเองกับผู้อื่น และจะมุ่งมั่นต่อการสร้างความหมายของภาษาเพื่อสื่อความในการสื่อสาร ประสบการณ์นั้นจะเกิดขึ้นด้วยมีเจตนาจะเผชิญ (encounters) มากกว่าจะเกิดจากประสบการณ์ที่อาจเกิดขึ้นโดยบังเอิญมิได้เจตนา (experience) ต่อมาในปี พ.ศ. 2527 เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ตั้งชื่อการสอนดังกล่าวตามความหมายนั้นเป็นภาษาไทยว่า “การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา” เมื่อได้นำมาทดลองสอนภาษาอังกฤษและภาษาไทยในประเทศไทย มักมีผู้เรียกชื่อย่อๆ ของการสอนดังกล่าวในภาษาไทยว่า “มปภ” (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2550: 26)

2.1 แนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

แนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่สำคัญคือ แนวคิดและหลักการที่มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งจะเป็นกลไกที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาในบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรมที่หลากหลายได้ โดยสามารถสื่อความได้ ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากาย ตามจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน แนวทฤษฎีต่างๆ ที่เป็นแนวคิดและ

หลักการสำคัญสำหรับการพัฒนาการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีอยู่หลายประการด้วยกัน ดังจะแยกกล่าวในรายละเอียดของแต่ละแนวทฤษฎีดังต่อไปนี้

2.1.1 แนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)

ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา นักการศึกษาได้ให้ความสนใจและเห็นความสำคัญของการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หรือที่เรียกว่า “ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง” โดยทำการศึกษาและวิเคราะห์วิธีการรับรู้และเรียนรู้ของผู้เรียนมากขึ้น เพื่อศึกษากระบวนการของกลไกในการเรียนรู้โดยธรรมชาติ ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับความสนใจ เจตคติ รวมทั้งความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย กลไกสำหรับการเรียนรู้ที่สำคัญคือ สมอง ซึ่งเป็นอวัยวะที่ทำหน้าที่เสมือนศูนย์บัญชาการของมนุษย์ที่ถูกต้องและเป็นแนวทางในการจัดกระบวนการเรียนการสอนและกิจกรรมให้สอดคล้องเหมาะสมกับกระบวนการรับรู้และเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพได้ การศึกษาแนวทฤษฎีธรรมชาติในการพัฒนาภาษาจึงมีประเด็นต่างๆ ที่สำคัญดังต่อไปนี้

สมองกับการเรียนรู้ของมนุษย์ (brain and human learning)

ผู้เชี่ยวชาญทางระบบสมองของโรงพยาบาลรามาริบตี นัยพินิจ คชภักดี ได้อธิบายความสำคัญของสมองมนุษย์และการเรียนรู้ไว้ว่า สมองมนุษย์โดยธรรมชาติจะทำหน้าที่รับรู้และเรียนรู้ภาษาได้อย่างดีโดยเฉพาะสมองส่วนบน ทั้งนี้เนื่องจากการสื่อสารทางภาษาเป็นความจำเป็นแห่งการอยู่รอดของมนุษย์โดยธรรมชาติอย่างหนึ่ง (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2550: 32; อ้างอิงจาก นัยพินิจ คชภักดี. 2533)

ราตรี สุดทรวง ผู้เชี่ยวชาญด้านประสาทสรีรวิทยาและสรีรวิทยาของคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกล่าวถึงความหมายของภาษาไว้ว่า ภาษาเป็นกระบวนการทางจิตใจที่มีศูนย์กลางอยู่ในสมอง เป็นการแสดงออกถึงการเรียนรู้ข้อมูลของสิ่งแวดล้อมทางอวัยวะรับความรู้สึกต่างๆ และวิเคราะห์ข้อมูลนั้น โดยใช้ประสบการณ์ในอดีตเพื่อทำให้เกิดความคิดและตอบสนองในรูปของการพูด การเขียน หรือการกระทำอื่นๆ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของภาษาออกมา ดังนั้นการสื่อสารทางภาษาต้องใช้บริเวณของสมองที่เกี่ยวข้องหลายส่วนด้วยกัน กระบวนการการเข้าใจภาษาจึงต้องเกิดขึ้นอย่างเป็นขั้นตอน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย.: 2550: 32; อ้างอิง ราตรี สุดทรวง.2535: 327 – 328)

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2550: 37) จากกระบวนการทำงานของสมองและการเรียนรู้ดังกล่าว การพิจารณาการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงหลักการสำคัญต่างๆ ดังนี้

1. ผู้เรียนย่อมมีความแตกต่างกันทางสติปัญญาโดยธรรมชาติ เนื่องจากประสิทธิภาพของเซลล์สมองแตกต่างกันตามพันธุกรรมของบิดาและมารดา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงควร

คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างผู้เรียน การให้โอกาสในการฝึกฝนและการเรียนรู้ที่แตกต่างกันได้ โดยมีความยืดหยุ่นและการให้กำลังใจแก่ผู้เรียนตามความเหมาะสม

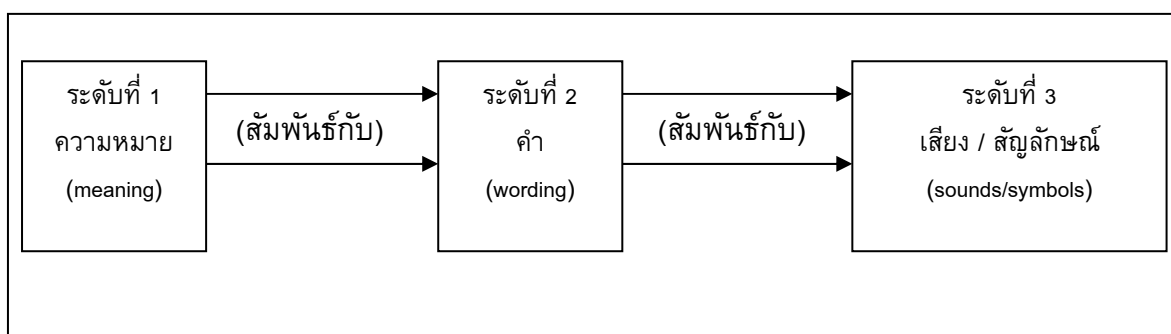
2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรเอื้อต่อการทำงานของสมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวาอย่างสมดุล ซึ่งจะช่วยให้การทำงานของเซลล์ประสาทสมบูรณทำให้เกิดการทรงจำที่ถาวรจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการรับรู้ และเรียนรู้ได้มาก

3. กระบวนการเรียนรู้อันเกิดจากกระบวนการรับรู้และเก็บข้อมูลของสมองการเป็นประเด็นสำคัญในการพิจารณาลำดับขั้นตอนของวิธีการสอนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ประสบการณ์ตรงด้วยการลองผิดลองถูกและแยกแยะเปรียบเทียบหาเหตุผลต่างๆ ด้วยตนเองทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติควบคู่กันไปอย่างเหมาะสม

การพัฒนาภาษา (language development)

หลักการสำคัญของการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาคือ ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาและการพัฒนาภาษา ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ บรรลุเป้าหมายในการสื่อสารได้อย่างแท้จริง

ไมเคิล ฮัลลiday (เสาวลักษณ์ รัตนะวิรัช. 2550: 38; อ้างอิงจาก Halliday. 1978) นักภาษาศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงในด้านการพัฒนาภาษาได้เสนอความคิดเกี่ยวกับการพัฒนาภาษาไว้โดยสรุปว่า ภาษาเป็นเสมือนแหล่งข้อมูล ความหมายของภาษาคือ สิ่งที่คนทั่วไปสามารถสื่อสารได้และใช้เป็นเครื่องมือเพื่อการสื่อสาร เมื่อใดก็ตามที่ใช้ภาษา ผู้พูดหรือผู้เขียนจะสร้างความหมาย โดยผู้ฟังหรือผู้อ่านจะตีความจากเสียงที่พูด หรือสัญลักษณ์ที่สื่อความนั้นๆ ภาษามีใช่เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายได้แต่เพียงอย่างเดียว แต่เราอาจสื่อความหมายได้ด้วยการวาดรูป ใช้ท่าทาง หรือรูปภาพ มนุษย์เราได้พัฒนารูปแบบของภาษาพูด และภาษาเขียนมาใช้กันเป็นพันๆ ปี ทั้งนี้ก็เพื่อการสื่อความหมาย หรือเพื่อการสื่อสารระหว่างกันและกันในแต่ละชุมชนหรือกลุ่มสังคม ภาษาจึงเป็นระบบของการสร้างความหมาย (semiotic system) ซึ่งประกอบไปด้วยส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน และมีระบบ ซึ่งอาจจัดได้เป็น 3 ระดับ คือ 1) ความหมาย (meaning) 2) คำ (wording) และ 3) เสียงหรือสัญลักษณ์ (sounds/symbols) ดังภาพประกอบที่ 2

ภาพประกอบ 2 ระบบของภาษา 3 ระดับ

ฮัลลiday (Halliday. 1978) ได้อธิบายว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและการพัฒนาภาษาไม่อาจแยกออกจากกันได้ การเรียนภาษาจำเป็นต้องอาศัยการปฏิบัติและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนอย่างมีความหมาย ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ระบบของการสร้างความหมายซึ่งจะต้องสัมพันธ์กันกับบริบท โดยเฉพาะบริบททางสังคม (social context)

แครชเชน (Krashen; & Terrell. 1983) ได้เสนอสมมุติฐานของแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาในแนวใหม่ปัจจุบันได้ดังนี้

1. สมมุติฐานเกี่ยวกับการเรียนรู้และรับรู้ (language learning and language acquisition hypothesis)

สมมุติฐานดังกล่าว หมายถึง แนวทางธรรมชาติในการเรียนภาษาของเด็ก เช่นเดียวกับการพัฒนาภาษาแม่ การรับรู้ภาษาเป็นกระบวนการทางธรรมชาติที่จะเกี่ยวข้องกับพัฒนาความสามารถทางภาษา โดยเข้าใจภาษาและใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายให้เป็นที่ใจได้ในทางตรงกันข้ามการเรียนรู้ภาษา หมายถึงกระบวนการที่ภาษาได้รับการพัฒนาโดยอาศัยกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ซึ่งมีผลต่อความรู้ภายนอกเกี่ยวกับรูปแบบของภาษา และรู้ว่าภาษาเป็นอย่างไร การเรียนรู้ภาษาจำเป็นต้องการสอนอย่างเป็นทางการ โดยที่ผู้เรียนจะต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์ทางภาษาอยู่ตลอดเวลา ในขณะที่การรับรู้ภาษาจะเน้นกระบวนการเรียนที่เป็นธรรมชาติอย่างค่อยเป็นค่อยไป และเน้นบูรณาการของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายเป็นสำคัญ

2. สมมุติฐานเกี่ยวกับการจัดลำดับธรรมชาติ (the natural order hypothesis)

สมมุติฐานข้อนี้ หมายถึง ลำดับของการรับรู้ภาษาแรกและภาษาที่สองซึ่งอาจจะมีบางอย่างที่คล้ายคลึงกันและสามารถคาดคะเนได้ ข้อผิดพลาดในการพัฒนาภาษาจะเกิดขึ้นในตัวผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นภาษาแม่หรือภาษาใดก็ตาม และข้อผิดพลาดนั้น จะเป็นสัญลักษณ์แห่งกระบวนการพัฒนาของผู้รับภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ

3. สมมุติฐานเกี่ยวกับการตรวจสอบ (the monitor hypothesis)

สมมุติฐานข้อนี้หมายถึง การที่ผู้เรียนภาษาอาจได้ความรู้ที่จะแก้ไขตนเองเมื่อต้องการสื่อความหมายของภาษาได้ แต่การเรียนรู้นั้นๆ จะต้องอาศัยการใช้กฎเกณฑ์ของภาษา จากงานวิจัยต่างๆ พบว่า ผู้เรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยเงื่อนไข 3 ประการคือ มีเวลาเพียงพอ, ใส่ใจกับรูปแบบของภาษา และ มีความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษา

4. สมมุติฐานเกี่ยวกับปัจจัยป้อน (the input hypothesis)

สมมุติฐานข้อนี้จะหมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ผู้เรียนได้รับการเสนอเกี่ยวกับภาษาหรือปัจจัยป้อนและการรับรู้ภาษาซึ่งจะเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงสำคัญๆ 4 ประการดังนี้

4.1 เป็นสมมุติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ภาษา มิใช่การเรียนรู้อาษา

4.2 คนเราจะรับภาษาได้ดีที่สุด โดยการเข้าใจปัจจัยป้อนที่เป็นที่เข้าใจได้ (comprehensible input) จุดสำคัญในการเริ่มโปรแกรมทางภาษาคือ ให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่ได้ฟังและอ่าน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนพูดหรือเขียนได้อย่างคล่องแคล่วในระยะต่อมา ความสามารถในการพูดย่อมเกิดขึ้นหลังจากที่ผู้เรียนสามารถรับรู้ภาษาจากปัจจัยป้อนแล้ว และสามารถพัฒนาการรับรู้ขั้นต่อไปได้

4.3 ความสามารถที่จะพูดได้อย่างคล่องแคล่วไม่จำเป็นต้องสอนกันโดยตรง ความสามารถนั้นจะปรากฏขึ้นเอง ในระยะเวลาหนึ่ง หลังจากที่ผู้รับภาษาเข้าใจปัจจัยป้อนแล้วเป็นอย่างดี

4.4 ถ้ามีปริมาณของปัจจัยป้อนทางภาษามากเพียงพอแล้ว ความเข้าใจภาษาอันเกิดจากปัจจัยป้อนรวมทั้งโครงสร้างภาษาในขั้นต่อไปจะเกิดได้เองโดยอัตโนมัติ โดยไม่จำเป็นต้องปรับปัจจัยป้อนให้เข้ากับระดับความสามารถเดิมของผู้เรียน

5. สมมุติฐานที่เกี่ยวกับการกลั่นกรองทางจิต (the affective filter hypothesis)

สภาพอารมณ์หรือเจตคติของผู้เรียนเปรียบเสมือนเครื่องกลั่นกรองทางจิต ซึ่งอาจจะปล่อยหรือสกัดกั้นปัจจัยป้อนทางภาษาที่จำเป็นในการเรียนรู้ได้ ถ้าหากปัจจัยป้อนได้รับการสกัดกั้นน้อย ผู้เรียนหรือผู้รับภาษาก็ย่อมจะได้รับปัจจัยป้อนมาก สมมุติฐานดังกล่าวมีพื้นฐานมาจากรายงานวิจัยในการรับรู้ภาษา โดยเฉพาะในการรับรู้ภาษาที่สอง ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงตัวแปรทางด้านอารมณ์หรือเจตคติ 3 ประการที่มีความสัมพันธ์กับกระบวนการการรับรู้ภาษาได้ดังนี้

5.1 แรงจูงใจ (motivation) หากผู้เรียนมีแรงจูงใจสูงย่อมจะรับรู้ภาษาได้มาก

5.2 ความมั่นใจในตนเอง (self-confidence) ผู้เรียนที่มีความมั่นใจในตนเอง จะมีภาพพจน์ของตนเองที่ดี และนำไปสู่ความสำเร็จได้

5.3 ความวิตกกังวล (anxiety) การลดความวิตกกังวลในชั้นเรียนจะช่วยให้การรับรู้ภาษา โดยเฉพาะภาษาที่สองของผู้เรียนดีขึ้น

ด้วยตัวแปรทั้ง 3 ประการดังกล่าว การสอนภาษาตามแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ จึงพยายามให้ปัจจัยป้อนที่เข้าใจง่าย และลดตัวสกัดกั้นทางอารมณ์ โดยเฉพาะความวิตกกังวลให้ลดน้อยลง กระบวนการเรียนเพื่อการพัฒนาภาษาที่เหมาะสม จึงควรเป็นไปตามธรรมชาติของกลไก

การรับรู้ภาษาของมนุษย์ โดยเริ่มจากความหมายโดยรวมของเรื่องหรือในบริบทก่อนจะเรียนรู้องค์ประกอบย่อยของภาษา

2.1.2 แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Teaching Approach) (เสาวลักษณ์. 2550: 44-50)

ตามหลักการของการจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนวิชาภาษาโดยทั่วไป เป้าหมายสำคัญคือ การให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้ในบริบทต่างๆ ที่ต้องเผชิญในชีวิตประจำวัน ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียนและภาษากายได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ ซึ่งความสามารถดังกล่าวจะต้องเกี่ยวข้องกับความสามารถและประสบการณ์ในการคิด วัฒนธรรมและเจตคติอันดีแก่ ความสนใจ แรงจูงใจ ในการใช้ภาษาด้วย การศึกษาแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ได้ข้อมูลในการจัดกระบวนการเรียนการสอน รวมทั้งกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับเป้าหมายของหลักสูตรได้ กิจกรรมการสื่อสารตามลักษณะของการใช้ภาษา ได้แก่ กิจกรรมที่ผู้เรียนช่วยกันค้นหาสิ่งที่ขาดไปจากข้อมูลร่วมกัน เช่น จากแผนที่ จากรูปภาพ จาก การลำดับภาพ หรือเหตุการณ์ต่างๆ หรือจากปัญหาที่ต้องคิดแก้ไขร่วมกัน ฯลฯ กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ได้แก่ การสนทนา การอภิปรายร่วมกัน การแสดงบทบาทสมมุติ การใช้สถานการณ์จำลอง การแสดงท่าทางประกอบ การโต้ว่าที่ เป็นต้น

ทฤษฎีการเรียนรู้ของทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร เน้นการฝึกปฏิบัติทางภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมต่างๆ โดยมีหลักการสำคัญดังนี้

1. หลักการของการสื่อสารได้แก่ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารหรือสื่อความหมาย
2. หลักการของภาระงานหรือกิจกรรม (task) ได้แก่ งานหรือกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนปฏิบัติเพื่อเสริมการเรียนรู้
3. หลักการของความหมาย ได้แก่ กระบวนการเรียนรู้ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อผู้เรียนเข้าใจความหมาย กิจกรรมที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในบริบทต่างๆ

การจัดรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงมักจัดให้สอดคล้องกับความจำเป็นและความต้องการเฉพาะอย่างของผู้เรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย การจัดหลักสูตรการสอนภาษาที่ประสบความสำเร็จคือ การจัดหลักสูตรในลักษณะปฏิสัมพันธ์ โดยการให้ผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา และมีประสบการณ์ตรงจากการใช้ภาษานอกจากนี้ งานหรือกิจกรรมแต่ละอย่างที่มีมุ่งหมายแก่ผู้เรียน จะต้องคำนึงถึงภาษาที่จะใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมมีความเฉพาะเจาะจงของการปฏิสัมพันธ์ การใช้สิ่งเร้า การคำนึงถึงบริบททางการสื่อสาร การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน

ชนิดหรือแบบฝึกหัดหรือกิจกรรม ที่จะจัดให้สอดคล้องกับแนวทฤษฎีการสอนสื่อสารไม่มีข้อจำกัด สิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึง คือการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสื่อสาร โดยมีการจำแนกกิจกรรมออกเป็นกิจกรรมการสื่อสารตามลักษณะของการใช้ภาษา (functional communicative activities)

และกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (social interaction activities) กิจกรรมการสื่อสารตามลักษณะของการใช้ภาษา ได้แก่ กิจกรรมที่ผู้เรียนช่วยกันค้นหาสิ่งที่ขาดไปจากข้อมูลร่วมกัน เช่น จากแผนที่ จากรูปภาพ จากการลำดับภาพ หรือเหตุการณ์ต่างๆ หรือจากปัญหาที่ต้องคิดแก้ไขร่วมกัน ฯลฯ กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ได้แก่ การสนทนา การอภิปรายร่วมกัน การแสดงบทบาทสมมุติ การใช้สถานการณ์จำลอง การแสดงท่าทางประกอบ การโต้วาที เป็นต้น

บทบาทของผู้เรียนควรอยู่ในฐานะผู้ที่มีส่วนร่วมในปฏิสัมพันธ์ เป็นผู้มีส่วนร่วมในการตกลงร่วมกันในกลุ่ม การดำเนินการกลุ่มและการเรียนรู้ในลักษณะของการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มักไม่มีการเสนอเนื้อหาโดยใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ควรคาดหวังให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันมากกว่ามีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน การสื่อสารที่จะประสบความสำเร็จจะขึ้นอยู่กับความรับผิดชอบระหว่างผู้เรียนร่วมกัน

โดยสรุปแล้ว การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะถือว่าเป็นแนวทางการสอนที่ต้องใช้วิธีการสอนหลายแบบ มากกว่าการสอนด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งมักจะเน้นการออกแบบกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่จะเอื้อต่อการสื่อความหมาย และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์โดยตรงจากการฝึกปฏิบัติทางภาษาด้วยตนเอง หลักการสำคัญคือ การหาแนวทางการจัดรูปแบบกระบวนการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาได้ตามความต้องการของตน ตามเป้าหมายของการสื่อสารในสังคม หรือสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมอย่างจริงจัง เนื่องจากไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวของการใช้วิธีการสอนหรือกระบวนการสอนอย่างเด่นชัด เป็นเพียงแต่หลักการทางทฤษฎีและข้อเสนอแนะที่มีเหตุผลและหลากหลายตามแต่ประสบการณ์และทัศนะของนักวิชาการ ความสำเร็จของการสอนเพื่อการสื่อสาร จึงขึ้นอยู่กับการพัฒนา รูปแบบการสอนตามหลักการ โดยมีลำดับขั้นตอนการเรียนการสอนและการเสนอแนะกิจกรรมด้วยวิธีการและเทคนิคการสอนต่างๆ ที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม

2.1.3 แนวทฤษฎีอรรถฐาน (Genre – Based Approach) (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2550: 50 – 62)

หลักการของแนวทฤษฎีอรรถฐานเป็นหลักการสำคัญของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยเฉพาะการพัฒนาหลักสูตร การสร้างสื่อการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดประเมินผล แนวทฤษฎีดังกล่าว เป็นแนวทฤษฎีในการสอนภาษาหนึ่งที่กำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบัน ซึ่งได้รับการพัฒนาขึ้น โดยกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลีย ได้แก่ ฟรานซิส คริสตี (Frances Christie) จิม มาร์ติน (Jim Martin) โจน รอทเทอร์รี่ (Joan Rothery) (Martin and Rothery. 1980; 1981; Christie. 1989; 1993; 1994 ตั้งแต่ ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา กลุ่มนักภาษาศาสตร์ดังกล่าวได้ร่วมกันศึกษาและวิจัยหลักการเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบของความหมายที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันในหลายองค์ประกอบ ตามธรรมชาติของการใช้ภาษา

(Systemic Linguistic Theory) ของฮัลลiday (Halliday. 1985b) ในที่นี้จะเรียกย่อๆ ว่า ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ

หลักการสำคัญของทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบคือ การเน้นลักษณะของโครงสร้างการดำเนินเนื้อความ (schematic structure) รวมทั้งลักษณะของภาษา (linguistic features) ที่ใช้ในชนิดของเนื้อความ หรืออรรถลักษณะ (genre) ประเภทต่างๆ ตามจุดมุ่งหมายของการสื่อสารที่แตกต่างกัน ซึ่งกลุ่มนักทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบได้ศึกษาและวิจัย โดยการวิเคราะห์เนื้อความในอรรถลักษณะต่างๆ ที่แตกต่างกันและพบว่าภาษามีระบบ มีแบบแผนในการลำดับความคิดตามวัตถุประสงค์ รวมทั้งลักษณะของการใช้ภาษาที่จำเป็นในการสื่อความหมาย ทำให้การสื่อความเป็นที่เข้าใจระหว่างผู้ใช้ภาษาทั้งภาษาพูด ภาษาเขียนและภาษากาย การศึกษาอรรถลักษณะของภาษาในบริบทต่างๆ จึงช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน รวมทั้งภาษากายในวัตถุประสงค์ต่างๆ ของการสื่อความได้ง่ายและชัดเจนขึ้น ทำให้การใช้ภาษาสละสลวยและสื่อความได้เป็นที่เข้าใจอย่างชัดเจน และน่าสนใจทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร

หลักการสำคัญของแนวทฤษฎีอรรถฐานจะอิงหลักการสำคัญตามแนวทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ ดังต่อไปนี้

1. ภาษาและความหมาย (language and meaning) การเรียนรู้ภาษาจะต้องควบคู่ไปกับการเรียนรู้วัฒนธรรม เนื่องจากวัฒนธรรมแสดงให้เห็นถึงแนวการดำรงชีวิตหรือความเป็นอยู่ของคนในชุมชนหรือสังคม

2. ภาษาและบริบทภาษา (language and context) ความเข้าใจภาษาและเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อมีความเข้าใจบริบทภาษา ซึ่งจะช่วยให้เนื้อความแจ่มแจ้งขึ้น ความหมายของภาษาจึงจะชัดเจนในการติดต่อสื่อสาร เนื้อความของภาษามีความสำคัญ 2 ประการ คือ เป็นผล (output หรือ product) ของการสื่อความ เนื้อความทำให้สาระของการสื่อสารเป็นที่เข้าใจได้ สามารถบันทึกหรือนำมาศึกษาได้ เป็นกระบวนการ (process) ของการใช้ภาษา เนื้อความแต่ละชนิดจะมีการสื่อความด้วยภาษาที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะการเลือกใช้คำและไวยากรณ์ให้เหมาะสมกับกาลเทศะที่ใช้ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญและบริบทของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (context of culture) บริบทภาษาของสถานการณ์ต่างๆ เป็นบริบทภาษาที่สำคัญมาก เพราะจะเป็นการสื่อเนื้อความของสังคมหรือชุมชนให้เห็นลักษณะของการใช้ภาษาอย่างจริงจังในสภาพแวดล้อม กาลและเทศะ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่างๆ

โดยสรุปแล้ว การใช้ภาษาจะเปลี่ยนแปลงไปได้โดยมีอิทธิพลขององค์ประกอบของบริบทภาษา 3 ประการดังนี้

1) เรื่องราว (field) หมายถึง เนื้อหาหรือสาระของสิ่งที่เรากำลังสื่อสารกันอยู่ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากาย

2) ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (tenor) ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา รวมทั้งสถานะของผู้ใช้ภาษาจะทำให้การใช้ภาษาในบริบทต่างๆ แตกต่างกันได้ แม้ว่าจะสื่อสารในเรื่องราวเดียวกัน

3) วิธีในการสื่อความหมาย (mode) การสื่อความหมาย อาจใช้ได้ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน หรือภาษากาย ลักษณะของการใช้ภาษาจะแตกต่างกัน

3. ภาษาและทำเนียบภาษา (language and register) บริบทภาษามีอิทธิพลทำให้ เนื้อหาของสารที่สื่อสารกับเป็นที่เข้าใจและมีความหมายชัดเจนขึ้น องค์ประกอบของบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้ลักษณะการใช้ภาษาต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อบริบทภาษาในสถานการณ์หรือวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องแตกต่างกัน ทำเนียบภาษา (register) หรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานะก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท (language learning in context) การเรียนรู้การใช้ภาษาทั้ง ภาษาพูดและภาษาเขียน ควรเริ่มจากการรับรูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทใน สถานการณ์ต่างๆ รวมทั้งการเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่แตกต่างกันด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ เนื้อหาสาระของภาษาในบริบทต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง

5. วรรณลักษณะของภาษา (genre) วรรณลักษณะหรือวรรณลักษณะของภาษามีเป้าหมายใน ตัวเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความให้ผู้ฟังเมื่อเป็นภาษาพูด และผู้อ่านเมื่อเป็นภาษาเขียน ให้สามารถ เข้าใจเนื้อหาความที่ได้ฟังหรือได้อ่านอย่างชัดเจนแน่นอนว่า ผู้พูด หรือ ผู้เขียนมีเจตนาอย่างไรในการ สื่อความ

วรรณลักษณะจะเน้นความสำคัญของการดำเนินเนื้อหาหรือโครงสร้างการดำเนินเรื่อง (schematic structure) และลักษณะของภาษา (linguistic feature) แตกต่างกันไป วรรณลักษณะที่ใช้ กันทั่วไปในการสื่อความมีดังนี้

1) เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (recount) จุดมุ่งหมายของการสื่อความคือ การลำดับ เหตุการณ์ที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเล่าถึงเหตุการณ์ ซึ่งเป็นของตนเองหรือของผู้อื่น

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อหาความ

- ก. เริ่มด้วยบทนำ
- ข. มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
- ค. มีบทสรุป

ลักษณะของภาษา

- ก. มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาและลำดับของเหตุการณ์
- ข. อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง
- ค. เป็นเรื่องเล่า ซึ่งจะเป็นเรื่องในอดีต
- ง. มีคำเชื่อม เพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลังและให้ใจความสัมพันธ์ ต่อเนื่องกัน เช่น แล้ว ดังนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนหน้าที่ หลังจาก ฯลฯ
- จ. ตอนท้ายของเรื่องอาจจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว

2) รายงาน (report) จุดมุ่งหมายในการสื่อความคือ การให้ข้อมูล
ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

ก. จะมีบทนำ โดยกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วๆ ไป ซึ่งอาจจะให้คำจำกัดความ หรือนิยาม
ทั่วไปของเรื่อง

ข. บอกรายละเอียดของเรื่องนั้นๆ เช่น ประเภท ลักษณะท่าที หรือลักษณะของ
พฤติกรรม คุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ

ค. อาจมีบทสรุปโดยรวมในตอนท้าย
ลักษณะของภาษา

ก. ใช้คำหรือภาษาเป็นกลาง ไม่เฉพาะเจาะจง

ข. มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ
 ฯลฯ

ค. อาจมีหัวข้อกล่าวนำเป็นเรื่องๆ

ง. มักเป็นประโยคบอกเล่า

3) การอธิบาย (explanation) เป็นเรื่องเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของการ
เกิดปรากฏการณ์ต่างๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุ
ใดจึงเกิดขึ้น จุดมุ่งหมายในการสื่อความ คือ การให้ข้อมูลที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุและผลว่า
ทำไมและอย่างไรจึงเกิดเหตุการณ์นั้นๆ

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

ก. บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้นๆ

ข. มีบทสรุปจากหลักการ

ลักษณะของภาษา

ก. เป็นประโยคบอกเล่า

ข. ใช้ภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง

ค. มีคำสันธานเชื่อมประโยคเพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน

ง. ใช้คำวิเศษณ์ เพื่อการขยายความของการกระทำให้ชัดเจนขึ้น

4) เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (exposition) เป็นเรื่องเกี่ยวกับแสดงความคิดเห็นส่วนตัว
หรือความคิดของตนเองหรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง
จุดมุ่งหมายในการสื่อความ คือ การแสดงความคิดเห็น

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

ก. เสนอประเด็นหรือหลักการเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หรือแสดงความคิดเห็น เช่น
แสดงประโยชน์ หรือ ความสำคัญ

ข. มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุและผลที่เสนอในแต่ละความคิด

ค. มีบทสรุปย่อประเด็นหรือหลักการในการแสดงความคิดเห็นของตนเองเพื่อเน้น
ความสำคัญของเรื่องให้น่าสนใจ และน่าเชื่อถือ

ลักษณะของภาษา

- ก. มีข้อความหรือเนื้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง
- ข. มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายคามในแต่ละความคิด
- ค. ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึง
- ง. มีคำแสดงเจตคติ

5) วิธีการ (procedure) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแนะนำวิธีปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการ
กระบวนการหรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน จุดมุ่งหมายในการสื่อสาร คือ การแสดงวิธีการในการ
ปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

- ก. นำเสนอวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
- ข. ใ้รายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้
- ค. เสนอขั้นตอนในการปฏิบัติตามลำดับอย่างเป็นรูปธรรม

ลักษณะของภาษา

- ก. เป็นประโยคคำสั่ง
- ข. ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ
- ค. ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล
- ง. ใช้คำนามอย่างหลากหลาย

6) เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (narrative) เป็นเรื่องเล่าจากจินตนาการ ส่วนมาก
จะเป็นนิทาน หรือนิยาย จุดมุ่งหมายในการสื่อสาร คือ การถ่ายทอดจินตนาการเป็นเรื่องราว ซึ่งอาจ
เป็นเรื่องที่คิดสร้างสรรค์ขึ้นเอง หรืออิงข้อมูลจากเรื่องจริง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

- ก. มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่องบ่งบอกตัวบุคคล สถานที่หรือเวลา
- ข. มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง
- ค. แสดงปมปัญหาของเรื่อง
- ง. แสดงการคลี่คลายของเรื่อง หรือการแก้ปมปัญหา
- จ. อาจให้คติพจน์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

ลักษณะของภาษา

- ก. เป็นเรื่องเล่าในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว
- ข. ใช้คำบุพบทบ่งบอกเวลา สถานที่
- ค. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิงบุคคลหรือสิ่งของอื่นๆ

ง. อาจมีการซ้ำ ย้ำเรื่อง

จ. ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่องและบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผล ความคล้ายตามและความขัดแย้ง ฯลฯ

7) การอภิปราย (discussion) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสดงเหตุผลและความจำเป็น ที่ให้เห็นข้อดีข้อเสีย เป็นการจูงใจให้ผู้อ่านคล้ายตาม จุดมุ่งหมายในการสื่อความ คือ การแสดงความคิดเห็น โดยมีแนวความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลหลายทางเพื่อสรุปข้อยุติหรือมติเป็นแนวความคิดสำคัญ ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

ก. เริ่มบทนำด้วยการให้หลักการหรือประเด็นความสำคัญของเรื่องให้ชัดเจน

ข. กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือสนับสนุนโดยมีการอ้างอิงแสดงเหตุผล

ค. ตอนท้าย กล่าวเสนอแนะเชิงสรุปว่า ควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร โดยย้ำหลักการ หรือความสำคัญของเรื่องเช่นเดียวกันในบทนำ

ลักษณะของภาษา

ก. มีข้อความแสดงความคิดเห็นเกี่ยวข้องกับตนเองและผู้อื่น

ข. ใช้ประโยคบอกเล่า

ค. มีข้อความสนับสนุน หรืออ้างอิงหรือให้เหตุผล

ง. ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความขัดแย้ง คล้ายตาม หรือเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน

8) การสังเกต (observation) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการให้รายละเอียดของการเปลี่ยนแปลง หรือปรากฏการณ์ของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จุดมุ่งหมายในการสื่อความ คือ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงหรือปรากฏการณ์ของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในสถานการณ์หนึ่งๆ

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

ก. มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต บ่งเวลาหรือสถานที่

ข. มีลำดับของการบอกรายละเอียด

ค. ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

ลักษณะของภาษา

ก. มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาหรือสถานที่ และลำดับของการบอกรายละเอียด

ข. ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่างๆ

ค. ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

2.1.4 แนวทฤษฎีการสอนอ่านและเขียน (Teaching Reading and Writing Approach)

การอ่านและการเขียนเป็นทักษะสำคัญที่จะเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ที่ถาวร โดยเฉพาะเพื่อการศึกษาลดชีวิต แนวทฤษฎีของการสอนอ่านและเขียน มีหลักการสำคัญดังนี้

1. การอ่านเป็นกระบวนการ กระบวนการอ่านต้องมีความสัมพันธ์กันระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน เพื่อแสวงหาความหมายในการสื่อความระหว่างกัน ทักษะการอ่านและการเขียนจึงมีความสัมพันธ์กัน การอ่านมักจะเกี่ยวข้องกับกระบวนการ 2 ชนิด คือ ผู้อ่านต้องเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนหมายถึงหรือสิ่งที่ผู้เขียนพูดไว้ ซึ่งหมายถึงรูปแบบของภาษาในเนื้อความหรือคำต่างๆ ที่ใช้ และวิธีการที่ผูกคำเหล่านั้นเข้าด้วยกัน สิ่งที่ผู้เขียนหมายถึง จะเป็นความคิดที่ผู้เขียนอ้างถึงนั่นเอง (Lunzer; & Dolan. 1979)

2. ความเข้าใจในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่านมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการคือ

2.1 *ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม (schema)* ความเข้าใจมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้ที่มีอยู่เดิม ซึ่งเก็บกักไว้ในความทรงจำกับความรู้นใหม่ที่ได้รับจากเนื้อความที่อ่าน ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมจึงช่วยให้ผู้อ่านโยงความคิดรวบยอดที่เคยมีอยู่เข้ากับความรู้ใหม่ที่ได้รับและทำให้ความเข้าใจความหมายของเรื่องดีขึ้นและรวดเร็วขึ้นได้ ผู้อ่านที่เคยมีประสบการณ์เดิมของเรื่องที่อ่านมาก่อนจึงสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีกว่าและเร็วกว่าผู้อ่านที่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านมาก่อน

2.2 *อภิปัญญา (metacognition)* คำจำกัดความของคำว่า “อภิปัญญา” มีผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาศาสตร์และจิตวิทยาให้ความหมายไว้หลายประการแต่ที่สำคัญได้แก่ คำจำกัดความของ ฟลาวเวลล์ (Flavell. 1976) ที่กล่าวว่า “อภิปัญญา” คือ ความรู้ที่ควบคุมความพยายามในการเรียนรู้ทุกๆ ด้าน คำว่า “อภิปัญญา” ใช้ในการอธิบายปรากฏการณ์ 2 ประการ คือ ความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ และกฎเกณฑ์ของการเรียนรู้

2.3 *โครงสร้างของเนื้อความ (text structure)* ผู้เขียนทุกคนย่อมมีแนวคิดและวัตถุประสงค์ในการเขียนเรื่องของตนเพื่อการสื่อความหมายแตกต่างกัน การใช้โครงสร้างของเนื้อความจึงแตกต่างกันไปด้วย หากผู้อ่านเข้าใจการวิเคราะห์โครงสร้างในการเขียนเนื้อความต่างๆ ก็จะเข้าใจจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของผู้เขียนได้ดี

ทฤษฎีการสอนอ่านมีอยู่ด้วยกันหลายทฤษฎี ทฤษฎีที่สำคัญคือ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์และทฤษฎีทางจิตวิทยา แม้ว่าเป้าหมายของการสอนจะคล้ายคลึงกัน คือ ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจับใจความสำคัญ หารายละเอียดของเรื่องแปลความ ตีความ ขยายความและมีเจตคติในการอ่านทางบวก เช่น รักการอ่าน สนใจการอ่าน แต่ทฤษฎีทั้งสองจะมีแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน การให้ปัจจัยป้อนแก่ผู้เรียนแตกต่างกันไปบ้าง

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีข้อเด่นตรงที่มีลักษณะผสมผสานระหว่างทฤษฎีการสอนอ่านทั้งทางภาษาศาสตร์และจิตวิทยาอยู่ตัวอย่างบูรณาการ โดยพิจารณาทั้งลักษณะของธรรมชาติทางภาษาศาสตร์ที่มนุษย์พึงรับรู้และมีประสบการณ์จากวัสดุที่อ่านหรือสิ่งที่อ่านในชีวิตจริง พร้อม

ทั้งคำนี้ถึงกระบวนการอ่านของมนุษย์โดยธรรมชาติเป็นสำคัญซึ่งจะเป็นหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจะทำให้ผู้อ่านมีเจตคติในการอ่านที่ดีต่อไป นอกจากนี้ทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กับการอ่านจะได้รับการพัฒนาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมอีกด้วย จึงนับว่ากระบวนการสอนอ่านและเขียนจะดำเนินต่อเนื่องกันอย่างมีประสิทธิภาพ ถ้ากระบวนการสอนอ่านดำเนินไปอย่างถูกต้องเหมาะสม

สรุป

จากหลักการและทฤษฎีต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานับได้ว่าเป็นการสอนที่มีความสมบูรณ์ครบถ้วนในกระบวนการพัฒนาภาษาตามหลักการต่างๆ อย่างเหมาะสมและบูรณาการกระบวนการและวิธีต่างๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาเพื่อสามารถสื่อสารหรือรู้หนังสือได้ในขั้นปฏิบัติการ ตามหลักการของมาตรฐานสากล ซึ่งเน้นความสามารถในการสื่อสารทั้งภาษาพูด ภาษาเขียนและภาษากายในระดับที่มีวิจาร์ณญาณ สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้และสามารถศึกษาวิชาต่างๆ ได้ด้วยตนเอง ซึ่งหลักการนั้นๆ อาจสรุปได้ พอสังเขปดังนี้

1. จากแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเน้นการสอนความหมายโดยรวมของเรื่องในบริบท ไปสู่การเรียนรู้รายละเอียดขององค์ประกอบย่อยของภาษาต่างๆ ได้แก่ ระบบเสียง ระบบคำ หรือระบบตัวสะกดและระบบไวยากรณ์ กระบวนการเรียนการสอนเน้นการพัฒนาความคิดของผู้เรียนเป็นสำคัญ การพัฒนาความคิดรวบยอดจากเรื่องราวที่สื่อสารกัน ไปเป็นแนวคิดของตัวเองเพื่อสื่อสารเป็นภาษาพูด ภาษาเขียน หรือภาษากายด้วยประสบการณ์ของตนเอง ภายใต้การช่วยเหลือแนะนำของครูผู้สอน และจากการเรียนรู้ร่วมกันกับเพื่อนๆ ในกลุ่ม ผู้เรียนมีโอกาสใช้กระบวนการทางสมองเพื่อคิดและเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติอยู่ตลอดเวลา การทำงานของสมองจึงมีความสมดุลและทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนำไปสู่การทรงจำถาวรได้

2. จากแนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร กระบวนการเรียนการสอนมุ่งประสบการณ์ภาษาเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาด้วยตนเอง ร่วมกันกับเพื่อนและครูผู้สอน โดยครูผู้สอนจะให้รูปแบบการใช้ภาษาที่ถูกต้องจากสื่อการเรียนการสอนที่จัดขึ้นในรูปของบทเรียนนำ (starter text) และกิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดและคิดต่อเนื่องเป็นแนวคิดของตนเอง ถ่ายทอดเป็นภาษาพูด ภาษาเขียนและภาษากาย ตามกาลเทศะของสถานการณ์และวัฒนธรรมในบริบทภาษาที่ใช้ ครูผู้สอนมีหน้าที่ให้คำแนะนำแก้ไขและเสริมความรู้เพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียนตามความเหมาะสม

3. จากแนวทฤษฎีอรรถฐาน การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะเน้นการพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน ด้วยการพิจารณาและวิเคราะห์อรรถลักษณะของภาษาในบริบทต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอย่างหลากหลายและบรรลุวัตถุประสงค์ตาม

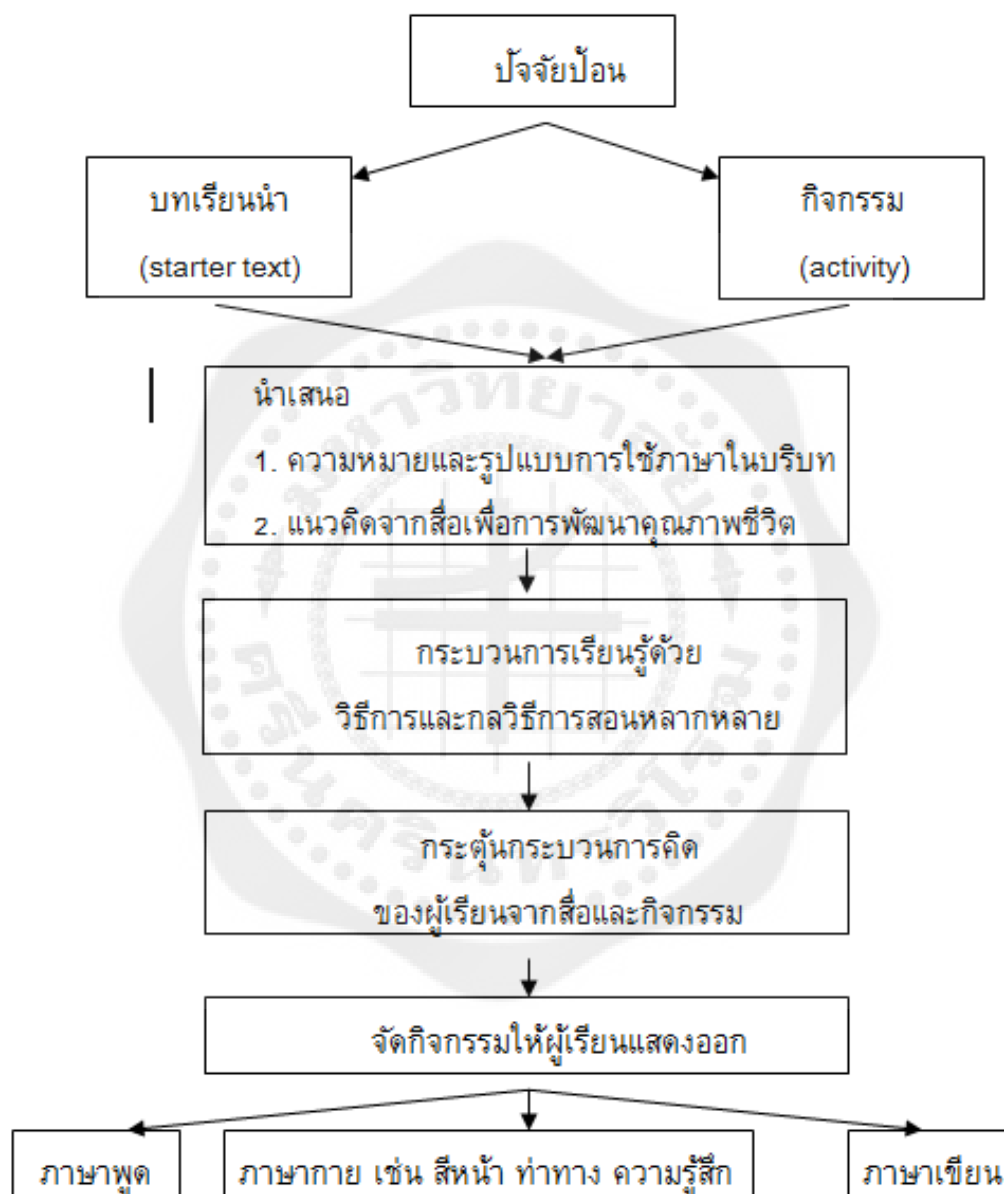
เป้าหมายของหลักสูตรที่กำหนด การจัดสื่อการเรียนการสอนตามลักษณะของอรรถลักษณะที่หลากหลาย จะคำนึงถึงระดับวัย ความสนใจ และเพศของผู้เรียนในแต่ละระดับศึกษา โดยพิจารณาวัตถุประสงค์ทั่วไปของการอ่านในชีวิตประจำวันเป็นหลัก ได้แก่ การอ่านเพื่อบันเทิง การอ่านเพื่อปฏิบัติและการอ่านเพื่อเรียนรู้ ผู้เรียนมีโอกาสศึกษาและวิเคราะห์ความหลากหลายของลักษณะโครงสร้างการดำเนินเนื้อความและลักษณะของภาษาที่ใช้ในบริบทหนึ่ง ๆ ซึ่งจะเป็นแนวทางให้ผู้เรียนสร้างสรรค์ความหมายที่ต้องการสื่อสาร เรียบเรียงเป็นภาษาพูดและภาษาเขียนได้อย่างมีระบบ และสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพเหมาะสมกับกาลเทศะในบริบทต่าง ๆ

4. จากแนวทฤษฎีการสอนอ่าน การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเน้นกระบวนการสอนอ่านให้แก่ผู้เรียนอย่างเป็นธรรมชาติ โดยมีการบูรณาการกิจกรรมการอ่านทั้งทางด้านจิตวิทยาและภาษาศาสตร์ ใช้กระบวนการปฏิสัมพันธ์ในการอ่านโดยรู้จักฝึกการใช้ประสบการณ์เดิม การคาดเดาความหมายจากสัญลักษณ์แวดล้อม เช่น คำไข เครื่องสัมพันธ์ความ เครื่องหมายวรรคตอน ฯลฯ และวิเคราะห์โครงสร้างของภาษา ซึ่งช่วยให้เข้าใจการอ่านได้ดี

กระบวนการสำคัญของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย และมีรูปแบบของการใช้ภาษาที่เหมาะสมเป็นตัวอย่างที่ดีในบริบทหนึ่ง ๆ รวมทั้งแนวคิดหลักซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญของการบรรลุเป้าหมายของหลักสูตร โดยเฉพาะในการพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยการใช้สื่อการสอนที่พัฒนาในรูปแบบของบทเรียนนำและกิจกรรม เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้สื่อสารและคิดเกี่ยวกับสาระต่าง ๆ เป็นแนวคิดของตนเองได้ จากนั้นจะจัดกระบวนการเรียนรู้ ที่ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตน เกี่ยวกับสาระที่เรียนเป็นภาษาพูด ภาษาเขียนและภาษากาย ทำให้สามารถสื่อสารได้ตามความคิดของตน โดยมีครูผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือแนะนำ แก้ไขและให้กำลังใจด้วยกลวิธีต่าง ๆ วิธีการสอนและกลวิธีการสอนที่ใช้ในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงหลากหลายตามจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอนตามลำดับ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงถือว่าเป็นกระบวนการเรียนที่บูรณาการวิธีการสอนและเทคนิคการสอนไว้อย่างหลากหลาย มิใช่เป็นเพียงวิธีการสอนอย่างหนึ่งเท่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงสามารถนำการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไปปรับใช้กับการสอนในวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรได้อย่างหลากหลายอีกด้วย

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2550: 68-69) อธิบาย กระบวนการสำคัญของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย และมีรูปแบบของการใช้ภาษาที่เหมาะสมเป็นตัวอย่างที่ดีในบริบทหนึ่ง ๆ รวมทั้งแนวคิดหลักซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญของการบรรลุเป้าหมายของหลักสูตร โดยเฉพาะในการพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยการใช้สื่อการสอนที่พัฒนาในรูปแบบของบทเรียนนำและกิจกรรม เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้สื่อสารและคิดเกี่ยวกับสาระต่าง ๆ เป็นแนวคิดของตนเองได้ จากนั้นจะจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสาระที่เรียนเป็นภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากาย ทำให้สามารถสื่อสารได้ตามความคิดของตน โดยมีครูผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือแนะนำ แก้ไขและให้กำลังใจด้วยกลวิธีต่าง ๆ วิธีการสอนที่ใช้ในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงถือว่าเป็นกระบวนการเรียนที่บูรณาการวิธีการ

สอนและเทคนิคการสอนไว้อย่างหลากหลาย มิใช่เป็นเพียงวิธีการสอนอย่างหนึ่งเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ จึงสามารถนำการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไปปรับใช้กับการสอนในวิชาต่างๆ ในหลักสูตรได้อย่างหลากหลายอีกด้วย กระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยรวมจึงอาจสรุปได้ดังภาพประกอบที่ 3 ต่อไปนี้

ภาพประกอบ 3 กระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาโดยรวม

ประโยชน์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

1. ผู้เรียนสามารถรู้จักคุ้นเคยและได้รับกระบวนการเรียนรู้ในการใช้ภาษา ฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้ครบวงจรอย่างเป็นธรรมชาติด้วยตนเอง ภายใต้การช่วยเหลือแนะนำของผู้สอน ซึ่ง

กระบวนการเรียนรู้จะเป็นเครื่องมือสำคัญที่ผู้เรียนจะสามารถหาประสบการณ์ และศึกษาวิชาต่างๆ ต่อไปด้วยตนเอง ซึ่งจะเป็นประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่ถาวรในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองต่อไป เช่น รู้จักใช้กลวิธีในการอ่านจับใจความสำคัญของเรื่อง การใช้ความคิดสร้างสรรค์ จากการอภิปราย การเขียนข้อความในลักษณะต่างๆ เพื่อสื่อความหมาย ฯลฯ

2. ผู้เรียนจะมีความกระตือรือร้นที่จะได้แสดงความสามารถ และความคิดสร้างสรรค์ของตนในการใช้ภาษา เช่น การอ่าน การเขียน

3. ผู้เรียนจะสนใจและรักการอ่าน การเขียนได้มากขึ้น เพราะประสบความสำเร็จในการอ่านโดยเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี และมีกำลังใจที่จะอ่านและเขียนเรื่องต่อไป

4. ผู้เรียนจะสนุกสนานกับการทดลองถูกในการเรียน และการปฏิบัติทางภาษา โดยมีผู้สอนคอยช่วยเหลือและให้กำลังใจ

5. ผู้เรียนจะมีความรู้สึกประทับใจ และรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่นให้ประสบความสำเร็จ พร้อมทั้งการรู้จักประชาธิปไตย และการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

6. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะเอื้อต่อความแตกต่างของผู้เรียนได้ ในขณะที่เดียวกันผู้สอนสามารถให้มอบภาระงานให้แก่ผู้เรียนที่แตกต่างกันได้ตามความสามารถและความสนใจ

7. กระบวนการเรียนการสอนจะช่วยให้ผู้สอนกระตือรือร้นและสามารถเตรียมการสอนได้รัดกุมขึ้น อย่างมีจุดมุ่งหมายแน่นอน

8. ลักษณะของกระบวนการเรียนการสอน จะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนได้มาก ซึ่งจะส่งผลให้เกิดโอกาสในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารได้มากขึ้นด้วย การฟัง การอ่าน และการเขียน

9. การวัดและประเมินผลกระทำได้ง่าย เพราะในแต่ละขั้นตอนอาจทำการวัดและประเมินผลการปฏิบัติทางภาษาของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายได้อยู่แล้วในตัวอย่างต่อเนื่องนอกจากนั้นยังสามารถวิเคราะห์ ข้อบกพร่องของผู้เรียนได้ง่าย จากผลงานที่ปฏิบัติทางภาษาในกิจกรรมแต่ละขั้นตอนด้วย

2.2 แนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1

(Concentrated Language Encounter Approach:CLE I) (เสาวลักษณ์. 2550:72)

แนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่สำคัญคือแนวคิดและหลักการที่มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งจะเป็นกลไกที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาในบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรมที่หลากหลายได้ โดยสามารถสื่อความได้ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากาย ตามจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน แนวทฤษฎีต่างๆ ที่เป็นแนวคิดและหลักการสำคัญสำหรับการพัฒนาการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีอยู่หลายประการด้วยกัน ดังจะแยกกล่าวในรายละเอียดของแต่ละแนวทฤษฎีดังต่อไปนี้

การจัดรูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1

มีจุดมุ่งหมายกระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 เน้นการพัฒนาผู้เรียนที่ยังไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ หรือมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาน้อย ให้สามารถสื่อสารทางภาษา และพัฒนาบุคลิกภาพได้ดังต่อไปนี้

1. ฟัง พูด ตอบโต้ หรือสนทนา เพื่อสื่อความหมายภาษาพูดได้เป็นที่เข้าใจในเรื่องราวหรือบริบทต่างๆ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง หารายละเอียดของเรื่องราวทั้งสรุปเรื่องที้อ่านเป็นแนวคิดของตนเองได้
3. เขียนประโยคเพื่อสื่อความได้เป็นที่เข้าใจและถูกหลักไวยากรณ์
4. แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลและเสนอความคิดสร้างสรรค์ของตนเองได้ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากาย
5. ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น กล้าแสดงออกตามกาลเทศะที่เหมาะสม และมีวินัย
6. ช่วยเหลือและรับผิดชอบในการทำงานร่วมกับผู้อื่น
7. รักและสนใจการอ่าน

ระดับวัยและความสามารถ

สำหรับการสอนภาษาแม่ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 เหมาะสำหรับการนำมาสอนผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษา เช่นระดับปฐมวัยหรือประถมศึกษา แม้แต่ผู้ใหญ่ที่ไม่รู้หนังสือก็สามารถใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ได้เช่นกัน สำหรับการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 จะใช้ได้กับผู้เรียนทุกระดับวัย ที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษานั้นๆ น้อย คือ ยังไม่สามารถอ่าน เขียน ฟังและพูดได้

การจัดสื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอนสำหรับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ควรจัดตามจุดมุ่งหมายของการอ่าน ที่ผู้เรียนจะต้องมีประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะมีอยู่ด้วยกัน 3 ประการ คือ

1. การอ่านเพื่อบันเทิง (reading for entertainment) สื่อการสอนตามจุดมุ่งหมายของการอ่านนี้ ได้แก่หนังสือประเภทนิทาน นิยาย ซึ่งการเลือกหรือการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนประเภทนี้ต้องคำนึงถึงความสนใจ ระดับวัย และเพศของผู้เรียนด้วย เช่น เด็กเล็กๆ จะชอบอ่านหนังสือนิทานที่เกี่ยวกับสัตว์ ตัวละครที่เป็นสัตว์ต่างๆ สามารถพูดได้ เด็กผู้ชายอาจจะชอบเรื่องที่โลดโผนผจญภัย แต่เด็กผู้หญิงอาจจะชอบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว ความรัก ความอบอุ่น เด็กวัยรุ่นอาจจะชอบเรื่อง

เกี่ยวกับบุคคลที่กล้าแสดงออก โดดเด่น เพื่อฝันบ้างแต่ไม่ถึงกับตรงข้ามกับความเป็นจริง ผู้ใหญ่จะชอบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง และการแก้ปัญหาต่างๆ

2. การอ่านเพื่อปฏิบัติ (reading to do) สื่อการสอนตามจุดมุ่งหมายของการอ่านนี้ ได้แก่ หนังสือประเภทวิธีการต่างๆ เช่น การทำอาหาร การปลูกพืช การเลี้ยงสัตว์ การทำงานฝีมือ วิธีใช้ยาเพื่อบำบัดรักษาโรค วิธีใช้อุปกรณ์ต่างๆ ฯลฯ

3. การอ่านเพื่อเรียนรู้ (reading to learn) สื่อการสอนตามจุดมุ่งหมายของการอ่านนี้ ได้แก่ หนังสือประเภทสารคดี และหนังสือเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในสาระความรู้ต่างๆ เช่น สารานุกรม ผู้เรียนในแต่ละระดับวัยย่อมมีความสนใจในข้อเท็จจริงต่างๆ ที่ประสงค์จะเรียนรู้ ผู้สอนจึงควรจัดสื่อการสอนประเภทนี้ไว้อย่างหลากหลาย ตามความสนใจของผู้เรียนด้วย

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะเน้นการใช้สื่อการสอนเพื่อการให้ปัจจัยป้อน ซึ่งได้แก่ รูปแบบของการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับกาลเทศะ บริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม รวมทั้งการสอดแทรกแนวคิดสำหรับการพัฒนาคุณภาพชีวิต เช่น คุณธรรม จริยธรรม ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการนำไปใช้ประโยชน์ การจัดสื่อการสอนจึงควรพิจารณา จุดมุ่งหมายของการอ่านในชีวิตประจำวันทั้ง 3 ประการ มาพัฒนาจัดสื่อการสอนเป็น 2 ประเภทดังนี้

1. บทเรียนนำ (starter text) สื่อการสอนประเภทนี้จะจัดเป็นเรื่องๆ โดยเรื่องหนึ่งๆ จะถือเป็นหนึ่งหน่วยการสอน และจัดเป็นรูปเล่มของหนังสือที่ใช้อ่านกันโดยทั่วไป ขนาดปริมาณความยาวของเรื่องหรือเนื้อหา จะขึ้นอยู่กับระดับวัยและความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน บทเรียนนำที่จัดเป็นรูปเล่มหนังสือนี้ จะเหมาะสำหรับหนังสือที่มีจุดมุ่งหมายในการอ่าน เพื่อความบันเทิง และเพื่อการเรียนรู้ ได้แก่ หนังสือนิทาน นิยาย และหนังสือเกี่ยวกับความรู้ทั่วไป

2. กิจกรรม (activity) สื่อการสอนประเภทนี้ จะจัดเป็นกิจกรรมเพื่อการปฏิบัติ โดยจะต้องพิจารณาวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติกิจกรรมให้สอดคล้องกับหลักสูตรและพิจารณาความเหมาะสมของวัสดุ อุปกรณ์ ที่อาจจัดหาได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรให้เหมาะสมกับความสามารถ และความรับผิดชอบของผู้เรียนในแต่ละระดับวัยด้วย สื่อการสอนประเภทนี้จะตรงกับจุดมุ่งหมายของการอ่านเพื่อปฏิบัติ การจัดเตรียมสื่อจะต้องให้รายละเอียดของอุปกรณ์ที่ใช้ชัดเจนว่ามีอะไรบ้าง และมีวิธีการลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติอย่างไร โดยใช้ภาษาที่กะทัดรัดชัดเจน ได้ใจความ ส่วนมากมักจะเขียนเป็นคำสั่งง่ายๆ โดยใช้คำกริยาที่แสดงการปฏิบัติเป็นหลัก เช่น ตัด หั่น วาง หุบ ผัด เรียง หยอด คลุก ฯลฯ การเขียนแสดงวิธีการ จะช่วยให้ผู้สอนลงมือปฏิบัติขณะที่พูดสื่อความหมายแก่ผู้เรียนตามสื่อการสอนได้ง่าย

2.3 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ตามอรรถลักษณะภาษา ชนิดวิธีการ

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะต้องคำนึงถึงประเภทของสื่อที่ถือเป็นบทเรียนว่าเป็นประเภทใด หากเป็นประเภทวิธีการ เราจะใช้ขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอนดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนะวิชช์. 2550: 108-110)

ขั้นตอนที่ 1: ผู้สอนนำเสนอกิจกรรม

ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะนำเสนอกิจกรรมต่างๆ ดังนี้

ก. แนะนำวัสดุหรืออุปกรณ์ต่างๆ ที่จะใช้ เช่น เรื่อง “มาทำว้าวกันเถอะ” ผู้สอนจะแนะนำวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ที่จะใช้ในการทำว้าว อันได้แก่ กระดาษแก้ว ไม้ไผ่ กาว กรรไกร ด้าย ฯลฯ

วิธีแนะนำ ผู้สอนจะยกวัสดุแต่ละชิ้นออกมาแสดงให้ผู้เรียนดูพร้อมทั้งถามถึงชื่อว่าเรียกว่าอะไร เช่น ชูกระดาษขึ้น พร้อมทั้งพูดว่า “กระดาษ” พูดซ้ำๆ กัน 2-3 ครั้ง ทำอย่างนั้นจนกว่าจะหมดวัสดุที่จะแสดง

ข. ผู้สอนสาธิตวิธีการทำสิ่งต่างๆ ที่ละขั้นตอนอย่างช้าๆ และชัดเจนเช่น

หนึ่ง – วางกระดาษแก้วลงบนโต๊ะ

สอง – ทานโครงไม้ไผ่สำหรับทำว้าวลงบนกระดาษแก้วแผ่นนี้ (ชี้ไปด้วย)

สาม – ใช้ดินสอลากเส้นไปรอบๆ ขอบโครงว้าว

ฯลฯ

การประเมินผล: สังเกตดูว่าผู้เรียนสามารถตอบคำถามง่ายๆ ของผู้สอนได้หรือไม่

ขั้นตอนที่ 2: ผู้เรียนบอกอุปกรณ์ ลำดับ วิธีการปฏิบัติกิจกรรมและลงมือปฏิบัติจริง

ในขั้นตอนนี้ ให้ผู้เรียนลองบอกอุปกรณ์ที่จะใช้แล้ววิธีการทำสิ่งต่างๆ ที่สอนไปและลองลำดับเรื่องว่าผู้สอนทำอย่างไรบ้าง อย่างช้าๆ เช่น

“เมื่อก็ ครูทำอะไรเอ่ย หนูจำได้ไหมว่าครูทำอะไร เอ้า ไหนลองนึกซิ หนึ่ง...ทำอะไรแล้วต่อไปละ” ฯลฯ

จากนั้นให้ผู้เรียนลองพูดทำตามผู้สอนถึงขั้นตอนในการทำสิ่งต่างๆ อย่างช้าๆ แต่ละขั้นตอนอย่างชัดเจน

หลังจากนั้น ผู้สอนจะให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มออกประมาณ 4-5 คน พร้อมทั้งแจกวัสดุอุปกรณ์ที่จะใช้ให้ครบทุกเล่มและให้ผู้เรียนทุกคนทำสิ่งที่เรียนมา ก่อนลงมือทำควรให้ผู้เรียนทุกคนลองพูดทบทวนลำดับขั้นตอนของวิธีการทำสิ่งเหล่านี้อีกครั้ง แล้วจึงให้ผู้เรียนลงมือทำ ผู้สอนคอยเดินดูช่วยเหลือและแนะนำผู้เรียนในแต่ละกลุ่มให้ทำงานได้สำเร็จเรียบร้อยและเตรียมผลงานของกลุ่มไว้ พร้อมทั้งช่วยกันเก็บของเข้าที่ให้เรียบร้อย

การประเมินผล: สังเกตความถูกต้องจากการเล่าเรื่องย้อนกลับของผู้เรียน การลำดับเรื่อง การสื่อความเข้าใจ เนื้อเรื่องจากการแสดงบทบาทสมมติ และการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

ขั้นตอนที่ 3: เขียนเรื่องร่วมกัน

ผู้สอนให้ผู้เรียนช่วยกันลำดับขั้นตอนวิธีการทำสิ่งนั้นอีกครั้ง และเริ่มตกลงกันเขียนเรื่องเกี่ยวกับวิธีการทำสิ่งนั้นๆ เป็นขั้นๆ ก็ได้ เช่นเดียวกับที่เคยกล่าวมาในขั้นตอนที่ 3 เช่น ครูพูด: อุปกรณ์การทำวามืออะไรบ้าง....หนึ่ง

นักเรียนตอบ: กระดาษแก้ว (ครูเขียน นักเรียนอ่านตามที่เขียนพร้อมๆ กัน)

การประเมินผล: สังเกตการณืบอกลำดับเรื่องของผู้เรียน การอ่านออกเสียงคำและประโยค และการจำคำในประโยคต่างๆ

ขั้นตอนที่ 4: ทำหนังสือเล่มใหญ่

ผู้สอนให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้และทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยแสดงศักยภาพและความรับผิดชอบอย่างหลากหลาย ในการฝึกการอ่าน การเขียน การเข้าใจความหมายในบริบทของสถานการณ์ต่างๆ ใช้จินตนาการและศิลปะในการคิดสร้างสรรค์เพื่อการสื่อภาษามารวมทั้งได้รับการชมเชยจากผู้สอนเป็นรายบุคคล

การประเมินผล: สังเกตการณือ่านและการทำงานร่วมกันของผู้เรียน ความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม การเก็บของเข้าที่ การรู้จักแบ่งปันและการช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขั้นตอนที่ 5: ผู้เรียนทำกิจกรรมทางภาษาด้วยเกม

ผู้สอนให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนปฏิบัติการใช้ภาษาด้วยองค์ประกอบย่อยของภาษาต่างๆ อันได้แก่ เสียง ตัวสะกด ไวยากรณ์ จนเกิดความแม่นยำ สามารถอ่านเรียบเรียงคำเป็นประโยค สะกดคำ เขียน คำและประโยคได้รวมทั้งเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนทีเรียนมากแล้วได้

การประเมินผล: สังเกตความถูกต้องในการทำกิจกรรมทางภาษาในแต่ละจุดประสงค์ เช่น ความถูกต้องในการเทียบคำ การเรียบเรียงคำเป็นประโยค การเขียนสะกดคำ การจัดหรือเขียนเครื่องหมายวรรคตอนในประโยคหรือในการเล่นเกมนต่างๆ

1. อ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟังทั้งเรื่อง
2. ให้ผู้เรียนเล่าเรื่องกลับ อภิปราย สนทนาเกี่ยวกับเรื่อง

รายละเอียดขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

วอล์กเกอร์ และคณะ (Walker; et al. 1983: 72) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษในโครงการ เทรเกอร์ พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching หรือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองกับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน

วอล์กเกอร์ และคณะ (Walker; et al. 1984: 45) ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษแบบเดียวกันกับนักเรียนระดับ Junior และ Senior ของโรงเรียน Mapperby และ Marryvale ใช้เวลาทดลอง 18 เดือน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนทั้งสองโรงเรียนมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงมากขึ้น

เสาวลักษณ์ รัตนิวิช (2540: 134-135) ได้ทำการทดลองเชิงปฏิบัติการสอนวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เมื่อวันที่ 30 กันยายน ถึง 9 สิงหาคม พ.ศ. 2527 โดยใช้เวลาในการทดลองประมาณ 9-10 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่า นักเรียนสามารถอธิบายเนื้อเรื่องบางตอนเป็นภาษาไทยได้ สามารถจำคำศัพท์และสำนวนบางคำได้แม่นยำ มีความสนุกสนานและสนใจ ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างมีระเบียบวินัย สามารถอ่านเรื่องในหนังสือเล่มใหญ่ได้อย่างคล่องแคล่ว จำคำและสะกดคำต่างๆ ได้ดี

เสาวลักษณ์ รัตนิวิช (2540: 136-137) ได้นำผลการทดลองในปีการศึกษา 2527 มาปรับปรุงขั้นตอนและเทคนิคการสอนบางประการในปีการศึกษา 2528 ผลการทดลองพบว่า นักเรียนประมาณ 80% มีความสนใจในการอ่าน จำคำ เขียนคำ และประโยคได้ดี

เสาวลักษณ์ รัตนิวิช (2540: 139) ได้ทำการทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในปีการศึกษา 2529 - 2530 ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมากกว่า 80% สามารถทำแบบทดสอบการอ่านและการเขียนได้ดี นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ มีความสนุกสนานกับการร้องเพลงประกอบการเรียน และการเล่นเกมทบทวน

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการสอนที่มีประสิทธิภาพวิธีการหนึ่ง มีการพัฒนารูปแบบการสอนอย่างต่อเนื่อง และให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอื่นดีขึ้นด้วย จึงนับได้ว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นวิธีการสอนที่มีการบูรณาการอย่างสมบูรณ์

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

กระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่จะต้อง

เข้าใจกระบวนการอ่าน ฟัง พูด เขียนและทักษะในการสื่อสาร ซึ่งจะต้องอาศัยกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่จะก่อให้เกิดองค์ความรู้ที่ยั่งยืนในตัวผู้เรียนได้นั้น ต้องส่งเสริมเจตคติที่ดีให้แก่ผู้เรียน และการส่งเสริมประสบการณ์ให้มากพอจนเกิดเป็นทักษะ และตระหนักในคุณค่าและคุณประโยชน์ของภาษาว่าเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ความเข้าใจ ดังที่นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญได้ให้แนวคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาไว้ดังนี้

ฮัลลiday (Halliday. 1970: 145) กล่าวถึงการใช้ภาษาว่า “ภาษาศาสตร์จะเกี่ยวข้องกับรายละเอียดของการพูดหรือข้อความต่าง ๆ เนื่องจากการศึกษาการใช้ภาษานั้นศึกษาได้จากหน้าที่ของภาษาที่นำมาใช้เท่านั้น เพราะฉะนั้นองค์ประกอบของความหมายทั้งหมดจะเป็นจุดเน้นที่สำคัญในการศึกษาการใช้ภาษา” ความเห็นของฮัลลiday เกี่ยวกับหน้าที่การใช้ภาษาสนับสนุนความเห็นของไฮเมส ในเรื่องความสามารถทางการสื่อสาร

ไฮเมส (Hymes. 1975: 11-17) ความเห็นของฮัลลiday เกี่ยวกับหน้าที่การใช้ภาษาสนับสนุนความเห็นของไฮเมส ในเรื่องความสามารถทางการสื่อสาร โดยอธิบายหน้าที่การใช้ภาษาไว้หลายประการดังนี้

1. หน้าที่ในฐานะเป็นเครื่องมือ หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการต่าง ๆ ได้
2. หน้าที่โดยปกติ หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่น
3. หน้าที่ในเชิงปฏิสัมพันธ์ หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ
4. หน้าที่โดยส่วนบุคคล หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อแสดงออกถึงความรู้สึกและความหมายส่วนตัว
5. หน้าที่เพื่อการเรียนรู้ หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อเรียนรู้และค้นคว้า
6. หน้าที่ในการจินตนาการ หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อสร้างสรรค์โลกของจินตนาการ
7. หน้าที่ในการเป็นตัวแทน หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารข่าวสารต่าง ๆ

แครชเชน (Krashen. 1984) เสนอความเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการพื้นฐานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาความสามารถทางภาษาและให้ความแตกต่างของกระบวนการนี้ จากการเรียนรู้ การรับรู้ภาษา (Language – acquisition) เป็นเพียงตัวแทนของความคิดหรือสัมปชัญญะเกี่ยวกับความรู้ทางไวยากรณ์ ซึ่งมีผลจากการเรียนการสอนแต่ไม่อาจนำไปสู่การรับรู้ได้ ระบบการเรียนจะสามารถตอบสนองได้เพียงการตรวจสอบผลของระบบการรับภาษาเท่านั้น แครชเชนและนักทฤษฎีทางด้านภาษาอีกหลาย ๆ คนเน้นการเรียนรู้ภาษาซึ่งพัฒนามาจากการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าการฝึกทักษะทางภาษา

มอร์โรว์ (Morrow. 1981: 59 – 66) กล่าวถึงหลักการสอนภาษาว่ามีหลักการสำคัญ 5 ประการ

1. การเรียนการสอนที่ผ่านมามากขาดจุดประสงค์ปลายทางที่ชัดเจน โดยเฉพาะจุดประสงค์ของการเรียน ดังนั้นในการสอนภาษาแก่นักเรียนจะต้องทำให้ผู้เรียนตระหนักว่าบทเรียนที่ตนเรียนอยู่บนสิ่งที่ต้องการนำไปใช้ได้

2. การแยกสอนเป็นส่วนย่อยๆ นั้นไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนรวมเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกในส่วนรวมและให้ใช้ภาษาได้ในระดับหนึ่ง ที่เหนือประโยคขึ้นไปและเป็นภาษาที่ใช้จริงในสถานการณ์จริง

3. เป้าหมายในการสอนภาษา การพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาต่างประเทศ ดังนั้นในการฝึกให้นักเรียนใช้รูปแบบของภาษาจึงควรอยู่ในลักษณะของกระบวนการสื่อสาร ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการคือ

ประการที่ 1 ช่องว่าง (Information Gap) ในชีวิตจริงการสื่อสารจะเกิดขึ้นระหว่างคนสองคนหรือมากกว่านั้น เมื่อคนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่างที่คนอื่นไม่รู้ จุดประสงค์ของการสื่อสารก็เพื่อปิดช่องว่างของข้อมูล

ประการที่ 2 ตัวเลือก (Choice) ผู้ใช้ภาษามีทางเลือกทางด้านภาษาและข้อมูลได้เหมาะสมกับความคิดที่เขาต้องการแสดงออก

ประการที่ 3 ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ผู้ใช้ภาษาต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกันเขามีโอกาสฝึกการใช้ภาษาโดยอาศัยกิจกรรมสื่อสารในสถานการณ์จริง

ดิลเลอร์ (Diller, 1975: 65-66) เสนอความเห็นว่ วิธีการสอนภาษาต่างประเทศนั้นมียู่หลายวิธีที่จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษามีประสิทธิภาพ วิธีการสอนใหม่ๆ จะเน้นการฝึกภาษาอย่างมีความหมายโดยการเลียนแบบ จดจำ ฝึกกระสวนประโยคและยึดถือกฎเกณฑ์ของโครงสร้างภาษาเพื่อที่จะแยกรูปแบบและโครงสร้างของภาษาที่เรียนได้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และคิดเป็นภาษาของเขาเองได้ พยายามหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาแม่ในการสอน ยึดหลักการให้ความเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษาไปตามลำดับขั้น และใช้แบบฝึกหัดที่นักเรียนได้ฝึกฝน การใช้ภาษาอย่างมีความหมาย ทั้งโดยการจำและการคิดด้วยตนเองในสถานการณ์ต่างๆ

สุภัทรา อักษรนุเคราะห์ (2532: 3) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในอดีตเน้นความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาคือ เสียง คำศัพท์และโครงสร้าง ซึ่งไม่ได้เป็นวิธีที่นำไปสู่การสื่อสารทางภาษาได้ แนวคิดในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปจากการให้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์การฝึกกระสวนประโยค แต่ให้ความสำคัญกับการเน้นความถูกต้องในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ที่เป็นจริงมีความถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในสังคม

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2550: 25) แนวโน้มของการสอนการรู้หนังสือจากอดีตถึงปัจจุบันจะบ่งบอกวิวัฒนาการของการจัดกระบวนการพัฒนาหลักสูตรภาษาและการเรียนการสอนภาษาซึ่งเป็นวิชาแกนของหลักสูตรจากการจำท่องหรือกฎเกณฑ์ที่ครูผู้สอนครอบงำความเป็นอิสระในการคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน มาเป็นการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบองค์รวม ที่เน้นการให้ความหมายหรือความคิดรวบยอดแก่ผู้เรียน

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2525: 3-4) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นวิชาประเภททักษะ ผู้เรียนจะต้องฝึกทักษะ เครื่องมือที่ปรากฏเป็น 2 ลักษณะคือ ในลักษณะคำพูด และในลักษณะตัวอักษร เมื่อใช้คำพูดเป็นเครื่องมือสื่อความหมายผู้ที่ติดต่อกันจะต้องใช้การพูดและการฟังเป็นเครื่องมือ

สำคัญ ถ้าใช้ตัวอักษรเป็นสื่อผู้ที่ติดต่อก็คือต้องรู้จักและเข้าใจตัวอักษรนั้นๆ กล่าวคือ จะต้องอ่านออกและเข้าใจความหมาย และจะต้องสามารถถ่ายทอดความรู้สึคนึกคิดของตนเองออกเป็นตัวอักษร ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้นั้น ผู้เรียนจึงต้องมีการฝึกทักษะ 4 ประการคือ ทักษะการฟัง, ทักษะการพูด, ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน

จึงสรุปได้ว่า การเรียนรู้อักษรนั้น ไม่ควรเรียนแยกออกเป็นส่วนๆ แต่ควรเรียนในลักษณะภาษาเพื่อการสื่อสาร มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะนำไปใช้อย่างไร มีความเข้าใจภาษาเป็นเครื่องมือใช้สื่อความหมายในสถานการณ์ที่เป็นจริง และการเรียนรู้อักษรควรพัฒนามาจากการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าการฝึกทักษะทางภาษา

รูปแบบของแบบทดสอบการวัดและประเมินผลทางภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2550: 183 – 185) ได้กล่าวถึงรูปแบบของแบบทดสอบ 3 ประเภทพอสรุปได้ดังนี้

1. แบบทดสอบชนิดจุดย่อย (discrete-point test) แบบทดสอบชนิดนี้จะวัดองค์ประกอบย่อยของภาษาในระดับภาษาจุลภาค (micro-language) ซึ่งหมายถึงหน่วยเสียง หน่วยคำ วากยสัมพันธ์ หรือทักษะต่างๆ ที่แยกออกเป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน แบบทดสอบประเภทนี้ได้แก่ แบบทดสอบชนิดเลือกตอบ และแบบทดสอบชนิดจับคู่ แบบทดสอบชนิดจุดย่อยไม่สามารถวัดความสามารถทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติได้ เนื่องจากการใช้ภาษาต้องบูรณาการเป็นองค์รวมของทุกทักษะ รวมทั้งความคิดและวัฒนธรรมแวดล้อมของบริบทภาษาที่ได้ แบบทดสอบชนิดนี้จึงไม่สามารถบอกผลรวมของการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติได้ และไม่สามารถครอบคลุมองค์ประกอบของภาษาทั้งหมดได้ ข้อสอบชนิดนี้จึงเหมาะกับการทดสอบทางภาษาเฉพาะเรื่องที่ต้องการวัดมากกว่าการทดสอบความสามารถทางภาษาโดยรวม

2. แบบทดสอบชนิดรวม (integrative test) แบบทดสอบชนิดนี้จะตรงกันข้ามกับแบบทดสอบชนิดจุดย่อย แบบทดสอบชนิดรวมจะวัดทักษะทางภาษาต่างๆ โดยรวม ในแบบทดสอบฉบับเดียวกัน ไม่มีการวัดและประเมินผลความสามารถทางภาษาออกเป็นส่วนๆ การวัดและประเมินผลจะวัดการใช้ภาษาในระดับมหภาค (macro – language) นั่นคือวัดความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งจะรวมความสามารถทางด้านภาษา สังคม สภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมด้วยแบบทดสอบดังกล่าวได้แก่ การเขียนเรียงความ การเขียนตามคำบอก ฯลฯ

3. แบบทดสอบเชิงปฏิบัติ (pragmatic test) แบบทดสอบชนิดนี้ จะวัดกระบวนการลำดับองค์ประกอบของภาษา จะทำให้เกิดบริบท หรือความแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติในการใช้ภาษา ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับบริบทของภาษาในด้านอื่นๆ อีกด้วย แบบทดสอบชนิดนี้จะทดสอบทางด้านความรู้ (the factive หรือ cognitive aspect) ได้แก่ การใช้คำ วลี ประโยคและข้อความต่อเนื่อง (discourse) ในการให้ข้อมูลและทดสอบทางด้านอารมณ์ (the emotive หรือ affective aspect) ได้แก่ การให้ข้อมูล

เกี่ยวกับเจตคติ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งใช้การแสดงออกภายนอก ได้แก่ ท่าทาง น้ำเสียง และการเลือกถ้อยคำ

สรุปได้ว่า แบบทดสอบชนิดรวม อาจนำมาใช้ร่วมกับแบบทดสอบเชิงปฏิบัติได้ เนื่องจากเป็นแบบทดสอบที่วัดได้มากกว่าทักษะหนึ่งหรือจุดหนึ่งในการทดสอบ แบบทดสอบชนิดรวมจะมีความคล้ายคลึงกับข้อแบบทดสอบเชิงปฏิบัติในกรณีที่สามารถวัดทักษะทางภาษาได้ต่างกัน เพียงแบบทดสอบเชิงปฏิบัติ จะวัดความสัมพันธ์ระหว่างภาษาที่ใช้กับองค์ประกอบด้านอื่น ๆ นอกเหนือจากภาษาด้วย เช่น อารมณ์ ความรู้สึกและท่าทาง แบบทดสอบนี้จะวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ในรูปแบบของการพัฒนามากกว่าจะวัดเป็นจุดย่อย หรือเป็นเรื่อง ๆ เช่น แบบทดสอบชนิดจุดย่อย การทดสอบเชิงปฏิบัติจะสามารถบอกผลของการใช้ภาษาโดยรวมได้เป็นอย่างดี แบบทดสอบประเภทนี้ จึงนับว่าเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพในการวัดและประเมินผลทางภาษาได้ดี เป็นธรรมชาติในสถานการณ์ของการใช้ภาษาที่แท้จริง

ประเภทของแบบทดสอบเชิงปฏิบัติ

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2550: 185 – 210) แบบทดสอบเชิงปฏิบัติที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไปมีดังนี้

1. การเขียนคำบอกประกอบกับแบบทดสอบชนิดโคลซ (combined cloze and dictation) แบบทดสอบชนิดนี้ จะให้ผู้สอบอ่านบทความที่มีข้อความบางส่วนถูกตัดออกไปและให้ฟังบทความที่สมบูรณ์ โดยให้ผู้สอนเติมคำลงในช่องว่างที่หายไปเหมือนกับการทำแบบทดสอบชนิดโคลซ ซึ่งจะตัดคำออกเป็นช่วง ๆ ช่วงละ 7, 8, 9 หรือ 10 คำเป็นต้น การตัดคำออกเป็นช่วงจะเป็นกระบวนการทดสอบแบบโคลซ แต่ถ้าตัดคำออกมากก็จะเป็นการเขียนตามคำบอก แบบทดสอบแบบนี้ จะวัดความสามารถของผู้เรียนได้ทุกทักษะ รวมทั้งการตีความของภาษาโดยรวม เช่น ความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนด้วย

2. การทดสอบด้วยกระบวนการวิธีการโคลซแบบปากเปล่า (oral cloze procedure) วิธีการทดสอบนี้จะใช้การบันทึกเทปข้อความไว้ แล้วปล่อยให้ว่างเป็นช่วง ๆ คล้ายแบบทดสอบชนิดโคลซทั่วไป แต่ใช้การบันทึกเสียง เมื่อทดสอบจะเปิดให้ผู้สอบฟัง หรือหยุดเทป หรือใช้การอ่านให้ฟัง แล้วให้ผู้สอบเดาคำที่หายไป โดยใช้เวลาคิดพอประมาณ จากนั้นผู้สอนจะบันทึกคำตอบที่ถูกต้องลงเทปเพื่อเฉลยและเปิดให้ผู้สอบฟังภายหลัง วิธีการนี้จะวัดทักษะทางภาษาโดยเฉพาะทักษะการฟัง การอ่านและการพูด

3. การเขียนตามคำบอกประกอบเสียง (dictation with interfering noise) วิธีการทดสอบ จะใช้การให้ผู้เรียนเขียนคำบอก ซึ่งมีการอัดเสียงข้อความหรือถ้อยคำจากเสียงที่ผู้เรียนอาจได้ยินในชีวิตประจำวันจริง ๆ เช่น การถกเถียงในเหตุการณ์บางอย่าง การสนทนาในห้องนั่งเล่นขณะโทรศัพท์ การประกาศข้อความต่าง ๆ ในท่าอากาศยาน ฯลฯ เสียงต่าง ๆ จะต้องเป็นเสียงที่จะได้ยินสถานการณ์ต่าง ๆ จริง ๆ เช่น เสียงซ่าของวิทยุ เสียงรถวิ่งบนถนน ฯลฯ

4. การทดสอบความเข้าใจจาปริวลี (paraphrase recognition) ให้ผู้สอบอ่านประโยคหรือบทความแล้วให้เลือกคำตอบซึ่งเป็นประโยคตัวเลือกแทนความคิดรวบยอดของบทความคล้ายกับการเล่าเรื่องราวบทสนทนานั้นเกี่ยวกับอะไร หรือมีใจความสำคัญอย่างไรบ้าง รูปแบบการทดสอบจะคล้ายกับการตีความในการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน แบบทดสอบชนิดนี้จะเป็นการทดสอบแบบปากเปล่า หรือการเขียนก็ได้

ตัวอย่าง แบบทดสอบชนิดการตอบแบบปากเปล่าจาก Test of English as a Foreign Language สร้างโดย Educational Testing Service, Princeton ค.ศ.1961-1975

ผู้สอบจะได้ยินประโยค - John dropped the letter in the mailbox.

- a. John sent the letter.
- b. John opened the letter.
- c. John lost the letter.
- d. John destroyed the letter.

5. การตอบคำถาม (question answering) แบบทดสอบการฟังและการตอบคำถาม จะให้ผู้เรียนฟังคำถามจากเทป และเลือกคำตอบจากกระดาษคำถาม ดังตัวอย่าง

Man's Voice : Hello Mary. This is Smith at the office.

Is Bill feeling better today?

Woman's Voice : Oh, yes, Mr. Smith. He's feeling much better.

But the doctor says he'll have to stay in bed until Monday.

Third Voice : Where is Bill now?

ตัวเลือกในกระดาษคำตอบ

- a. At the office
- b. On his way to work
- c. Home in bed
- d. A way on vacation

วิธีการอื่นที่น่าสนใจคือ การใช้ภาพหรือการ์ตูนสี เพื่อให้ผู้สอบตอบสนองโดยแสดงความสามารถทางภาษาจากภาพนั้นๆ การทดสอบแบบนี้จะเป็นการทดสอบเชิงปฏิบัติได้ดีมาก เพราะคำถามจะมีความสัมพันธ์กับบริบทที่นอกเหนือภาษา ได้แก่ อารมณ์ ความรู้สึก การใช้ท่าทางต่างๆ เป็นต้น

6. การสัมภาษณ์ปากเปล่า (oral interview) การทดสอบแบบนี้ แบบทดสอบควรมีคำถามที่เฉพาะเจาะจงและมีความชัดเจนในการให้คะแนน การทดสอบอาจใช้รูปภาพ หรือ สถานการณ์จริงได้ ผู้ทำการทดสอบจะต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนที่แน่นอนและมีคุณภาพโดยใช้แบบฟอร์มช่วย เพื่อให้การให้คะแนนยุติธรรมและน่าเชื่อถือได้

7. การเขียนเรียงความ (composition or essay writing) ในการเขียนเรียงความอาจให้ผู้เขียนเลือกหัวข้อเอง หรือมีการควบคุมการเขียนได้บ้างคือ การให้เติมคำลงในช่องว่างในบทความหรืออาจใช้วิธีให้ผู้สอนเขียนข้อความ โดยการฟังหรืออ่าน จากนั้นให้เขียนตามแนวคิดของคนที่อ่านได้จากข้อความนั้นๆ

นอกจากนี้ยังอาจให้ผู้สอบเขียนขยายความ (dehydrated sentence or dehydrated essay) ต่อจากข้อความที่กำหนดให้เป็นภาษาของตนเอง การเขียนแบบนี้จะช่วยให้สามารถวัดความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน รวมทั้งการเรียงลำดับความ และการแต่งประโยค

8. การเล่าเรื่อง (narration) การเล่าเรื่องเป็นวิธีการทดสอบอย่างหนึ่งที่ประสบความสำเร็จในการดึงดูดความสนใจของผู้เรียน โดยใช้คำพูด โดยใช้คำพูดเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ตื่นเต้น ทำให้ผู้สอนใช้ภาษาได้เป็นจริงมากขึ้นและผู้ทดสอบสามารถวัดความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาได้มาก

9. การแปล (Translation) แม้ว่าวิธีการแปลจะไม่ได้ได้รับความสนใจจากผู้เชี่ยวชาญทางภาษามากนัก แต่ในบางกรณีการแปลจะสามารถทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาได้ดี โดยเฉพาะความเข้าใจการใช้ภาษาในหลายๆ ด้าน เช่น ความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา การใช้ประโยค การใช้คำที่มีความหมายตรงกับเนื้อหาของบริบทต่างๆ เป็นต้น

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ต่างๆ ที่ต้องการในการสร้างแบบทดสอบดังกล่าว จึงควรแบ่งขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบเป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1: การวางแผน ในขั้นการวางแผนการทำแบบทดสอบ ควรแบ่งการดำเนินงานย่อยออกเป็น 3 ขั้นคือ

1. พิจารณาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
2. การเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้
3. การเลือกรูปแบบของแบบทดสอบเชิงปฏิบัติให้เหมาะสม

กับจุดมุ่งหมายที่กำหนด

ขั้นที่ 2: การเตรียมเขียนแบบทดสอบและคำสั่ง เขียนรายข้อย่อยของแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และการเขียนคำสั่ง ควรเขียนให้ชัดเจน ใช้ถ้อยคำง่ายๆ พอเข้าใจ ไม่ควรใช้ข้อความกำกวมทำให้ผู้สอบเข้าใจผิด

ขั้นที่ 3: การทบทวนและการตรวจแบบทดสอบ ควรนำมาพิจารณาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง หรือจะให้ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาช่วยตรวจดูความถูกต้องและเหมาะสมอีกครั้งก็ได้ ผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวที่หาได้ง่ายที่สุด คือ เพื่อนร่วมงานในสาขาวิชาเดียวกันนั่นเอง

ขั้นที่ 4: การทดสอบก่อนนำไปใช้ (pretest) และการวิเคราะห์ข้อทดสอบ (item analysis) เพื่อดูคุณภาพในการใช้แบบทดสอบ

การทดสอบก่อนนำไปใช้ หมายถึง การนำแบบทดสอบไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างของผู้สอบ ซึ่งมีความรู้และวัยอยู่ในระดับชั้นเดียวกับกลุ่มผู้สอนที่เราจะนำแบบทดสอบไปใช้จริง

การวิเคราะห์แบบทดสอบ หมายถึง การพิจารณาดูระดับความยากง่ายและระดับของคำ
อำนาจจำแนกของแบบทดสอบ

ขั้นที่ 5: การรวบรวมแบบทดสอบขั้นสุดท้าย ในการจัดรวบรวมแบบทดสอบขั้นสุดท้าย
ต้องพิจารณาโดยดูมาตรฐานของแบบทดสอบที่จะใช้ ความเหมาะสมในการจัดแบบทดสอบ ความ
ชัดเจนของการเขียนคำสั่ง ความหมายของเวลาและคะแนนที่ให้ เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ใน
การวัดและประเมินผลที่ต้องการ

ขั้นที่ 6: การจัดทำแบบทดสอบใหม่ เมื่อแบบทดสอบได้รับการแก้ไขในขั้นที่ 4 และ 5 แล้ว
แบบทดสอบควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข

แบบทดสอบเชิงปฏิบัติที่เกี่ยวกับกิจกรรมการฟัง

แบบทดสอบชนิดนี้ได้แก่ การเขียนตามคำบอก (dictation) แบบทดสอบชนิดเขียนตามคำ
บอกที่ถือว่าเป็นแบบทดสอบเชิงปฏิบัติจะต้องมีลักษณะสำคัญ 2 ประการดังนี้

1. แบบทดสอบนั้นจะต้องเป็นไปตามลำดับของการใช้ภาษา โดยใช้ข้อบังคับประกอบของ
ภาษาต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง

2. แบบทดสอบนั้นจะต้องทึ่งทำให้ผู้สอบสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของหน่วยย่อยๆ
ของภาษาเป็นข้อความที่ต้องการสื่อสารได้ แบบทดสอบที่เขียนตามคำบอกมีหลายชนิด เช่น การ
เขียนตามคำบอกแบบมาตรฐาน (standard dictation) การเขียนตามคำบอกบางส่วน (partial
dictation) การเขียนตามคำบอกพร้อมกับการเขียนเรียงความ (dictation / composition) และการ
เลียนแบบสิ่งที่ได้รับฟัง (elicited imitation)

แบบทดสอบดังกล่าวจะวัดความสามารถในการใช้ภาษาของผู้สอบได้มาก เพราะผู้สอบ
ต้องแสดงความสามารถในการเข้าใจข้อความต่อเนื่อง (discourse) ทุกตอน จึงจะสามารถเขียนตาม
คำบอกได้ ซึ่งจะดีกว่าแบบทดสอบแบบเลือกตอบ

ขั้นตอนในการดำเนินการสอบการเขียนคำบอกแบบมาตรฐาน

ขั้นที่ 1 ผู้สอนอ่านข้อความทั้งหมดด้วยความเร็วปกติ ผู้สอบจะตั้งใจฟังและพยายามทำ
ความเข้าใจเนื้อเรื่องในข้อความนั้นให้มากที่สุด

ขั้นที่ 2 ผู้สอนอ่านข้อความครั้งที่ 2 ซึ่งการอ่านครั้งนี้ผู้สอนจะอ่านวลี หรือประโยคซ้ำ และ
มีการหยุดพักเป็นช่วงๆ จะมีการแบ่งวรรคตอบตามความยาวของวลีและประโยคที่เหมาะสม ถ้ามี
เครื่องหมายวรรคตอน ผู้สอนก็จะอ่านออกเสียงด้วย ในขั้นนี้ผู้สอบจะฟัง เขียนวลีและประโยคที่ได้
ยิน

ขั้นที่ 3 ในขั้นนี้ ผู้สอนอ่านข้อความทั้งหมดด้วยความเร็วปกติอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ผู้สอบได้
ตรวจทานสิ่งที่เขียนไว้และเติมส่วนที่ขาดตกบกพร่องให้สมบูรณ์

การแบ่งวรรคตอนในประโยค ควรแบ่งระหว่างคำที่สามารถแยกจากกันได้ โดยไม่ทำให้ผิดความหมาย ไม่ควรแบ่งระหว่างคำที่มีความหมายต่อเนื่องกัน

ตัวอย่างการเขียนคำตอบแบบมาตรฐาน (standard dictation) และการแบ่งวรรคตอน

When Rogers grew up in the western part of the United States. / he was a red cowboy riding horses around his father's ranch all day. / When he was very young, his parents worried about him/ because he was always doing something wrong./ No one could control him./ His father sent him to a military school in the South.

ตัวอย่างการเขียนคำบอกบางส่วน (partial dictation)

โจฮันส์สัน (Johansson. 1973) ได้เสนอแนะวิธีการเลือกเนื้อเรื่องเพื่อเขียนตามคำบอก 2 วิธีคือ การบันทึกเสียงข้อความ หรือประโยคที่เป็นธรรมชาติ เช่น จากบทสนทนา รายการวิทยุ การบรรยายการสอบ หรือการคิดเนื้อเรื่องแล้วบันทึกเทปไว้ อาจเป็นบทร้อยแก้ว ร้อยกรอง หรือข้อความต่างๆ จากนั้นพิมพ์ข้อความนั้นๆ เป็นแบบทดสอบ หรือการคิดเนื้อเรื่องแล้วบันทึกเทปไว้ อาจเป็นบทร้อยแก้ว ร้อยกรอง หรือข้อความต่างๆ จากนั้นพิมพ์ข้อความนั้นๆ เป็นแบบทดสอบ โดยเว้นช่องของวลีหรือประโยคบางตอนที่ต้องการออกไปให้ผู้สอนเขียนเติม จากการฟังข้อความที่สมบูรณ์ในเทป

ผู้สอบจะฟังเทปที่มีเสียงสมบูรณ์ของข้อความที่ผู้สอนแจกให้ ผู้สอบต้องเขียนเติมในช่องว่างที่เว้นไว้ให้สมบูรณ์ วิธีการนี้อาจใช้เป็นเพลง โคลง กลอน ก็ได้

ตัวอย่าง (ภาษาไทย)

บุญของแผ่นดินไทย (พ่อหลวงบันดาลให้) ที่ในยุ้งฉางมีข้าว (น้ำรินดินดีใครเล่า) ทุกข์ใดเห็นไปบรรเทา (ด้วยพระบาท) เกือบศตวรรษ ๕ นำไทยทั้งชาติพ้นภัย

(ในวงเล็บ คือ เสียงที่ผู้สอนอ่านหรือให้ผู้สอบฟังเทป และผู้สอบจะต้องเขียนเติมในแบบทดสอบของตน ในแบบทดสอบจะเว้นคำตอบที่อยู่ในวงเล็บ)

ตัวอย่างการเขียนคำบอกแบบเลียนแบบสิ่งที่ได้ฟัง (elicited imitation)

วิธีการให้ผู้สอบพูด หรือเลียนแบบเสียงที่ได้ยินซ้ำ การทดสอบอาจใช้เครื่องบันทึกเทป 2 เครื่อง เครื่องหนึ่งเปิดให้ผู้สอบฟัง อีกเครื่องหนึ่งใช้บันทึกเสียงผู้สอบพูดซ้ำหรือเล่าซ้ำ เรื่องที่ใช้ทดสอบอาจเป็นนิทานสั้นๆ

วิธีการตรวจให้คะแนน

วิธีการตรวจให้คะแนน การเขียนตามคำบอก อาจใช้ได้ 2 วิธีคือ

1. วิธีให้คะแนนตามเนื้อหา ผู้สอนจะต้องตัดคะแนนของคำทุกคำที่มีในเนื้อเรื่อง เกณฑ์การให้คะแนนขึ้นอยู่กับจำนวนคำในเนื้อเรื่อง เช่น อาจตัด 1 คะแนน หรือ ½ คะแนนของคำ แต่ละคำเป็นต้น คำนวนหาคะแนนรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนจากจำนวนทั้งหมดที่มีในเนื้อเรื่อง

2. วิธีการให้คะแนนโดยอนุโลม ผู้สอนอาจอนุโลมการตรวจให้คะแนนบางอย่าง เช่น คำที่สะกดผิด แต่มีการออกเสียงที่คล้ายคลึง เช่น ฟุตบอลล์ (ฟุตบอล) สถานการณ์ (สถานการณ์) rifles (rifles) poisoned (poisoned) เป็นต้น

แบบทดสอบเชิงปฏิบัติเกี่ยวกับกิจกรรมการพูด

การทดสอบเกี่ยวกับการพูดจำเป็นที่จะต้องเกี่ยวข้องกับการที่ผู้พูด แสดงความสามารถในการใช้ภาษาพูดเพื่อสื่อความต่อคู่สนทนา แบบทดสอบควรมีเกณฑ์ที่จะวัดและประเมินผลการพูดอย่างเป็นธรรมชาติ แบบทดสอบเพื่อวัดผลการพูดของผู้เรียน มีดังนี้

1. **แบบทดสอบที่ใช้ภาพ เพื่อดูการเรียงประโยคของผู้พูด** การให้ผู้สอบดูภาพ ภาพจะกระตุ้นให้ผู้สอบมีเรื่องหรือมีความคิดที่จะพูดออกมาให้ง่ายขึ้น และสร้างความน่าสนใจให้กับผู้สอบได้ การให้คะแนนจะพิจารณาจากความเป็นไปได้ของภาพที่ผู้สอบดู และคำเนื่งการสื่อความหมายจากการพูดของผู้สอบเป็นหลัก ผู้สอนอาจไม่คำนึงถึง การใช้ไวยากรณ์ที่บกพร่องไป หรือพิจารณาเพียงรูปแบบของภาษาเท่านั้น

2. **การใช้แบบทดสอบแบบสัมภาษณ์** เช่น The Ilyin in Interview และ The Upsher Oral Communication Test (Oller. 1976: 314 – 319)

แบบทดสอบแบบสัมภาษณ์ จะใช้ภาพเป็นเครื่องมือกระตุ้นให้ผู้สอบตอบคำถามของผู้ทำการทดสอบ คำถามของผู้ทดสอบจะสร้างตามภาพ เช่น ภาพสรุปกิจกรรมในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต การกำหนดเวลาตายตัวของทดสอบจะช่วยการแก้ปัญหาการใช้ภาษา ซึ่งใช้เวลานานเกินไปของผู้สอบแต่ละคนได้ เช่น การอภิปรายภาพๆ หนึ่งมากเกินไป เป็นต้น เกณฑ์การตรวจให้คะแนน ควรใช้หลักคำตอบจากคำถามแต่ละข้อที่สามารถสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้

ตัวอย่าง แบบทดสอบการพูด (ภาษาต่างประเทศ) โดยใช้การสัมภาษณ์อีกแบบหนึ่งที่เป็นที่นิยม คือ The Foreign Service Institute Oral Interview (FSI) แบบทดสอบนี้ใช้กันแพร่หลายทั่วไป

ในการทดสอบจะมีผู้สัมภาษณ์ 2 คน พร้อมทั้งมีการบันทึกเพื่อการตรวจคำตอบหรือการสนทนาจุดประสงค์ของแบบทดสอบชนิดนี้มีอยู่ด้วยกัน 5 ข้อ ตามลำดับความยากง่ายคือ

1. ผู้สอบสามารถใช้ภาษาพื้นฐานทั่วๆ ไปในชีวิตประจำวันได้
2. ผู้สอบสามารถใช้ภาษาที่ใช้กันอยู่ในสังคมได้
3. ผู้สอบสามารถพูดภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างและใช้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. ผู้สอบสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องตรงกับความต้องการทางอาชีพ

5. ผู้สอบสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา (หากเป็นภาษาต่างประเทศ)

การสัมภาษณ์จะใช้เวลาไม่เกิน 30 นาที ในกรณีที่ผู้สอบไม่สามารถดำเนินการสนทนาได้ ก็จะใช้เวลาอย่างน้อย 15 นาที

หลักเกณฑ์ในการให้คะแนน จะให้คะแนน โดยการให้นำหนักคะแนนเป็นระดับ ตั้งแต่ระดับที่ 1 - 6 ตามลำดับ จากนั้นจึงจะแปลงเป็นคะแนนอีกครั้ง เกณฑ์ในการพิจารณาให้ค่าน้ำหนักคะแนนมีดังนี้

1. การออกเสียง (accent) ให้คะแนนเป็น 6 ระดับ ตามความสามารถ ตั้งแต่ระดับ 1 (ได้น้ำหนักคะแนนน้อยที่สุด) คือออกเสียงแล้วไม่เป็นที่เข้าใจ จนถึงระดับ 6 (ได้น้ำหนักคะแนนมาก) คือออกเสียงได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษามากที่สุด

2. ไวยากรณ์ (grammar) ให้คะแนนเป็น 6 ระดับ ตั้งแต่ระดับที่ 1 คือ ใช้คำศัพท์ไม่มากพอในสถานการณ์ปกติ จนกระทั่งถึงระดับ 6 หมายถึง ผู้สอบมีความรู้ในด้านคำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

3. คำศัพท์ (vocabulary) ให้คะแนนเป็น 6 ระดับ ตามความสามารถ ตั้งแต่ระดับที่ 1 คือ ใช้คำศัพท์ไม่มากพอในสถานการณ์ปกติ จนกระทั่งถึงระดับ 6 หมายถึง ผู้สอบมีความรู้ในด้านคำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (fluency) ให้คะแนนเป็น 6 ระดับ ตั้งแต่ระดับที่ 1 คือ การพูดที่มีการหยุดแยกคำ ทำให้การสนทนาดำเนินไปไม่ประสบความสำเร็จ จนกระทั่งถึงระดับที่ 6 ซึ่งหมายถึงพูดได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (comprehension) ให้คะแนนเป็น 6 ระดับ ตั้งแต่ระดับที่ 1 คือเข้าใจได้เพียงเล็กน้อยในสถานการณ์ที่ธรรมดาที่สุด จนกระทั่งถึงระดับที่ 6 คือเข้าใจเรื่องทุกอย่างได้ดีเทียบเท่าเจ้าของภาษา

ตารางสำหรับให้ค่าระดับคะแนน มีดังนี้

ตาราง 1 ตัวอย่างตารางสำหรับให้ค่าระดับคะแนน (FSI)

ระดับความคล่องแคล่ว	1	2	3	4	5	6	รวม
การออกเสียง	0	1	2	2	3	4	
ไวยากรณ์	6	12	18	24	30	36	
คำศัพท์	4	8	12	16	20	24	
ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา	2	4	6	8	10	12	
ความเข้าใจ	4	8	12	15	19	23	

เกณฑ์ของค่าคะแนนจะเป็นไปตามระดับต่างๆ ตามตาราง เช่น การออกเสียง ถ้าผู้ให้คะแนนให้ระดับ 6 แสดงว่า ได้คะแนน 4 คะแนน การให้คำศัพท์ ถ้าผู้ให้คะแนนให้ระดับ 4 แสดงว่า ได้คะแนน 16 คะแนน เป็นต้น จากค่าคะแนนที่ได้ จะมีตารางแปลงคะแนนเป็นระดับของการสอบ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 2 ตัวอย่างตารางแปลงค่าระดับคะแนนเป็นระดับของการสอบ (FSI)

ตารางแปลงค่าระดับคะแนนเป็นระดับของการสอบ	
คะแนนรวมทั้งหมดจากตารางลงน้ำหนักคะแนน	ระดับของ FSI
16-25	0+
26 – 32	1
33 – 42	1+
43 – 52	2
53 – 62	2+
63 – 72	3
73 – 82	3+
83 – 92	4
93 – 99	4+

จากตัวอย่าง เกณฑ์ให้ค่าระดับคะแนนเป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งของการทดสอบด้วยการสัมภาษณ์ภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีเกณฑ์กำหนดตามระดับความสามารถของการใช้ภาษาที่อาจเป็นไปได้ เมื่อนำแบบทดสอบนี้ไปใช้จึงพิจารณาเกณฑ์ค่าระดับคะแนนตามความสามารถที่เป็นไปได้ของผู้เรียนในแต่ละกลุ่ม เช่น การใช้ภาษาไทย ความคล่องตัวในการใช้ภาษาของนักเรียนไทย ควรจะมีค่าระดับคะแนนสูงกว่าการใช้ภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ

ผู้ที่ทำหน้าที่ประเมินผลการสัมภาษณ์ ควรพูดภาษาเป้าหมายที่จะทดสอบได้อย่างคล่องแคล่ว และแยกเกณฑ์ในแต่ละระดับเพื่อการตัดสินให้ชัดเจน ก่อนการให้ค่าน้ำหนักของระดับหรือคะแนนนั้นๆ

การกำหนดเกณฑ์คะแนนการทดสอบแบบสัมภาษณ์ที่ยุติธรรม ง่ายและสะดวกในการให้คะแนนอีกวิธีหนึ่ง คือการกำหนดพฤติกรรมของระดับความสามารถของผู้เรียนอย่างเป็นรูปธรรม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ผู้สอบสามารถพูดตอบโต้ได้ทันทีและเป็นที่น่าสนใจ 5 คะแนน
- ผู้สอบสามารถพูดตอบโต้ได้เป็นที่เข้าใจ แต่ต้องถามคำถามซ้ำและขยายความเล็กน้อยเพิ่มเติม 4 คะแนน

- ผู้สอบสามารถพูดตอบโต้ได้เป็นที่เข้าใจ แต่ต้องใช้คำถามย้ำ 3 คะแนน
ขยายความเพิ่มเติม พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ
- ผู้สอบสามารถพูดตอบโต้ได้พอเข้าใจอย่างตะกุกตะกัก
ต้องใช้เวลาในการถามตัวอย่างด้วยคำถามหลายแบบ
เพื่อชี้แจง ขยายความและยกตัวอย่าง 2 คะแนน
- ผู้สอบสามารถพูดตอบโต้ สื่อความเป็นที่เข้าใจบ้าง
ไม่เข้าใจบ้าง ต้องใช้คำถามและการพูดขยายความ
หลายครั้งหลายแบบเพื่อกระตุ้นการตอบโต้พร้อมทั้ง
ยกตัวอย่างประกอบ 1 คะแนน
- ผู้สอบไม่สามารถพูดตอบโต้ได้เลย นั่งเฉยหรือยิ้ม
หรือแสดงพฤติกรรมอื่น ๆ ที่ไม่คาดหมาย 0 คะแนน

3. การอ่านออกเสียง (reading aloud) การอ่านออกเสียงอาจใช้เพื่อวัดความสามารถในการพูด หรือความคล่องในการอ่านได้ วิธีการทดสอบทำได้ง่าย ๆ โดยการบันทึกเทปการอ่านออกเสียงของผู้สอบตั้งแต่คำแรกจนถึงคำสุดท้าย แล้วคำนวณหาเวลาในการอ่านตลอดจนความถูกต้องในการอ่านด้วย การให้คะแนนความถูกต้องจะให้แบบคำต่อคำ ทั้งนี้ต้องออกเสียงได้ถูกต้องทุกคำ และบันทึกคะแนนกับเวลา ซึ่งสามารถนำมาเปรียบเทียบระหว่างผู้อ่านที่เป็นเจ้าของภาษากับผู้อ่านที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

การให้คะแนนอีกวิธีหนึ่ง จะให้วิธีเดียวกันกับการประเมินผลในการสัมภาษณ์ที่กล่าวมาแล้ว

4. การเล่าเรื่อง (narrative tasks) การเล่าเรื่องจะเป็นวิธีการทดสอบอย่างหนึ่ง ที่สามารถวัดความสามารถในการพูดของผู้สอบได้ ใช้วิธีการทดสอบและการให้คะแนนเช่นเดียวกันกับการอ่านออกเสียง หลักการให้คะแนน จะเน้นประสิทธิภาพของการใช้ภาษาในการสื่อสาร

5. วิธีการโคลซแบบปากเปล่า (oral cloze procedure) วิธีการโคลซแบบนี้ จะใช้วิธีการแบบเกี่ยวกับการเขียนคำบอก โดยเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมก่อน โดยเลือกเฉพาะข้อความสั้น ๆ ซึ่งต้องตัดแปลงเป็นรูปแบบของการพูด จากนั้นเว้นช่องว่างให้ผู้สอนเดาคำที่จะเติมลงในช่องว่าง บางครั้งอาจให้เดาจากวลี หรือกลุ่มคำที่มีความหมายได้ วิธีการนี้จะวัดความสามารถในการเข้าใจการฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ การให้คะแนนสามารถกระทำได้ 2 วิธีคือ

วิธีที่ 1 ให้คะแนนคำตอบที่เห็นว่าเหมาะสม

วิธีที่ 2 ให้คะแนนคำตอบที่เหมาะสมกับบริบทโดยพิจารณาเนื้อเรื่องและความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ในบริบท

แบบทดสอบเชิงปฏิบัติเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการอ่าน

แบบทดสอบที่วัดความสามารถในการอ่านและเขียนได้ดีคือ แบบทดสอบที่วัดความสามารถในการอ่านและเขียนได้ดีคือ แบบทดสอบแบบโคลซ (cloze test) หลักการของแบบทดสอบโคลซนี้จะได้หลักการมาจากทฤษฎีจิตวิทยาสนามของกลุ่มนักจิตวิทยา เจสตัลท์ (Gestalt) วิธีการทดสอบแบบนี้จะตัดคำของเนื้อหาออกเป็นช่วง ๆ เพื่อให้ผู้สอบเขียนเติม การทดสอบแบบนี้ผู้สอบจะต้องเชื่อมโยงความหมายจากประโยคต่างๆ นอกจากนี้ผู้สอบจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องภายในประโยคด้วย การทดสอบแบบนี้จะวัดความสามารถในการใช้ภาษาของผู้สอบได้ทั้งในระดับภาษาจุลภาค และมหภาค

วิธีการสร้างและการใช้แบบทดสอบโคลซ

1. การเลือกเนื้อหา แบบทดสอบโคลซสามารถใช้ได้กับเนื้อหาทุกประเภท วิธีการเลือกเนื้อหาควรใช้วิธีสุ่มแบบเป็นสัดส่วน โดยให้สัดส่วนนั้นเป็นตัวแทนของเนื้อหาทั้งหมดได้ กลวิธีสุ่มเนื้อหาที่เชื่อได้ว่าจะสามารถเป็นตัวแทนของเนื้อหาทั้งหมด (klare, Sinaiko and Stolurow. 1972) มีดังต่อไปนี้

1.1 ถ้าหนังสือเรียนมีความยาวมาก อาจใช้วิธีทางคณิตศาสตร์ คือการแบ่งออกเป็นช่วง ๆ เสียก่อนแล้วจึงสุ่มช่วงของเนื้อหาตอนนั้นๆ

1.2 ถ้าหนังสือเรียน หรือเนื้อหาแบ่งออกเป็นบท ก็ใช้วิธีสุ่มแต่ละบทในสัดส่วนที่เท่าๆ กัน การเลือกเนื้อหาควรคำนึงระดับของผู้เรียนเป็นสำคัญ ไม่ควรเลือกเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกหรืออารมณ์ของผู้เรียน ซึ่งอาจจะเกี่ยวกับความขัดแย้ง หรือความรู้สึกไม่เห็นชอบ เช่น เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการขัดแย้งทางศาสนา หรือความขัดแย้งทางการเมือง

ควรเลือกเนื้อหาที่มีขนาดความยาวพอเหมาะ คือ ความยาวของคำในแต่ละช่วง รวมทั้งเรื่องมีคำที่ละไว้ประมาณ 50 คำ

2. การลำคำในแบบทดสอบโคลซ เว้นประโยคที่เป็นใจความหลักของเรื่องไว้ เพื่อให้ผู้สอนเข้าใจว่าเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร จากนั้นจึงนับคำจากประโยคที่เหลือทั้งหมดในข้อความ ในภาษาไทยการนับจะนับทุกคำที่มีความหมาย เช่น ภาษาไทย แม่ น้ำ (2 คำ) อธิปไตย (1 คำ) พุทธ บูชา (2 คำ) ภาษาอังกฤษ democracy (1 คำ) the (1 คำ) some (1 คำ) ฯลฯ การละคำควรละคำทุกๆ ช่วงคำที่เท่าๆ กัน โดยใช้จำนวนคำทั้งหมดที่นับได้หารด้วยจำนวนคำที่ต้องการให้เติม ความยาวของแต่ละเนื้อหาจะเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจตำแหน่งของคำที่ละ เช่น ถ้าเนื้อหามีความยาว 250 คำ จำนวนของคำที่ละในแบบทดสอบแต่ละชุด คือ 50 คำ ดังนั้นจะต้องละทุกๆ คำที่ 5 ($250/5 = 5$) ถ้าเนื้อหามีความยาวประมาณ 350 คำ ก็ควรจะละทุกๆ คำที่ 7 ($350/50 = 7$) เป็นต้น หากการคำนวณมีเศษที่อาจปัดเป็นจำนวนเต็มได้ ให้ใช้จำนวนเต็ม ไม่ต้องมีการปัดเศษ เช่น $385/50 = 7.7$ จึงละคำที่ 7)

การทำแบบทดสอบโคลซ ควรเลือกข้อความที่สามารถครอบคลุมเนื้อเรื่องทั้งหมดได้ ข้อความที่มีการเว้นคำหรือละประโยคมากเกินไป ก็ไม่ถือว่าเป็นแบบทดสอบที่ดี ผู้สอบจะต้องอ่านข้อความจนจบเรื่องและทำความเข้าใจว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร จากนั้นจึงพยายามหาคำมาเติมให้ถูกต้อง

คำสั่งที่ใช้ควรเป็นภาษาง่ายๆ สำหรับผู้เรียนชั้นต้นๆ ผู้สอนอาจอธิบายปากเปล่าและเขียนตัวอย่างบนกระดานด้วยได้ การกำหนดเวลาเป็นเรื่องสำคัญด้วย ผู้เรียนที่อ่อนที่สุดควรให้เวลาคิดได้ 50 ข้อต่อเวลา 50 นาที ถ้าเป็นแบบทดสอบอยู่ในระดับง่าย ก็อาจให้เวลาน้อยลงได้

วิธีการให้คะแนน

วิธีการให้คะแนนอาจใช้ได้ 2 วิธีคือ

1. วิธีให้คะแนนตามคำที่ถูกต้องกับต้นฉบับ หรือให้คะแนนตายตัว เช่น

ตัวอย่าง แบบทดสอบวิชาภาษาไทย

“เมืองไทย เป็นเมือง..... ที่นักท่องเที่ยวนิยมชมชอบ มีวัดวาอารามอยู่ทั่วไป ซึ่งส่วนใหญ่สร้างขึ้นด้วยศรัทธา”

คำตอบตามต้นฉบับ คือ “พุทธ” ผู้สอนอาจเติมคำอื่นๆ ที่มีความหมายเหมาะสมได้หลายคำ เช่น งาม ใหญ่ ฯลฯ

ตัวอย่าง แบบทดสอบวิชาภาษาอังกฤษ

“As a matter of fact, his..... started before he even left home.”

คำตอบตามต้นฉบับ คือ “problems” บางครั้งผู้สอนอาจตอบคำที่มีความหมายได้ดีและเหมาะสม เช่น difficulties, troubles, worries ฯลฯ คำเหล่านี้จึงไม่ถือว่าผิด ผู้สอนจึงควรพิจารณาว่าคำใดที่อาจเป็นคำตอบที่ถูกได้ก่อนการทำเฉลย และอนุโลมให้คะแนนได้ตามคำต่างๆ ที่คาดคะเนไว้ในเฉลย

2. วิธีให้คะแนนแบบอนุโลมคำตอบ วิธีการให้คะแนนแบบอนุโลมคำตอบ จะพิจารณาความเหมาะสมของคำกับบริบทเป็นสำคัญ ซึ่งบางครั้งอาจขึ้นอยู่กับ การตัดสินและการตีความของผู้ตรวจ นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องด้วย

แบบทดสอบเชิงปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเขียน

การทดสอบการเขียน ในปัจจุบันไม่มีกระบวนการที่น่าเชื่อถือในการวัดและประเมินผล นักการเขียนจะต้องสามารถประเมินได้จากการที่ผู้เขียนมีความประสงค์จะสื่อสารเป็นตัวอักษรให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ความสมบูรณ์ของการเขียน จะมีส่วนสำคัญอยู่ 2 ส่วนคือ การเขียนในแต่ละประโยคจะต้องมีการเชื่อมโยงซึ่งกันและกันและต้องสามารถให้ข้อมูลเป็นลำดับต่อเนื่องกัน การทดสอบการเขียนที่สามารถในเขียนของผู้สอบได้ดี คอ การเขียนเรียงความ แต่จุดอ่อนของแบบทดสอบชนิดนี้

คือ การตรวจและให้คะแนน จอห์น ออลเลอร์ (Oller 1976: 384 – 390) จึงได้เสนอ วิธีการตรวจ และให้คะแนน โดยใช้สูตรดังนี้คือ

$$\text{คะแนน} = \frac{\text{จำนวนคำที่ผู้สอบทำได้ถูกต้อง} - \text{จำนวนคำที่ผิด}}{\text{จำนวนคำที่เขียนใหม่}}$$

ตัวอย่าง

Protocol

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11
I have a car. I go to street and another car he's titesh me. I call to the

Police man he's cam in. He's gav to the another tictet becuas he's titesh
12
me.

คำที่เขียนถูก = 12

คำที่เขียนผิด = 21

Rewrite

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
I have a car. I was backing into the street and another car hit me.

16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29
I called the police. They came. They gave a ticket to the other man

30 31 32 33
because he hit me.

ภาพประกอบ 4 ตัวอย่างการตรวจและให้คะแนน แบบทดสอบเชิงปฏิบัติการเขียน

คำที่ถูกต้องทั้งหมด 33 (จากการเขียนใหม่ให้ถูกต้อง)

คะแนนที่ได้ = $(12 - 21)/31 = -.27$

คะแนนที่ได้แสดงว่า เป็นคะแนนที่ต่ำ มีค่าติดลบ คะแนนในระดับสูงจะอยู่ในระดับ .70
คะแนนในระดับปานกลางจะอยู่ในระดับ .30 เป็นต้น

การกำหนดเกณฑ์คะแนนเชิงพฤติกรรม อาจช่วยให้การตรวจให้คะแนนยุติธรรม ง่ายและ
สะดวกขึ้น เช่น

ความสามารถในการลำดับความ	(คะแนนเต็ม 5 คะแนน)
- ลำดับความได้ชัดเจนเป็นที่เข้าใจ	5 คะแนน
- ลำดับความสับสนบ้างเล็กน้อย	4 คะแนน
- ลำดับความสับสนบางแห่ง ทำให้เข้าใจได้พอประมาณ	3 คะแนน
- ลำดับความวกวนมีบางประโยคบางตอนที่พอเข้าใจ	2 คะแนน
- ลำดับความวกวนเข้าใจยากเป็นส่วนใหญ่	1 คะแนน
- ลำดับความสับสน การสื่อความไม่เป็นที่เข้าใจเลย	0 คะแนน

การตรวจให้คะแนนที่จะมีค่าความเชื่อมั่นได้ ควรให้ผู้ตรวจอย่างน้อย 2 คน โดยตั้งเกณฑ์การให้คะแนนให้ตรงกัน ถ้าค่าคะแนนที่ให้ระหว่างผู้ตรวจไม่สอดคล้องกันก็จะหาค่าเฉลี่ยโดยการคำนวณหาความเชื่อมั่นของคะแนนด้วยสูตรการหาค่าสหสัมพันธ์ Pearson Moment Product Correlation Coefficient (Downie and Heath, 1974: 92)

โดยสรุปแล้ว การวัดและประเมินผลทางภาษาในแนวโน้มนปัจจุบันเน้นการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนอย่างเป็นธรรมชาติเป็นสำคัญ โดยเลือกใช้แบบทดสอบเชิงปฏิบัติที่สามารถครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้หรือจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ปลายทางหรือเป้าหมายของหลักสูตร แบบทดสอบเชิงปฏิบัติสามารถวัดและประเมินผลทางภาษาได้ทั้งในระดับจุลภาคและมหัพภาค การสร้างแบบทดสอบเชิงปฏิบัติสามารถสร้างได้ไม่ยากนัก โดยการกำหนดเนื้อหาจากสื่อโดยทั่วไปที่ผู้เรียนอาจพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร แผ่นพับ ป้ายโฆษณา ฉลากยา ข้อแนะนำหรือวิธีการต่างๆ ตำราและสารานุกรม การเลือกเนื้อหาใช้การพิจารณาอรรถลักษณะที่หลากหลายในบริบทหรือสถานการณ์การใช้ภาษาต่างๆ ซึ่งจะช่วยให้ครอบคลุมทำเนียบภาษาที่หลากหลายได้ เช่น เรื่องราวที่เกี่ยวข้องความสัมพันธ์ระหว่างผู้ใช้ภาษา และวิถีของการสื่อความ (ภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากาย) การเลือกเนื้อหาจากสื่อต่างๆ ที่มีอรรถลักษณะที่หลากหลาย จะช่วยให้การสร้างแบบทดสอบเชิงปฏิบัติ มีคุณภาพและมีคุณสมบัติในการทดสอบความสามารถทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ การออกแบบและการสร้างแบบทดสอบ ควรเลือกแบบทดสอบที่ตรงกับจุดประสงค์ของการวัดและประเมินผลอย่างเป็นรูปธรรม ที่เฉพาะเจาะจงและมีเกณฑ์การให้คะแนนชัดเจน ทั้งนี้เพื่อให้ผลการประเมินจากแบบทดสอบสามารถบ่งชี้ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียนและข้อบกพร่องที่ผู้สอนควรนำไปปรับปรุงในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อการแก้ไขปัญหาคอนกรีตของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาครบวงจรได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

4.1 ความหมายของความสนใจ

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้ให้คำนิยามความสนใจไว้ดังนี้

ดีวี่ (Dewey. 1959: 66) กล่าวว่า ความสนใจคือ ความรู้สึกชอบหรือความพอใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แนวความคิดหรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

ธอร์นไดค์ (Thorndike. 1959: 118) ได้กล่าวถึงความสนใจว่า เป็นลักษณะหนึ่งของบุคลิกภาพ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรู้และความนึกคิดของคนเราในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด

ซัมเมอร์ (Summers. 1995: 741) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกที่แสดงให้เห็นว่า ชอบและต้องการจะมีส่วนร่วมในสิ่งนั้น

ลัวัน สายยศ (2531: 40) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ กิจกรรมหนึ่งมากกว่ากิจกรรมอื่นๆ เป้าของความรูสึกเป็นกิจกรรม ดังนั้น ความรู้สึกใดๆ ที่มีต่อเป้าที่เป็นกิจกรรม ที่ยังเป็นความสนใจ

ขจรศักดิ์ สุนลี (2545: 27) ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยเฉพาะและความรู้สึกนั้นทำให้บุคคลมีความผูกพัน เอาใจใส่ และกระทำการจนบรรลุถึงความมุ่งหมาย

จากคำนิยามของนักการศึกษาและนักจิตวิทยาที่กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า ความสนใจ หมายถึง ความกระตือรือร้นที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมระหว่างการดำเนินกิจกรรม เห็นคุณค่าประโยชน์ ความรู้สึกอยากรู้ อยากรูเห็น จดจ่อ ชื่นชอบหรือพอใจ เอาใจใส่ จนเกิดความมานะพยายามด้วยความเต็มใจ

4.2 ลักษณะของความสนใจ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะของความสนใจไว้ดังนี้

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2528: 91-92) ได้อธิบายถึงลักษณะความสนใจของบุคคลไว้ดังนี้

1. ความสนใจเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อม
2. ความสนใจเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคล ดังนั้นความสนใจของบุคคลย่อมแตกต่างกันได้
3. ความสนใจย่อมทำให้บุคคลเอาใจใส่ต่อสิ่งที่ตนสนใจ
4. ความสนใจของบุคคลย่อมเปลี่ยนแปลงได้
5. ความสนใจจะเป็นเครื่องกำหนดวิถีชีวิตของบุคคลได้
6. ความสนใจทำให้เกิดความมุ่งมั่นที่จะทำงานให้สำเร็จ

วณิช บรรจง และคนอื่นๆ (2518: 29) กล่าวถึงลักษณะของความสนใจไว้ดังนี้

1. ความสนใจ เป็นความรู้สึก หรือเจตคติที่เข้มข้นอยู่ในวงแคบ คือ เราจะต้องมีความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นอย่างๆ ไป
2. ความสนใจเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล คนหนึ่งอาจมีความสนใจสิ่งหนึ่ง แต่คนอื่นอาจไม่สนใจสิ่งนั้นเลยก็ได้
3. ความสนใจทำให้คนเอาใจใส่จดจ่อต่อสิ่งที่ตนสนใจ
4. เมื่อเกิดความสนใจต่อสิ่งใดแล้ว คนย่อมมีความมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งต่อสิ่งนั้น เช่น ต้องการรู้ให้มากขึ้น ต้องการทำเป็น เป็นต้น
5. คนย่อมมุ่งมั่นที่จะทำสำเร็จตามความมุ่งหมาย ตัวคนๆ นั้น มีความสนใจต่อสิ่งนั้น สรุปได้ว่า ลักษณะความสนใจของบุคคลนั้น ขึ้นอยู่กับความรู้สึกสนใจ ใส่ใจ จนเป็นเหตุให้เกิดความอยากรู้ จนทำให้เกิดการเรียนรู้ นำไปสู่ความมุ่งหมายต่อสิ่งนั้นๆ

4.3 ชนิดของความสนใจ

นักการศึกษา ได้กล่าวถึงชนิดของความสนใจไว้ ดังนี้

ซูเปอร์ และ ไตรท์ (ลัวัน สายยศ. 2530: 27-28; อ้างอิงจาก Super; & Crite. 1962) ได้จัดแบ่งชนิดของความสนใจออกเป็น 3 ชนิด โดยของการแสดงออกของคนเป็นหลัก

1. ความสนใจส่วนตัว ความสนใจลักษณะนี้เป็นการแสดงออกของแต่ละบุคคล ที่ชื่นชอบสิ่งหนึ่งมากกว่าอีกสิ่งหนึ่ง เป็นการแสดงความสนใจของตนเองแบบเงิบๆ การแสดงออกไม่กระโตกกระตากมากนัก แต่เป็นการแสดงออกที่เห็นได้จากการทำกิจกรรม เช่น ชอบปลูกต้นไม้ ชอบอ่านหนังสือ ชอบสะสมของเก่า เป็นต้น ความสนใจของคนประเภทนี้ไม่ไปยุ่งกับคนภายนอกมากนัก

2. ความสนใจชั้นอาสา ความสนใจระดับนี้ เป็นความสนใจด้านอาสาสมัครร่วมกับกลุ่มทำกิจกรรมร่วมชุมนุมหรือสมาคมนั้นๆ เช่น เด็กคนหนึ่งชื่นชอบคณิตศาสตร์ แต่ไม่ค่อยสนใจใคร ชอบอยู่คนเดียว แต่เมื่อเข้าร่วมชุมนุมคณิตศาสตร์ด้วยความเต็มใจและอาสาทำงานให้ชุมชนเต็มที่ด้วย

3. ความสนใจจากรายการวัด เป็นความสนใจที่ได้จากการวัดในแบบทดสอบวัดความสนใจซึ่งขึ้นอยู่กับนิยามความสนใจของเครื่องมือวัดนั้นๆ เนื้อหารายการถามต่างๆ ใช้ในการค้นหาความสนใจอาจแตกต่างกัน แต่ก็สามารถนำมาแปลผลได้ว่า คนนั้นมีความสนใจด้านใด ขนาดไหน ซึ่งสามารถพูดได้ว่าเป็นความสนใจชนิดที่แบบทดสอบนั้นวัดได้ตามผู้ชำนาญการกำหนด

สเถิต วงศ์สุวรรณ (2525: 203) ได้กล่าวถึงชนิดของความสนใจว่า มี 2 ชนิดคือ

1. ความสนใจภายใน เป็นความสนใจที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ คล้ายสัญชาตญาณ รู้สึกพอใจ อยากคิด อยากทำ ความสนใจชนิดนี้ช่วยก่อให้เกิดนิสัยการทำงาน
2. ความสนใจภายนอก เป็นความสนใจที่เกิดขึ้นเองภายหลัง เกิดขึ้นเนื่องจากสาเหตุต่างๆ กัน เช่น ความกลัวสออบตก กลัวได้รับโทษ สิทธิพิเศษ ฯลฯ

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความสนใจมีความแตกต่างกัน ดังนั้นกิจกรรมที่สร้างขึ้น ควรที่จะเร้าความสนใจของนักเรียนให้เกิดขึ้น จนเกิดความกระตือรือร้น ข้นอาสาลงมือกระทำด้วยตนเอง

4.4 สาเหตุที่ทำให้เกิดความสนใจ

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดความสนใจไว้ในดังนี้

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2518: 75) ได้สรุปสาเหตุของความสนใจไว้ ดังนี้

1. เกิดจากการเห็นคุณค่าของสิ่งนั้น
2. เกิดจากแรงจูงใจของสิ่งเร้า
3. เด็กมีความถนัดในสิ่งนั้น และมีประสบการณ์บ้างแล้ว
4. เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อเด็ก
5. เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเด็ก
6. เป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับเด็กและทำให้เด็กตื่นเต้น

ประสาน ทิพย์ธารา (2521: 98) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดความสนใจ ดังนี้

1. เกิดจากการเห็นคุณค่าของสิ่งนั้นๆ ดังนั้นถ้าครูจะทำให้เด็กสนใจบทเรียนก็ควรต้องชี้แจงให้เห็นความสำคัญ

2. เกิดจากแรงจูงใจของสิ่งเร้าในการเรียนการสอนนั้น ถ้าบทเรียนใดเด็กไม่สนใจ ครูอาจใช้แรงจูงใจสร้างความสนใจให้เกิดขึ้นไปได้

3. เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อเด็ก ฉะนั้น ครูควรจะนำเอาสิ่งที่เด็กจะนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันมาชักจูงให้เด็กเกิดความสนใจเป็นบทเรียนต่อไปได้

4. เป็นสิ่งที่แปลกใหม่ และทำให้เด็กตื่นเต้น ครูควรเปลี่ยนกิจกรรมอยู่เสมอ กิจกรรมควรจะเป็นประสบการณ์ใหม่ของเด็ก หรือเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้น สนุกสนานในการเรียน

5. เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเด็ก

6. เป็นสิ่งที่เด็กมีความถนัดในสิ่งนั้นและมีประสบการณ์มาบ้างแล้ว

สถิต วงศ์สุวรรณ (2525: 203) กล่าวว่า ความสนใจเกิดขึ้นจากสาเหตุต่อไปนี้

1. การสัมพันธ์ เช่น จากการอ่าน การติดต่อ สิ่งใดที่ทำความพอใจให้ หรือเห็นว่าสิ่งนั้นจะให้ประโยชน์ ตัวอย่างเช่น เห็นคุณประโยชน์ของกีฬาเทนนิสจึงเกิดความสนใจ ใครพูดหรือเล่นเทนนิสจะสนใจฟังหรือดู

2. การเอาอย่าง สิ่งใดที่คนในหมู่คณะนิยมหรือสนใจ ก็จะกลายสนใจด้วย เพื่อการอยู่รวมหมู่คณะ เช่น ในหมู่บ้านหรือสนใจเรื่องการศึกษา ไม่ว่าจะยากดีมีจนอย่างไรก็ต้องส่งลูกให้เรียน

3. ความรู้ ความรู้ความสามารถที่จะกระทำสิ่งใดได้ย่อมจะเป็นเหตุให้เกิดความสนใจในสิ่งนั้นได้ เช่น คนที่พูดภาษาอังกฤษได้ย่อมสนใจภาษาอังกฤษ

สรุปได้ว่า ความสนใจจะเกิดขึ้น สำหรับเด็กอาจเป็นสิ่งแปลกใหม่ อาจเกิดจากความกดดัน ทำให้เกิดแรงจูงใจ เกิดความกระตือรือร้นที่อยากจะกระทำสิ่งเหล่านั้น

4.5 การสร้างความสนใจ

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงการสร้างความสนใจไว้ดังนี้

วณิช บรรจง (2518: 29-30) กล่าวว่า คนสนใจเป็นเรื่องของบุคคลแต่ละคน เด็กย่อมมีความสนใจต่างกัน เราจะกะเกณฑ์ให้เด็กทุกคนมีความสนใจอย่างเดียวกันไม่ได้ ปัญหาการสร้าง ความสนใจให้แก่เด็กจึงขึ้นอยู่กับความรู้จักเด็กภายในชั้นให้ละเอียด แล้วจึงส่งเสริมความสนใจของ เด็กให้ถูกทาง ส่วนวิธีสร้างความสนใจของเด็กให้ถูกทาง ที่จะกล่าวถึงในตอนนี้เป็นวิธีการกว้างๆ ซึ่ง จะต้องนำมาตัดแปลงให้ให้เหมาะสมกับเด็กเป็นคนๆ ไป

วิธีสร้างความสนใจให้แก่เด็กซึ่งใช้กันอยู่ทั่วไป และใช้ได้ผลดังต่อไปนี้

1. ก่อนจะสอนเรื่องใด ต้องสร้างความรู้พื้นฐานในเรื่องนั้นให้แก่เด็กเสียก่อน คนเราจะไม่ สนใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้นาน ถ้าเราไม่มีความรู้พื้นฐานในเรื่องนั้นมาก่อน ถ้าครูจะต้องสอนเรื่องใหม่ ครูต้องโยงเรื่องนั้นให้มีส่วนสัมพันธ์กับความรู้เดิมของเด็กให้ได้

2. จัดบทเรียนให้เหมาะสมกับความสามารถในการเรียนของเด็ก ถ้าบทเรียนง่ายเกินไปเด็กจะ เบื่อ ถ้าบทเรียนยากเกินไปเด็กจะเกิดความท้อถอยในการเรียน บทเรียนที่จะต้องง่ายพอที่จะเรียน ได้ แต่ก็ต้องยากพอที่จะท้าทายความสามารถของเด็ก

3. จัดกิจกรรมให้เด็กได้ทำงานได้สำเร็จเป็นขั้นเป็นอัน ความสำเร็จในการทำงานเป็นเครื่อง เสริมแรงที่จะช่วยให้เด็กสนใจการเรียน

4. ชี้แจงให้เด็กเห็นความก้าวหน้าของตนก็เป็นแรงจูงใจที่จะทำให้เด็กอยากเรียนและมึ ความสนใจในงานนั้นมากขึ้น

5. ในการสอน ครูควรชี้ให้เด็กเห็นความน่าสนใจของเรื่องที่เรียน ถ้าได้พบเห็นและรู้ ลักษณะที่แปลกๆ ใหม่ๆ เด็กก็จะสนใจการเรียนมากขึ้น

6. จัดสภาพในการเรียนให้เป็นที่น่ารื่นรมย์ ถ้าครูจัดให้เด็กเรียนในสภาพที่สะดวกสบายได้ เท่าไร เด็กย่อมมีความสนใจในการเรียนมากขึ้นเท่านั้น

7. ในการสอนแต่ละครั้งครูควรจัดหาอุปกรณ์การสอนที่เหมาะสมมาใช้ เป็นการสร้างความ สนใจให้แก่เด็ก

8. ในการสอนแต่ละครั้ง ครูต้องมุ่งสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชานั้นควบคู่ไปด้วย

9. ควรให้เด็กได้เรียนโดยการกระทำให้มากที่สุด

10. จัดบทเรียนให้มีความหมายต่อชีวิตของเด็ก บทเรียนใดที่เด็กเรียนแล้วนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ บทเรียนนั้นย่อมเป็นที่น่าสนใจของเด็ก

สุทินีย์ ธีรดากร (2524: 155) กล่าวว่า ก่อนที่จะเริ่มทำการสอนหนังสือบทเรียน ครูควรจะ หาวิธีสร้างความสนใจในบทเรียน ดังต่อไปนี้

1. ทำความรู้จักเด็กแต่ละคนให้ดี ศึกษาความต้องการ ความสนใจของเขาเพื่อจะได้นำสิ่งนั้นมาสร้างความสนใจ ให้แก่เด็กให้เหมาะสม

2. ก่อนสอนเรื่องใด ควรสร้างความรู้พื้นฐานให้แก่เด็กเสียก่อน

3. จัดบทเรียนให้เหมาะสมกับความถนัด ความสามารถของเด็ก ไม่ให้ยากหรือง่ายจนเกินไป เพราะถ้าง่ายเกินไปเด็กจะเบื่อ แต่ถ้ายากจนเกินไป เด็กจะเกิดความรู้สึกท้อถอยในบทเรียน

4. จัดกิจกรรมให้เด็กได้ทำงานสำเร็จบ้าง เพราะความสำเร็จในการทำงานจะเป็นสิ่งยั่วยุให้เด็กสนใจในการเรียน

จากคำกล่าวของนักการศึกษา วิธีการสร้างความสนใจให้นักเรียนนั้น ควรเป็นบทเรียนที่ไม่ยาก เหมาะสมกับผู้เรียน และถ้าเป็นบทเรียนที่เสริมประสบการณ์ มีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ย่อมดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ดี

4.6 การวัดความสนใจ

การวัดความสนใจให้ได้ผลถูกต้องนั้น เป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ทั้งนี้เพราะความสนใจของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันออกไป และขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นๆ อีกด้วย ดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึง ไว้ดังนี้

เจเกอร์และฟอรลิก (Jager; & Frochlich. 1947: 12-14) ได้เสนอแนะวิธีการเก็บข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสนใจไว้ 4 ประการ ดังนี้คือ

1. ใช้วิธีสังเกต โดยสังเกตความเป็นไปของแต่ละกลุ่ม
2. ดูจากการแสดงออก โดยการจับตามดูความสนใจต่างๆ ที่บุคคลแต่ละคนแสดงออก
3. ดูจากการกระทำโดยศึกษากิจกรรมต่างๆ ที่บุคคลนั้นกระทำ
4. ใช้แบบสอบถามวัดความสนใจโดยตรง

เฮอร์ลอค (Hurlock. 1955: 162) กล่าวว่า เราสามารถวัดความสนใจของแต่ละบุคคลได้ 3 วิธีคือ

1. ใช้วิธีการสังเกต
2. ใช้การสัมภาษณ์
3. ใช้แบบสอบถามวัดความสนใจ

เพาเวลล์ (Powell. 1963: 238) ได้เสนอวิธีวัดความสนใจ ไว้ดังนี้

1. ใช้แบบสอบถามวัดความสนใจแบบปลายเปิด
2. ใช้การสัมภาษณ์

ในการวัดความสนใจเราสามารถวัดได้หลายวิธี เช่น การสังเกต สัมภาษณ์ และการใช้แบบสอบถามความสนใจ (Hurlock. 1955: 160-161; Powell. 1963: 238) การจะนำวิธีใดมาใช้ขึ้นอยู่กับผู้นำไปใช้ แต่ได้มีการพิสูจน์ว่าการวัดความสนใจเป็นวิธีที่ดี ไร้ความสนใจ และมีความ

เชื่อมั่นได้ (Meehrens; & Lehmann. 1969: 218) สำหรับการที่จะวัดความสนใจให้ได้ผลถูกต้องที่สุดนั้น เป็นเรื่องที่ทำไต่ยาก ทั้งนี้เพราะความสนใจของแต่ละบุคคลแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง ได้แก่ อายุ เพศ สติปัญญา สิ่งแวดล้อม พัฒนาการทางร่างกายและสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมแต่ก็มีผู้เสนอแนะว่า เราอาจจะวัดความสนใจของแต่ละบุคคลได้หลายวิธี เนื่องจากความสนใจเป็นแรงผลักดันที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำการหรือแสดงพฤติกรรมออกมา ถ้าต้องการวัดความสนใจของบุคคลใด จะสามารถวัดหรือประเมินได้จากการกระทำในการแสดงพฤติกรรมออกมาของบุคคลนั้น

ซูเปอร์ (Super. 1959: 218 – 219) กล่าวว่า ความสนใจสามารถศึกษาได้จากวิธีการดังต่อไปนี้

1. ความสนใจจากการแสดงความรู้สึก เป็นวิธีการศึกษาจากคำพูดของบุคคล
2. ความสนใจจากการแสดงออก เป็นวิธีการศึกษาจากพฤติกรรมที่แสดงออก
3. ความสนใจจากการทดสอบ เป็นวิธีการศึกษาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจาก

วิชาใดวิชาหนึ่ง

4. ความสนใจจากการสำรวจ เป็นวิธีการศึกษาโดยใช้แบบสำรวจ ซึ่งให้บุคคลแสดงความรู้สึกชอบและไม่ชอบ

กมล สุทธิประเสริฐ (2516: 152) ได้กล่าวถึงวิธีวัดความสนใจโดยใช้สเกล โดยกำหนดเนื้อหาว่าจะวัดความสนใจในด้านใด และเขียนคำถามหรือข้อกระทงตามเนื้อหานั้น ตัวเลือกเป็น 5 ระดับ คือ ชอบ มากที่สุด ชอบมาก เฉยๆ ไม่ชอบ ไม่ชอบเลย

กล่าวโดยสรุป การวัดความสนใจ อาจใช้วิธีต่างๆ ดังนี้

1. ใช้แบบสำรวจความสนใจ
2. ใช้แบบสอบถามปลายเปิด
3. ใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า
4. ใช้การสัมภาษณ์
5. ใช้การสังเกต

สรุปได้ว่า การวัดความสนใจนั้น มีหลายชนิด เช่น การสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบสำรวจ แบบสังเกต เป็นต้น แต่ละชนิดมีวิธีการสร้างและการใช้แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของผู้ใช้เป็นสำคัญ

4.7 จุดมุ่งหมายของการสังเกต

สำหรับจุดมุ่งหมายของการสังเกตนั้นมีผู้กล่าวไว้ในลักษณะต่างๆ ดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2527: 32) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสังเกตไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อเท็จจริงนี้สามารถเพิ่มเติมรายละเอียดซึ่งเคยได้รับคำบอกเล่าจากผู้อื่น

2. เพื่อเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ถูกสังเกตว่ามีลักษณะปกติหรือไม่ และเพื่อใช้ประกอบการแนะนำบุคคลให้เป็นบุคคลที่ดีมีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป

3. เพื่อค้นหาสาเหตุบางประการซึ่งอาจเป็นปัญหาแต่ไม่มีผู้ใดทราบ เพื่อนำมาใช้ในการให้คำปรึกษาและแนะนำต่อไป

4. เพื่อให้ผู้สังเกตเป็นผู้มีความรอบคอบและไวต่อการมีปฏิกริยาโต้ตอบจากสิ่งแวดล้อม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536: 28) ได้กล่าวว่าการสังเกตมีจุดมุ่งหมาย เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาแล้วนำข้อมูลที่รวบรวมได้นั้นไปวิเคราะห์ต่อไป เพื่อจะได้ทราบว่าพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด และได้ให้ความหมายของพฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของบุคคลในสังคมซึ่งเป็นผลมาจากการได้รับอิทธิพลจากพฤติกรรมของบุคคลในครอบครัว โรงเรียน ชุมชน และสังคมอื่นๆ ที่ตนอาศัยอยู่ ดังนั้นพฤติกรรมของบุคคลเป็นได้ทั้งลักษณะเฉพาะและเป็นได้ทั้งลักษณะที่สัมพันธ์กับบุคคลอื่น จะเป็นลักษณะใดนั้นขึ้นอยู่กับค่านิยมและเจตคติของสังคมนั้นๆ หรืออาจจะกล่าวได้ว่าพฤติกรรมเป็นการแสดงออกที่มีการตอบสนองหรือโต้ตอบสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่สามารถสังเกตเห็นได้ ได้ยิน ได้รับ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงตอบสนองอันจะเกิดขึ้นภายในหรือภายนอกร่างกาย เช่น การร้องไห้ การคิด การอ่านหนังสือ การเต้นของหัวใจ การกระตุ้นของกล้ามเนื้อ

มนุษย์เราทุกคนมีพฤติกรรมหรือการแสดงที่ชัดเจนในทุกๆ ด้าน เพียงแต่ว่าการแสดงออกนั้นๆ นั้น เหมาะสมกับสังคมที่ตนเองอาศัยอยู่หรือไม่ถ้าหากเป็นการแสดงออกในทางที่ดีก็จะเป็นที่ยอมรับกับสังคมได้แต่ถ้าเป็นการแสดงออกที่ไม่ดีก็จะเป็นที่ยอมรับของสังคมการกระทำหรือการแสดงออกของมนุษย์ที่ปรากฏออกมาเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งการแสดงออกหรือการกระทำดังกล่าวจะมีกระบวนการของสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกำกับภายในของตนตลอดเวลา เพื่อให้สิ่งที่ตนได้แสดงออกไปนั้นบรรลุตามจุดมุ่งหมายอยู่ในระเบียบแบบแผนและกรอบของสังคมที่ตั้งไว้ถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว การแสดงออกอาจเปลี่ยนแปลงไปตรมอิทธิพลจากพฤติกรรมของกลุ่มบุคคลที่พยายามจะมีพฤติกรรมที่แสดงออกมาเหนือบุคคลอื่น ซึ่งเป็นการแสดงออกที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมและอาจจะเกิดปัญหาเกิดขึ้นในภายภาคหน้าได้

นอกจากนี้ทุกส่วนของสังคมต่างก็มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการแก้ปัญหาทางด้านพฤติกรรมของมนุษย์ เช่น บ้าน โรงเรียน ชุมชนและสังคมใหญ่ เพราะสถานเหล่านี้เป็นสถานที่ที่ช่วยส่งเสริมการแสดงออกของมนุษย์ให้มีพฤติกรรมและการแสดงออกต่างๆ ให้เป็นที่ยอมรับของสังคมได้ ยังเป็นการช่วยให้มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์และการแสดงออกของตนไปในทางที่ดีได้ ขึ้นอยู่กับว่าถ้าหากบุคคลผู้นั้นได้รับอิทธิพลในด้านบวกก็จะทำให้บุคคลผู้นั้นมีพฤติกรรมหรือการแสดงออกที่ดีเป็นที่ยอมรับของสังคมได้ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากบุคคล ผู้นั้นได้รับอิทธิพลในด้านลบก็จะทำให้บุคคลผู้นั้นมีพฤติกรรมและการแสดงออกไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมได้

4.8 หลักการในการสร้างเครื่องมือการสังเกตการสอน

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2555: 1) กล่าวว่า หลักการในการสร้างเครื่องมือสังเกตการสอนอย่างมีระบบกระทำดังต่อไปนี้

1. **การกำหนดมาตรฐาน (Standard)** ในขั้นนี้ผู้สร้างควรศึกษาขั้นตอนการกำหนดมาตรฐานให้การสังเกตการสอนอย่างละเอียด เพื่อให้ได้เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ โดยการศึกษาทฤษฎีต่างๆ เพื่อดูขอบข่ายขอปรัชญา กฎเกณฑ์ ที่พิจารณาถึงพฤติกรรม ในการเรียนการสอนต่างๆ ที่มีผลสืบเนื่อง หรือเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน เช่น ทฤษฎี หรือปรัชญาที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพในการสอนของผู้สอน ตัวแปรต่างๆ ที่มีผลเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างการสอนและการเรียนรู้ของผู้เรียน

ข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกันกับปรัชญา ข้อคิดต่างๆ อาจจะได้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ ดังนี้

2.1 การหาข้อมูลจากแหล่งภายใน (Internal Influence) ได้แก่ภายในโรงเรียนหรือจากระบบโรงเรียน รวมทั้งค่านิยม ความคิดเห็นต่าง ๆ จากผู้สอน ผู้บริหาร เพราะจะได้ข้อคิดของพฤติกรรมต่างๆ ของผู้สอนอย่างกว้างๆ เกี่ยวกับ พฤติกรรมการสอนที่ควรระวังและประเมิน การหาข้อมูลจากแหล่งภายใน อาจกระทำโดยใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์จากผู้สอนหรือผู้บริหาร

2.2 การหาข้อมูลจากแหล่งภายนอก (External influence) อาจจะได้จากแหล่งความรู้ต่างๆ ภายนอกโรงเรียน กลุ่มครูอาชีพ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร การศึกษาประสิทธิภาพของครู แนวโน้มการฝึกหัดครูของชาติ หลักสูตรพิเศษ การประเมินพฤติกรรมของผู้สอนที่เลือกสรรแล้ว และผลการเรียนของนักเรียน จะต้องเป็นความสนใจของชุมชนที่มีจุดประสงค์แน่นอนต่อการสอนในชั้นเรียน

2.3 การหาข้อมูลจากสภาพแวดล้อมที่ระบบการประเมินจะถูกนำมาใช้ (Contextual influence) การหาข้อมูลลักษณะนี้จะพิจารณาได้จากความจำเป็นที่จะต้องประเมินในที่ๆ จะทำการประเมินนั้นๆ เช่น พิจารณาคูณสมบัติของผู้เรียน แหล่งในการฝึกอบรมที่อาจจะหาข้อมูลในการดูพฤติกรรมเฉพาะอย่างได้

แหล่งข้อมูลทั้ง 3 ประการดังที่กล่าวมาจะช่วยให้การหาข้อมูลทางทฤษฎีมีประสิทธิภาพ เพื่อการพัฒนาแบบการสังเกตต่อไปได้

2. **การกำหนดตัวแปรที่ต้องการ (Select variables)** ในขั้นนี้ ผู้สร้างจำเป็นต้องพิจารณาทฤษฎี แนวคิด หรือหลักการ โดยพิจารณาจากแนวคิด ปรัชญา กฎเกณฑ์ต่างๆ ตามที่ค้นคว้าได้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อการพิจารณาสร้างมาตรฐานในการตั้งข้อสังเกตการสอน โดยพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมผู้สอนกับผลที่ได้รับจากการเรียนรู้ของผู้เรียน จากนั้นจึงเลือกพฤติกรรมหรือทักษะที่สำคัญในการพิจารณาต่อไป ในการเตรียมพฤติกรรมหรือทักษะที่จะสังเกต จำเป็นต้องดูผลสืบเนื่องก่อนหลังของพฤติกรรมนั้นๆ ด้วย นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาด้วยว่าพฤติกรรมและทักษะต่างๆ เหล่านั้น เหมาะสม และสอดคล้องกับความมุ่งหมายในการนิเทศหรือไม่

การกำหนดพฤติกรรม หรือทักษะที่ต้องการสังเกต มักจะจัดเป็นหัวข้อ หรือเป็นประเภทของพฤติกรรม เพื่อความสะดวกในการสังเกตและเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต ในการกำหนดพฤติกรรมหรือทักษะที่ต้องการสังเกต การเขียนให้ชัดเจน มีความเป็นปรนัยเพื่อให้การเก็บรวบรวมข้อมูลสะดวก ง่ายต่อการตัดสินใจและประเมิน ซึ่งจะทำให้ข้อมูลมีความเที่ยงตรงและน่าเชื่อถือได้

3. การวางแผนหรือออกแบบรูปแบบสังเกตการสอน (Criteria) การพิจารณาข้อมูลจากการสังเกต จำเป็นต้องมีการวางแผนหลักเกณฑ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ และการประเมินที่แน่นอน ทั้งนี้เพื่อให้การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสังเกตการสอนที่สร้างขึ้น หรือเลือกใช้มีลักษณะต่างๆ ที่สำคัญดังนี้

3.1 ละเอียดถี่ถ้วน (Accuracy) เพื่อการสรุปข้อมูลในการประเมินสมรรถภาพการสอนได้ตามจุดประสงค์

3.2 น่าเชื่อถือได้ (Reliability) ซึ่งหมายถึง ความมั่นคงหรือความเห็นที่สอดคล้องกันระหว่างการสังเกตร่วมกัน โดยใช้แบบสังเกตการณ์สอนอย่างเดียวกัน หรือระบบเดียวกัน โดยพิจารณาการหาค่าสหสัมพันธ์ หรือวิธีการอื่นๆ

3.3 เที่ยงตรง (Validity) ซึ่งหมายถึง เครื่องมือหรือแบบสังเกตการสอนที่สร้างขึ้นสามารถวัดสมรรถภาพการสอนของผู้สอนได้ครบถ้วนตามจุดมุ่งหมาย ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้สามารถนำมาประเมินผลบ่งชี้สมรรถภาพการสอนที่ต้องการได้

3.4 เป็นปรนัย (Objectivity) พฤติกรรมที่ต้องการสังเกต ควรจะมีความชัดเจน การให้รายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือทักษะที่เป็นที่เข้าใจได้ง่าย ใช้ภาษาที่ชัดเจนไม่คลุมเครือหรือมีตัวอย่างชี้แจงประกอบ

3.5 ใช้ได้สะดวก (Feasibility) รูปแบบการสังเกตการณ์สอน ควรจะออกแบบหรือวางแผนที่ใช้ในการใช้ การบันทึก หรือการเก็บรวบรวมข้อมูลได้สะดวกต่อการนำไปใช้ ทั้งนี้เพราะจะช่วยให้ข้อมูลที่รวบรวมได้มีความน่าเชื่อถือ เพราะวิธีการใช้ไม่สลับซับซ้อนจนทำให้เป็นปัญหาในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต

4. การประเมิน (Evaluation) การประเมินเครื่องมือในการสังเกตการณ์สอนที่มีประสิทธิภาพ คือ การทดลองนำไปใช้จริงในสถานการณ์ต่างๆ เช่น ในการอบรม การสอนในชั้นเรียน จากการทดลองจะทำให้ทราบว่า การใช้เครื่องมือที่สร้างขึ้น มีความสะดวกเพียงใด วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นไปอย่างที่คาดหมายหรือไม่ การสรุปผลจากหลักเกณฑ์ที่วางไว้ใช้ได้ผลเพียงใด ปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นในการทดลอง จะช่วยให้การนำข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพได้

4.9 การประเมินการสังเกตการณ์สอน (Observation Evaluation)

ในการประเมินการสังเกตการณ์สอน มีขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

1. **พิจารณามาตรฐานที่วางไว้** การพิจารณาจะเน้นมาตรฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือทักษะต่างๆ ในการสอนที่จัดว่าอยู่ในประเภทที่ดี และไม่ดี ในสาขาวิชาที่ต้องการ โดยได้หลักการพิจารณาจากทฤษฎี งานวิจัย หรือกฎเกณฑ์ต่างๆ
2. **พิจารณาตัวแปรที่เลือกสรรแล้ว หรือพฤติกรรมและทักษะการสอนที่ต้องการสังเกตตามจุดมุ่งหมายของการนิเทศ** การพิจารณาดังกล่าวกระทำได้โดยพิจารณาว่าพฤติกรรมและทักษะการสอนที่จะต้องสังเกต มีอะไรบ้าง สำคัญและจำเป็นอย่างไร
3. **พิจารณาเกณฑ์ที่วางไว้ หรือจัดรูปแบบของการสังเกตการณ์สอน** พิจารณาการบันทึกพฤติกรรม หรือทักษะการสอน ระยะเวลาในการสังเกต วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น การบันทึก การสัมภาษณ์ การหาค่าความเชื่อมั่น
4. **พิจารณาการเก็บรวบรวมข้อมูล** พิจารณาการเก็บรวบรวมข้อมูลว่ามีความละเอียดถี่ถ้วนตามเกณฑ์ที่ต้องการหรือไม่ มีความเที่ยงตรงและมีความเชื่อถือได้มากน้อยเพียงใด ค่าของความเชื่อมั่นของแบบสังเกตอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องการหรือไม่
5. **การเปรียบเทียบ** นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ในการสังเกตการณ์สอน เพื่อพิจารณาว่า ได้เก็บรวบรวมข้อมูลครบถ้วนถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่วางไว้หรือไม่อย่างไร ข้อมูลที่ได้สมเหตุสมผลกับการวางหลักเกณฑ์ในการสังเกตตามความมุ่งหมายในการนิเทศหรือไม่
6. **การสรุปผล** นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาสรุปผลโดยใช้มาตรฐาน (ในข้อที่ 1) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาสมรรถภาพของผู้สอนว่าเป็นอย่างไร สมควรจะต้องแก้ไข ปรับปรุงพฤติกรรมหรือทักษะการสอนได้อย่างไร เป็นต้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาวิจัยตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและ กลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวินิจฉัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ (อ 12101) จำนวน 6 ห้องเรียน ห้องละ 43 คน มีนักเรียนจำนวน 258 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 นักเรียนแต่ละห้องจัดแบบความสามารถ โดยการจับสลากมา 2 ห้องเรียน จากประชากร 6 ห้องเรียน จาก 2 ห้องเรียนนั้น ใช้วิธีสุ่มเข้ากลุ่ม (Random Assignment) จับฉลากเป็น กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม ซึ่งมีนักเรียนห้องละ 43 คน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาที่มีเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษา (Genre) 1 ชนิด คือ วิธีการ (procedure) ดังนี้

- 3.1 How to make sandwich
- 3.2 How to make milkshake
- 3.3 How to make card

2. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ อ 12101 โดยแบ่งออกเป็น

1.1 วิธีการสอนกิจกรรมภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 เป็นเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษา (Genre) 1 ชนิด คือ วิธีการ (procedure) ประกอบด้วย

1.1.1 How to make sandwich

1.1.2 How to make milkshake

1.1.3 How to make card

1.2 แผนการจัดการเรียนรู้แบบเต็ม ดำเนินการสอนตามหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551 ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาเช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 3 ฉบับ คือ

แบบทดสอบฉบับที่ 1 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง – พูด ด้วยแบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) ใช้เวลาสัมภาษณ์ 3 นาที โดยใช้รูปภาพและคำถาม ทดสอบผู้เรียนโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่ายๆ บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเอง และสื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน อาหาร เครื่องดื่มและเวลาว่าง การให้คะแนนระหว่างผู้ตรวจ 2 คน พิจารณาตามเกณฑ์การให้คะแนนด้านการฟังคำถาม 2 คะแนน และการพูดโต้ตอบ 3 คะแนน รวม 5 คะแนน

แบบทดสอบฉบับที่ 2 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการอ่าน ด้วยข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ เพื่อใช้ในการทดสอบทักษะการอ่านจับใจความ ลำดับความและวิเคราะห์ความ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้งก่อนและหลังการทดลอง

แบบทดสอบฉบับที่ 3 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการเขียน ด้วยแบบความเรียง การเขียนคำ, ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) หรือ ประโยคเดี่ยว (Simple Sentence) ผู้เรียนเขียนบรรยายได้ภาพที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น การให้คะแนนระหว่างผู้ตรวจ 2 คน พิจารณาตามเกณฑ์การให้คะแนนด้านการลำดับความและการใช้ภาษาในการเขียนสะกดคำ รวม 10 คะแนน

3. แบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ครอบคลุม 3 ประเด็น คือ

กิจกรรมการเรียนคือ ขอดอบคำถาม โต้ตอบและแสดงความคิดเห็น , ร่วมมือ ลงมือปฏิบัติกับเพื่อนหรือครู , ริเริ่มการพูดของตนเอง , ขอดอบคำถาม โต้ตอบและแสดงความคิดเห็น

ปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนคือ การเพ่งมอง ฟังอย่างตั้งใจ , ไม่พูดคุยและเล่นกัน , ไม่ลุกออกจากที่นั่ง , ช่วยทำงานกลุ่มและชั้น

และภาษาที่นักเรียนใช้คือ ตอบคำถามด้วยภาษาไทย , ตอบคำถามด้วยภาษาอังกฤษ

การสังเกตพิจารณาพฤติกรรมของผู้เรียน โดยการบันทึกความถี่ที่สังเกตทุกๆ 3 นาที ซึ่งพฤติกรรมที่สังเกตได้ ต้องเกิดจากพฤติกรรมของผู้เรียนที่มากกว่าร้อยละ 60 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด จึงทำการบันทึกพฤติกรรม

3. การสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมืองานวิจัย

1. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ อ 12101 โดยแบ่งออกเป็นแผนการจัดการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของกลุ่มทดลอง ด้วยวิธีการสอนกิจกรรมภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ เป็นเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษา (Genre) และแผนการจัดการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (พื้นฐาน) ของกลุ่มควบคุม ด้วยวิธีการสอนแบบเดิม

1.1 ขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยวิธีการสอนกิจกรรมภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ เป็นเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษา (Genre) ของกลุ่มทดลอง ประกอบด้วย How to make sandwich, How to make milkshake และ How to make card จำนวน 3 แผน เป็นแผนการสอนที่สร้างตามลำดับขั้นตอน ตามแนวคิดการสังเคราะห์งานวิจัย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2550:17-25) ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ ตามขั้นตอนดังนี้

1.1.1 วิเคราะห์หลักสูตร โดยการศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในด้านโครงสร้างของหลักสูตร วิสัยทัศน์ คุณภาพของผู้เรียน สาระการเรียนรู้ มาตรฐานตัวชี้วัด แนวทางการจัดการเรียนรู้และการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1.1.2 ศึกษาทฤษฎีและหลักการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจากเอกสารตามแนวคิด การสังเคราะห์งานวิจัย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2550:17-25) มีลำดับขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1: ครูแนะนำอุปกรณ์และสาธิตขั้นตอนการทำกิจกรรม

ขั้นที่ 2: นักเรียนบอกรายละเอียดของอุปกรณ์และวิธีทำกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนและลงปฏิบัติ กิจกรรม ตามขั้นตอนดังกล่าว

ขั้นที่ 3: เขียนเรื่องเกี่ยวกับการทำกิจกรรม ดังกล่าวร่วมกับครู

ขั้นที่ 4: ทำหนังสือเล่มใหญ่ นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกันเขียนข้อความตามสิ่งที่ช่วยกันเขียนในขั้นที่ 3 ลงเป็นเล่ม เพื่อทำหนังสือเล่มใหญ่

ขั้นที่ 5: ผู้เรียนทำกิจกรรมทางภาษาด้วยเกม

1.1.3 เนื้อหาที่จะใช้สอนในการทดลองครั้งนี้เป็นเนื้อหาที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาในหนังสือ Grammar Friends ของ Oxford ในด้านหลักภาษาและการสื่อสาร เพื่อ

นำมาใช้กระบวนการเรียน จำนวน 3 เรื่อง คือ How to make sandwich, How to make milkshake และ How to make card

1.1.4 ดำเนินการคัดเลือกและจัดลำดับเนื้อหาที่จะนำไปสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ คือ เนื้อหาคำศัพท์และไวยากรณ์ กำหนดการสอนจากเนื้อหาที่คัดเลือกมา ซึ่งสอดคล้องกับเรื่องใกล้ตัวผู้เรียน โดยใช้ประสบการณ์ตรง และให้เป็นไปตามหลักการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

1.1.5 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ จากกำหนดการสอนที่ดำเนินการไว้ ให้สอดคล้องกับขั้นตอนการสอน ตามแนวทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จากเอกสารตามแนวคิด การสังเคราะห์งานวิจัย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2550:17-25)

1.1.6 ตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ พิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ในด้านความชัดเจน ถูกต้อง ความสอดคล้องของจุดประสงค์ กิจกรรมและเนื้อหา โดยให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน +1 ถ้าผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าสอดคล้องหรือถูกต้อง

ให้คะแนน 0 ถ้าผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าสอดคล้องหรือถูกต้อง

ให้คะแนน -1 ถ้าผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าไม่สอดคล้องหรือไม่ถูกต้อง

ดังตัวอย่างแบบประเมิน ดังต่อไปนี้

ตาราง 3 การตรวจสอบความสอดคล้องและความถูกต้อง IOC

การตรวจสอบความสอดคล้องและความถูกต้อง	คะแนนการพิจารณา		
	+1	0	-1
1. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้			
2. ลำดับเนื้อหาเป็นไปตามหลักการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา			

ฯลฯ

นำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ของล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ (2539: 248-249) เพื่อคัดเลือกข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC \geq .50

1.1.7 นำแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ ที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแล้ว ไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนเวนนต์ สีสลม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50

คน เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่างๆ ที่ใช้ในการสอน หลังจากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขเหมาะสมอีกครั้งแล้วจึงนำไปใช้สอนจริง

1.2 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบเดิม ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น สำหรับกลุ่มควบคุมเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ โดยสอนเนื้อหา How to make a sandwich, How to make milkshake และ How to make card รวม 3 แผน มีลำดับขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษ โดยสอนแบบไวยากรณ์และแปลที่ใช้ตามโรงเรียนทั่วไป ดังนี้

ขั้นที่ 1: สร้างความสนใจ วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนโดยวิธีการสร้างความสนใจ เช่น บทสนทนา วิดีโอข่าว เพลง เป็นต้น

ขั้นที่ 2: สอนคำศัพท์ นำคำศัพท์มาแปลเป็นภาษาไทย และสอนลักษณะคำศัพท์
โดด

ขั้นที่ 3: สอนโครงสร้าง อธิบายไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆ ให้ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วทำแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 4: สอนอ่าน ให้ผู้เรียนอ่านเรื่อง แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถามและวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นที่ 5: ประเมินผลการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ท่องคำศัพท์ ทำแบบฝึกหัด

ในการพัฒนาแผนการสอน ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์หลักสูตร โดยการศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในด้านโครงสร้างของหลักสูตร วิสัยทัศน์ คุณภาพของผู้เรียน สาระการเรียนรู้ มาตรฐานตัวชี้วัด แนวทางการจัดการเรียนรู้และการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

2. ดำเนินการคัดเลือกและจัดลำดับเนื้อหาที่จะนำไปสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ คือ เนื้อหาคำศัพท์และไวยากรณ์ กำหนดการสอนจากเนื้อหาที่คัดเลือกมา ซึ่งสอดคล้องกับเรื่องใกล้ตัวผู้เรียน โดยใช้ประสบการณ์ตรง และให้เป็นไปตามหลักการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

3. เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ จากกำหนดการสอนที่ทำไว้ ให้สอดคล้องกับขั้นตอนการสอน โดยมีองค์ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ คือ สาระสำคัญ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล

4. ตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ พิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ในด้านความชัดเจน ถูกต้อง ความสอดคล้องของจุดประสงค์ กิจกรรมและเนื้อหา โดยให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน +1 ถ้าผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าสอดคล้องหรือถูกต้อง
 ให้คะแนน 0 ถ้าผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าสอดคล้องหรือถูกต้อง
 ให้คะแนน -1 ถ้าผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าไม่สอดคล้องหรือไม่ถูกต้อง
 ดังตัวอย่างแบบประเมิน ดังต่อไปนี้

ตาราง 4 การตรวจสอบความสอดคล้องและความถูกต้อง IOC

การตรวจสอบความสอดคล้องและความถูกต้อง	คะแนนการพิจารณา		
	+1	0	-1
1. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้			
2. ลำดับเนื้อหาเป็นไปตามหลักการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา			

ฯลฯ

นำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องเพื่อทำการปรับปรุง
 นำแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ ที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแล้ว ไปทดลองกับ
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนเวนต์ สีลม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50
 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่างๆ ที่ใช้ในการสอน หลังจาก
 นั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขเหมาะสมอีกครั้งแล้วจึงนำไปใช้สอนจริง

3. ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ มีลำดับ
 ขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือ ดังต่อไปนี้ ศึกษาการสร้างแบบทดสอบ
 จาก การการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ของ เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช์ (2550: 185 - 205) และ
 หนังสือการทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544)

3.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกเป็น
 3 ฉบับคือ

แบบทดสอบฉบับที่ 1 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะ
 การฟัง – พูด ด้วยแบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test)

แบบทดสอบฉบับที่ 2 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะ
 การอ่าน ด้วยข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก

แบบทดสอบฉบับที่ 3 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะ
 การเขียน ด้วยแบบทดสอบการเขียนตอบแบบอัตนัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพ

3.3 กำหนดวิธีการตรวจให้คะแนน โดยถือเกณฑ์และการหาคุณภาพแบบทดสอบดังนี้

3.3.1 แบบทดสอบฉบับที่ 1 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง – พูด โดยให้ฟังคำถามจากครูแล้วตอบคำถามบันทึกลงในเทป กำหนดผู้ให้คะแนน 1 คน รวมทั้งผู้วิจัยด้วยเป็น 2 คน ผู้ให้คะแนนเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์การสอน คุณวุฒิ และอายุใกล้เคียงกันและมีความเข้าใจในเกณฑ์การตรวจตรงกัน ตรวจให้คะแนน ความสามารถในการฟัง การพูด ใช้แบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) ฉบับเดียวกัน โดยตรวจให้ คะแนนจากฟังเทป บันทึกเสียง และยึดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนดังนี้

- 1) การฟัง คะแนนเต็ม 2 คะแนน

ฟังคำถามและตอบได้ทุกข้อ	2 คะแนน
ฟังคำถามและตอบผิดจำนวน 2-3 ข้อ	1 คะแนน
ฟังคำถามและตอบไม่ได้ทั้ง 4 ข้อ	0 คะแนน
- 2) การพูด คะแนนเต็ม 3 คะแนน

พูดโต้ตอบได้อย่างคล่องแคล่องไม่ติดขัด มีสำเนียงภาษาที่ดี	3 คะแนน
พูดราบเรียบ ความเร็วสม่ำเสมอ สำเนียงปานกลาง	2 คะแนน
พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจจะเกิดจากการพูดใหม่ หรือมัวคิดคำศัพท์	1 คะแนน
พูดและตอบโต้ไม่ได้	0 คะแนน

นำแบบทดสอบด้านการฟังและพูด ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ภาษาที่ใช้และด้านวัดผลด้วยวิธีการหาค่า ดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ของล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ (2539: 248-249) นำตารางวิเคราะห์ค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน มา คำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแต่ละข้อ โดยผู้วิจัยจะเลือกข้อสอบที่มีค่าตรงกับความ สอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ได้ค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาระหว่าง 0.67-1.00

- นำแบบทดสอบที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองกับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2259 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน

- นำแบบทดสอบ ทดสอบความเชื่อมั่นของเกณฑ์การให้คะแนน โดยทดลอง แบบทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม จำนวน 50 คน โดยใช้ผู้ตรวจ 2 ท่าน นำมาหาค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์ การประเมินการฟัง-พูด โดยการใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2539: 210-212) ได้ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการฟัง-พูดเท่ากับ 0.63

3.3.2 แบบทดสอบฉบับที่ 2 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการอ่าน การวิเคราะห์แบบทดสอบ ด้วยข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ โดย อ่านจับใจความ จับประเด็น ใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ แปลความ ตีความเรื่องที่อ่าน ลำดับ

ความ วิเคราะห์ เรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง เมื่อสร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการอ่านเรียบร้อย ผู้วิจัยได้นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทตรวจสอบความถูกต้อง

- นำแบบทดสอบด้านการอ่าน ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ภาษาที่ใช้และด้านวัดผลด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ของล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ (2539: 248-249) นำตารางวิเคราะห์ค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน มาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแต่ละข้อ โดยผู้วิจัยจะเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ได้ค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาระหว่าง 0.67-1.00

- นำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ด้านการอ่าน ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีสม ที่ไม่ใช่กลุ่มทดลอง จำนวน 100 คน นำกระดาษที่ได้จากการทดลองมาตรวจให้คะแนนข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิด ไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ข้อ ให้ 0 คะแนน เมื่อตรวจให้คะแนนแล้วนำผล ที่ได้ไปวิเคราะห์เพื่อหาค่าความยากง่าย (Difficulty) และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยใช้เทคนิค 27% แล้วเปิดตารางสำเร็จของ จุงเทห์ ฟาน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543: 334-360) และคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าระหว่าง .20 -.80 และหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2536: 168-169) ได้ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการอ่านเท่ากับ 0.91

3.3.3 แบบทดสอบฉบับที่ 3 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการเขียน โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากรูปภาพจำนวน 1 เรื่อง ความยาวประมาณ 10 ประโยค

- สร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียนซึ่งเป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความ โดยจะวัดความสามารถทางการใช้ภาษาสำหรับการเขียน การลำดับความ แสดงความคิดเห็นได้ชัดเจน และสื่อความหมายได้ การใช้ภาษา ไวยากรณ์ตัวสะกดถูกต้อง อีกทั้งความสมบูรณ์ของการเขียน แบบทดสอบเป็นภาพชุดที่กำหนดให้ความยาวไม่น้อยกว่า 10 ประโยค

- นำแบบทดสอบด้านการเขียน ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ภาษาที่ใช้และด้านวัดผลด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ของล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ (2539: 248-249) นำตารางวิเคราะห์ค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน มาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแต่ละข้อ โดยผู้วิจัยจะเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ได้ค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาระหว่าง 0.67-1.00

- นำแบบทดสอบมาปรับแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ แล้วนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน

- เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียนดังนี้	
การลำดับความ	5 คะแนน
ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันตลอดเรื่อง	5 คะแนน
ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันเป็นส่วนมาก	4 คะแนน
ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันบ้าง	3 คะแนน
ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันน้อย	2 คะแนน
ลำดับเนื้อเรื่องเกือบจะไม่สอดคล้องกัน	1 คะแนน
การใช้ภาษาในการเขียนการสะกดคำ	5 คะแนน
การใช้ภาษาได้ดีมาก ตรงตามหลักไวยากรณ์ รู้จักเลือกใช้คำหลากหลายได้ ถูกต้องและเหมาะสม สื่อความหมายชัดเจน และสะกดคำผิดไม่เกิน 3 คำ	5 คะแนน
การใช้ภาษาได้ดี ตรงตามหลักไวยากรณ์ รู้จักเลือกใช้คำได้ถูกต้องและเหมาะสม สื่อความหมายชัดเจนดี และสะกดคำผิดไม่เกิน 5 คำ	4 คะแนน
การใช้ภาษาได้ค่อนข้างดี ตรงตามหลักไวยากรณ์ เลือกใช้คำได้เหมาะสม และถูกต้องบ้าง สื่อความหมายชัดเจนบ้าง และสะกดคำผิดไม่เกิน 7 คำ	3 คะแนน
การใช้ภาษาได้พอสมควร ตรงตามหลักไวยากรณ์ แต่ยังเลือกใช้คำไม่เหมาะสม สื่อความหมายชัดเจนบ้าง และสะกดคำผิดไม่เกิน 8 คำ	2 คะแนน
การใช้ภาษาได้บ้าง ไม่ตรงตามหลักไวยากรณ์ เลือกใช้คำไม่เหมาะสม และไม่ถูกต้อง สื่อความหมายไม่ชัดเจน และสะกดคำผิดไม่เกิน 10 คำ	1 คะแนน
การใช้ภาษาไม่ได้ ไม่ตรงตามหลักไวยากรณ์ เลือกใช้คำไม่เหมาะสมและถูกต้อง สื่อความหมายไม่ชัดเจน และสะกดคำผิดเกิน 10 คำ	0 คะแนน

- กำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจแบบทดสอบ การเขียนเรียงความของนักเรียนดังนี้

1. มีวุฒิอย่างต่ำปริญญาตรี
2. มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 10 ปี

- นำแบบทดสอบ ทดสอบความเชื่อมั่นของเกณฑ์การให้คะแนน โดยทดลองแบบทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สิลม จำนวน 50 คน โดยใช้ผู้ตรวจ 2 ท่าน นำมาหาค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์ การประเมินการฟัง-

พูด โดยการใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2539: 210-212) ได้ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการเขียนเท่ากับ 0.74

4. แบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1 ศึกษาทฤษฎี แนวคิด หลักการ การสอนภาษา (เสาวลักษณ์ รัตน์วิรัช. เอกสารประกอบการสอน) และแบบสังเกต วิเคราะห์พฤติกรรมความสนใจ เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน จากตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.2 ศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะของพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสนใจต่อการเรียน ซึ่งการสังเกตพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 3 ประเด็น คือ กิจกรรมการเรียน, ภาษาที่นักเรียนใช้ และ ปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน โดยจะบันทึกพฤติกรรมเฉพาะอย่างที่เกิดขึ้นในช่วงเวลา 3 นาที ที่ปรากฏกับผู้เรียนมากกว่าร้อยละ 60 จึงทำการบันทึกความถี่ของการเกิดพฤติกรรม

4.3 นำผลจากการศึกษาในข้อ 1 มาปรับเข้ากับข้อ 2 เพื่อให้เหมาะสมในการนำไปใช้สังเกตพฤติกรรมความสนใจของผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จึงได้เกณฑ์การสังเกตดังนี้

กิจกรรมการเรียนคือ ขอดอบคำถาม โต้ตอบและแสดงความคิดเห็น , ร่วมมือ ลงมือปฏิบัติกับเพื่อนหรือครู , ริเริ่มการพูดของตนเอง , ขอดอบคำถาม โต้ตอบและแสดงความคิดเห็น

ปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนคือ การเพ่งมอง ฟังอย่างตั้งใจ , ไม่พูดคุยและเล่นกัน , ไม่ลุกออกจากที่นั่ง , ช่วยทำงานกลุ่มและชั้น

และภาษาที่นักเรียนใช้คือ ตอบคำถามด้วยภาษาไทย , ตอบคำถามด้วยภาษาอังกฤษ

การสังเกตพิจารณาพฤติกรรมของผู้เรียน โดยการบันทึกความถี่ที่สังเกตทุกๆ 3 นาที ซึ่งพฤติกรรมที่สังเกตได้ ต้องเกิดจากพฤติกรรมของผู้เรียนที่มากกว่าร้อยละ 60 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด จึงทำการบันทึกพฤติกรรม

4.4 หาความเที่ยงตรงของเครื่องมือโดยมีผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 2 ท่าน เป็นผู้พิจารณาตัดสินว่าข้อความแต่ละข้อความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในแบบสังเกตนั้น วัดได้ตรงตามลักษณะต่างๆ ตามนิยามศัพท์เฉพาะหรือเป็นไปตามทฤษฎีและจุดประสงค์หรือไม่ ต่อจากนั้นผู้วิจัยจึงคัดเลือกข้อความที่ผู้เชี่ยวชาญได้ลงความเห็นสอดคล้องกันว่าเป็นข้อความที่วัดตรงตามนิยามศัพท์เฉพาะและตรงตามความมุ่งหมาย เพื่อนำไปใช้ในการวิจัย

4.5 การหาความเชื่อมั่นของการสังเกต ผู้วิจัยและผู้ช่วยสังเกตพฤติกรรม จากการบันทึกภาพเคลื่อนไหว ทำการฝึกการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่ม

ตัวอย่างจำนวน 50 คน เพื่อฝึกการสังเกต จนกระทั่งเข้าใจแจ่มแจ้ง หลังจากนั้นจึงตีความหมายแต่ ละข้อเพื่อให้แน่ใจว่าเข้าใจตรงกับความเป็นจริง

4.6 นำผลจากการสังเกตไปคำนวณหาความเชื่อมั่นของการสังเกต โดยหาค่าความ เชื่อมั่นในการสังเกตของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน โดยการใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) (ลัวิน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 210-212) ได้ค่าความเชื่อมั่นของ เกณฑ์การประเมินสังเกตเท่ากับ .84

4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยดำเนินการตามแผนการทดลองแบบ Randomize Control Group Pretest-Posttest Design กลุ่มทดลอง-กลุ่มควบคุมได้จากการสุ่ม และ มีการสอบก่อนหลัง (ชูศรี วงศ์รัตนะ; และองอาจ นัยพัฒน์. 2551: 43-44)

ตาราง 5 แบบแผนการวิจัย

การกำหนดเข้ากลุ่ม	สอบก่อน	สิ่งทดลอง	สอบหลัง
(R) E	T _{1E}	X ₁	T _{2E}
(R) C	T _{1C}	X ₂	T _{2C}

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการทดลอง

R	แทน	การสุ่มตัวอย่าง
E	แทน	กลุ่มทดลองใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ
C	แทน	กลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบเดิม
T _{1E}	แทน	การทดสอบวัดกลุ่มทดลองก่อนการทดลอง
T _{2E}	แทน	การทดสอบวัดกลุ่มทดลองหลังการทดลอง
T _{1C}	แทน	การทดสอบวัดกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง
T _{2C}	แทน	การทดสอบวัดกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง
X ₁	แทน	การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ
X ₂	แทน	การจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบเดิม

การดำเนินการทดลอง

1. การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง มีวิธีดำเนินการดังนี้

ผู้วิจัยใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากมา 1 ห้องเรียนจากประชากร 6 ห้องเรียน ซึ่งจัดแบบคละกัน และจับฉลากอีกครั้งเพื่อหากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. ทำการทดสอบก่อนการเรียน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ

3. ผู้วิจัยดำเนินการสอนวิชาภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้สร้างไว้ เพื่อป้องกันมิให้เกิดตัวแปรแทรกซ้อน กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาเท่ากัน และขณะสอนทำการบันทึกภาพ เพื่อสังเกตพฤติกรรมความสนใจในการเรียน

4. ทำการทดสอบหลังการสอน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม โดยใช้ t-test แบบ Dependent

2. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม โดยใช้ t-test แบบ Independent

3. พฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม โดยพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ที่แสดงออกทุก 3 นาที ในเวลา 50 นาทีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ เสนอผลโดยการพรรณวิเคราะห์ พฤติกรรมแต่ละประเภทที่บันทึกจากการสังเกตของครู ด้วยวิธีการต่อไปนี้

3.1 การเปรียบเทียบค่าร้อยละของพฤติกรรมของแต่ละวิธี

3.2 การเปรียบเทียบค่าความถี่ของพฤติกรรม โดยแบ่งพฤติกรรมที่สังเกตได้ออกเป็นกิจกรรมการเรียน, ภาษาที่นักเรียนใช้ และปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2539: 306)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ตัวกลางเลขคณิตหรือเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมทั้งหมดของข้อมูล
 N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้สูตร โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2539: 308)

$$SD = \frac{\sqrt{N \sum X^2 - (\sum X)^2}}{N(N-1)}$$

เมื่อ SD แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของข้อมูลแต่ละค่ายกกำลังสอง
 $(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของข้อมูลทั้งหมดยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูด การอ่าน การเขียน โดยใช้สูตร IOC (Index of item-objective Congruence:IOC) (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 248-249)

$$\text{สูตรในการคำนวณ } IOC = \frac{(\sum R)}{N}$$

IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 การวิเคราะห์ค่าความยากง่ายของ (Power of Difficulty) ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ (Discrimination Indexes) โดยคำนวณจากสูตร 27% ของจุง-เตห์ ฟาน (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 217-218)

2.3 การวิเคราะห์ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูด และทักษะการเขียน ให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยวิธีการคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

2.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถทักษะการอ่าน ของโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน โดยใช้สูตร KR-20 (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2536: 168-169) คือ

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	n	แทน จำนวนข้อสอบของแบบทดสอบ
	S_t^2	แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ
	P	แทน สัดส่วนของการตอบถูกในแต่ละข้อ

$$p = \frac{\text{จำนวนคนตอบถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$$

q แทน สัดส่วนของการตอบผิดในแต่ละข้อ $q = 1 - p$

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม โดยใช้สถิติ t-test for Dependent Sample (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2536: 78)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ	t	แทน ค่าที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบที่
	D	แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน จำนวนคู่
	$\sum D$	แทน ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดลองก่อนการเรียนกับหลังเรียน

ΣD^2 แทน ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็น 2D
รายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดลองก่อนการเรียนกับ
หลังเรียน

3.2 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอน
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม โดยใช้ t-test แบบ
Independent ในรูป Difference Score (Scott and Werthimer. 1962: 262-264) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{S_{(MD_1 - MD_2)}}$$

$$S_{(MD_1 - MD_2)} = \sqrt{\frac{S_D^2}{n_1} + \frac{S_D^2}{n_2}}$$

$$S_D^2 = \frac{\sum (D_1 - MD_1)^2 + \sum (D_2 - MD_2)^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ t	แทน ค่าสถิติ ของการแจกแจงแบบ t
MD ₁	แทน คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของการทดสอบก่อนและหลัง การทดลองของกลุ่มทดลอง
MD ₂	แทน คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของการทดลองก่อนและหลัง การทดลองของกลุ่มควบคุม
S _D ²	แทน ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่าง การทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม
n ₁	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มทดลอง
n ₂	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มควบคุม

3.3 พฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอน
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม เสนอผลโดยการพรรณนา
วิเคราะห์ความถี่และร้อยละ เปรียบเทียบพฤติกรรมที่สังเกตได้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมการความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม จากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลอง ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและพฤติกรรมการความสนใจดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
K	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบ
\bar{X}_2	แทน	คะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง
MD	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลต่างระหว่างการทดสอบหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง
D	แทน	คะแนนผลต่างระหว่างการทดสอบหลังการทดลอง กับก่อนการทดลอง
S_D	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของ D
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาแจกแจงแบบ t
**	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
Tx	แทน	จำนวนเต็มของความถี่ที่สังเกต
Ex	แทน	ครั้งที่... กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ
Cx	แทน	ครั้งที่...กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิม
Σ	แทน	ผลรวมความถี่ทั้งหมดของการสังเกตพฤติกรรมการความสนใจ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับต่อไปนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง

ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการและของการสอนแบบเดิม

3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบ 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด ด้วยแบบทดสอบปากเปล่า แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการอ่าน และแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการเขียน ซึ่งได้ทดลองก่อนและหลังการทดลอง มาคำนวณเพื่อเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test แบบ Independent ปรากฏผลในตาราง 6 ดังนี้

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษ	N		\bar{X}_2	MD	S _D	t	p
การฟัง-พูด							
กลุ่มทดลอง	43	5	3.95	1.76	1.09	4.290**	.000
กลุ่มควบคุม	43	5	2.88	1.58	1.22		
การอ่าน							
กลุ่มทดลอง	43	30	22.65	11.33	4.12	5.367**	.000
กลุ่มควบคุม	43	30	18.47	9.24	3.03		
การเขียน							
กลุ่มทดลอง	43	10	8.49	4.25	1.26	3.401**	.001
กลุ่มควบคุม	43	10	7.47	3.73	1.51		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบ 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด ด้วยแบบทดสอบปากเปล่า แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการอ่าน และแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการเขียน ซึ่งได้ทดลองก่อนและหลังการทดลอง มาคำนวณเพื่อเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test แบบ Dependent ปรากฏผลในตาราง 7 และ 8 ดังนี้

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง	N	K	\bar{X}	MD	S _D	t	p
การฟัง-พูด							
ก่อนการทดลอง	43	5	2.19	1.10	1.71	10.252**	.000
หลังการทดลอง			3.95	1.98	1.09		
การอ่าน							
ก่อนการทดลอง	43	30	11.33	5.67	5.38	22.073**	.000
หลังการทดลอง			22.65	11.33	4.12		
การเขียน							
ก่อนการทดลอง	43	10	4.28	2.14	1.67	25.000**	.000
หลังการทดลอง			8.49	4.25	1.26		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง	N	K	\bar{X}	MD	S _D	t	p
การฟัง-พูด							
ก่อนการทดลอง			1.30	0.65	1.10		
หลังการทดลอง	43	5	2.88	1.58	1.22	17.670**	.000
การอ่าน							
ก่อนการทดลอง			9.98	4.99	3.28		
หลังการทดลอง	43	30	18.47	9.24	3.03	18.940**	.000
การเขียน							
ก่อนการทดลอง			3.42	1.71	1.10		
หลังการทดลอง	43	10	7.47	3.73	1.52	27.222**	.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม

ตาราง 9 ความถี่และร้อยละพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ

ข้อ	รายการ	E1					T1	%	E2					T2	%	E3					T3	%	Σ	%
		1	2	3	4	5			1	2	3	4	5			1	2	3	4	5				
1	การเพ่งมอง ฟังอย่างตั้งใจ	17	17	17	17	17	85	100	17	17	17	17	17	85	100	17	17	17	17	17	85	100	255	100
2	ไม่พูดคุยและเล่นกัน	15	16	16	17	17	81	95.3	16	17	17	17	17	84	98.82	15	16	16	15	15	77	90.59	242	94.9
3	ไม่ลุกออกจากที่นั่ง	17	17	16	17	17	84	98.8	17	17	16	17	17	84	98.82	17	17	16	17	17	84	98.82	252	98.82
4	ขอตอบคำถามโต้ตอบและแสดงความคิดเห็น	17	17	12	17	17	80	94.1	17	17	13	17	17	81	95.29	17	17	14	17	17	82	96.47	243	95.29
5	ร่วมมือ/ลงมือปฏิบัติกับเพื่อน/ครู	16	17	17	17	17	84	98.8	16	17	17	17	17	84	98.82	17	17	17	17	17	85	100	253	99.22
6	ริเริ่มการพูดของตนเอง	17	17	17	17	17	85	100	14	17	17	17	17	82	96.47	15	17	17	17	17	83	97.65	250	98.04
7	ช่วยทำงานในกลุ่ม/ชั้น	17	17	17	17	17	85	100	17	17	17	17	17	85	100	17	17	17	17	17	85	100	255	100

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	E1					T1	%	E2					T2	%	E3					T3	%	Σ	%
		1	2	3	4	5			1	2	3	4	5			1	2	3	4	5				
8	ยกมืออาสาทำกิจกรรม ทั้งการอ่าน เขียน	10	15	15	16	17	73	85.9	9	16	17	17	17	76	89.41	10	16	17	17	17	77	90.59	226	88.63
9	ตอบคำถามด้วยภาษาไทย	3	5	4	6	8	26	30.6	5	6	7	6	8	32	37.65	3	6	4	3	9	25	29.41	83	32.55
10	ตอบคำถามด้วยภาษาอังกฤษ	12	16	14	16	17	75	88.2	13	15	17	17	17	79	92.94	13	16	17	17	17	80	94.12	234	91.76

จากตาราง 9 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ มีการฟังมอง ฟังอย่างตั้งใจ และช่วยทำงานในกลุ่ม/ชั้น คิดเป็นร้อยละ 100 อยู่ในอันดับสูงสุด รองลงมา นักเรียนไม่ลุกออกจากที่นั่ง คิดเป็นร้อยละ 98.82 และการตอบคำถามด้วยภาษาไทย อยู่ในอันดับต่ำที่สุด คิดเป็น ร้อยละ 32.55

ตาราง 10 แสดงความถี่และร้อยละพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม

ข้อ	รายการ	C1					T1	%	C2					T2	%	C3					T3	%	Σ	%
		1	2	3	4	5			1	2	3	4	5			1	2	3	4	5				
1	การเพ่งมอง ฟังอย่างตั้งใจ	10	8	8	12	12	50	58.8	13	9	9	10	10	51	60	12	9	8	10	9	48	56.47	149	58.43
2	ไม่พูดคุยและเล่นกัน	8	10	7	12	12	49	57.6	10	9	9	10	11	49	57.65	7	8	8	11	10	44	51.76	142	55.69
3	ไม่ลุกออกจากที่นั่ง	10	8	12	9	12	51	60	10	10	10	10	12	52	61.18	9	9	11	10	10	49	57.65	152	59.61
4	ขอตอบคำถามโต้ตอบและแสดงความคิดเห็น	5	12	10	12	5	44	51.8	9	12	13	9	8	51	60	7	11	11	11	7	47	55.29	142	55.69
5	ร่วมมือ/ลงมือปฏิบัติกับเพื่อน/ครู	6	14	12	9	10	51	60	8	11	12	12	8	51	60	7	12	11	11	9	50	58.82	152	59.61
6	ริเริ่มการพูดของตนเอง	5	13	12	10	5	45	52.9	10	11	7	10	8	46	54.12	6	10	12	9	7	44	51.76	135	52.94
7	ช่วยทำงานในกลุ่ม/ชั้น	6	8	6	12	6	38	44.7	10	8	8	12	3	41	48.24	9	7	7	11	7	41	48.24	120	47.06

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	C1					T1	%	C2					T2	%	C3					T3	%	Σ	%
		1	2	3	4	5			1	2	3	4	5			1	2	3	4	5				
8	ยกมืออาสาทำกิจกรรม ทั้งการอ่าน เขียน	6	12	8	12	2	40	47.1	9	8	8	12	3	40	47.06	7	7	8	10	5	37	43.53	117	45.88
9	ตอบคำถามด้วยภาษาไทย	14	14	9	10	0	47	55.3	10	10	10	9	0	39	45.88	10	11	9	11	0	41	48.24	127	49.8
10	ตอบคำถามด้วยภาษาอังกฤษ	4	7	10	9	0	30	35.3	5	8	8	10	0	31	36.47	5	8	9	10	0	32	37.65	93	36.47

จากตาราง 10 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ให้ความสนใจในการเรียน โดยนักเรียนไม่ลุกออกจากที่นั่ง และร่วมมือ ลงมือปฏิบัติกับเพื่อน ครู คิดเป็นร้อยละ 59.61 อยู่ในอันดับสูงสุด รองลงมา นักเรียนฟังมองอย่างตั้งใจ คิดเป็นร้อยละ 58.43 และการตอบคำถามด้วยภาษาอังกฤษ อยู่ในอันดับต่ำที่สุด คิดเป็น ร้อยละ 36.47

ตาราง 11 พฤติกรรมความสนใจระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1
ชนิดวิธีการและการสอนแบบเดิม

ข้อ ที่	รายการ	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ ภาษา รูปแบบที่ 1	การสอนแบบเดิม
		ชนิดวิธีการ	ชนิดวิธีการ
		ร้อยละ	ร้อยละ
1.	การเพ่งมอง ฟังอย่างตั้งใจ	100	58.43
2.	ช่วยทำงานในกลุ่ม/ชั้น	100	47.06
3.	ร่วมมือ/ลงมือปฏิบัติกับเพื่อน/ครู	99.22	59.61
4.	ไม่ลุกออกจากที่นั่ง	98.82	59.61
5.	ริเริ่มการพูดของตนเอง	98.04	52.94
6.	ขอตอบคำถาม โต้ตอบและแสดงความคิดเห็น	95.29	55.69
7.	ไม่พูดคุยและเล่นกัน	94.90	55.69
8.	ตอบคำถามด้วยภาษาอังกฤษ	91.76	36.47
9.	ยกมืออาสาทำกิจกรรม ทั้งการอ่าน เขียน	88.63	45.88
10.	ตอบคำถามด้วยภาษาไทย	32.55	49.80
	ค่าเฉลี่ยร้อยละ	89.92	52.12

จากตาราง 11 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ มีพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ร้อยละ 89.92 และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ร้อยละ 52.12

และมีพฤติกรรมความสนใจปรากฏดังนี้ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ มีพฤติกรรมความสนใจ อันดับสูงสุดคือ การเพ่งมอง ฟังอย่างตั้งใจ และช่วยทำงานในกลุ่ม/ชั้น ร้อยละ 100 รองลงมาคือ การช่วยทำงานในกลุ่ม/ชั้น ร้อยละ 99.22 และมีพฤติกรรมความสนใจน้อยที่สุด คือ การตอบด้วยภาษาไทย ร้อยละ 32.55

นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีพฤติกรรมความสนใจ อันดับสูงสุดคือ การไม่ลุกจากที่นั่ง และร่วมมือ/ลงมือปฏิบัติกับเพื่อน/ครู ร้อยละ 59.61 รองลงมาคือ การเพ่งมอง ฟังอย่างตั้งใจ ร้อยละ 58.43 และมีพฤติกรรมความสนใจน้อยที่สุด คือ การตอบคำถามด้วยภาษาอังกฤษ ร้อยละ 36.47

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปการวิจัย

ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
3. พฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการมีความแตกต่างจากการสอนแบบเดิม

ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ (อ 12101) จำนวน 6 ห้องเรียน ห้องละ 43 คน มีนักเรียนจำนวน 258 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 นักเรียนแต่ละห้องจัดแบบความสามารถ โดยการจับสลากมา 2 ห้องเรียนจากประชากร 6 ห้องเรียน จาก 2 ห้องเรียนนั้น ใช้วิธีสุ่มเข้ากลุ่ม (Random Assignment) จับฉลากเป็น กลุ่มทดลอง

ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม ซึ่งมีนักเรียนห้องละ 43 คน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาที่มีเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษา (Genre) 1 ชนิด คือ วิธีการ (procedure) ดังนี้

- 3.1 How to make sandwich
- 3.2 How to make milkshake
- 3.3 How to make card

ตัวแปรวิจัย

ตัวแปรต้น คือ

การสอนแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ การสอนแบบเดิม

ตัวแปรตาม คือ

- ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
- พฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ อ 12101 โดยแบ่งออกเป็น

1.1 วิธีการสอนกิจกรรมภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 เป็นเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษา (Genre) 1 ชนิด คือ วิธีการ (procedure) ประกอบด้วย

- How to make sandwich
- How to make milkshake
- How to make card

1.2 แผนการจัดการเรียนรู้แบบเดิม ดำเนินการสอนตามหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551 ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาเช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 3 ฉบับ คือ

แบบทดสอบฉบับที่ 1 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง – พูด ด้วยแบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) ใช้เวลาสัมภาษณ์ 3 นาที โดยใช้รูปภาพและคำถาม ทดสอบผู้เรียนได้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่ายๆ บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเอง และสื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน อาหาร เครื่องดื่มและเวลาว่าง การให้คะแนนระหว่างผู้ตรวจ 2 คน พิจารณาตามเกณฑ์การให้คะแนนด้านการฟังคำถาม 2 คะแนน และการพูดได้ตอบ 3 คะแนน รวม 5 คะแนน

นำมาหาค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์ การประเมินการฟัง-พูด โดยการใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 210-212) ได้ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการฟัง-พูดเท่ากับ 0.63

แบบทดสอบฉบับที่ 2 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการอ่าน ด้วยข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ เพื่อใช้ในการทดสอบทักษะการอ่านจับใจความ ลำดับความและวิเคราะห์ความ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้งก่อนและหลังการทดลอง มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.33-0.89 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.22-0.65 ได้คำนวณความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91

แบบทดสอบฉบับที่ 3 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการเขียน ด้วยแบบความเรียง การเขียนคำ, ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) หรือ ประโยคเดียว (Simple Sentence) ผู้เรียนเขียนบรรยายใต้ภาพที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น การให้คะแนนระหว่างผู้ตรวจ 2 คน พิจารณาตามเกณฑ์การให้คะแนนด้านการลำดับความและการใช้ภาษาในการเขียนสะกดคำ รวม 10 คะแนน โดยใช้ผู้ตรวจ 2 ท่าน นำมาหาค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์ การประเมินการเขียน โดยการใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 210-212) ได้ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการเขียนเท่ากับ 0.74

3. แบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ครอบคลุม 3 ประเด็น คือ กิจกรรมการเรียนคือ ขอดตอบคำถาม โต้ตอบและแสดงความคิดเห็น , ร่วมมือ ลงมือปฏิบัติกับเพื่อนหรือครู , ริเริ่มการพูดของตนเอง , ขอดตอบคำถาม โต้ตอบและแสดงความคิดเห็น ปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนคือ การเพ่งมอง ฟังอย่างตั้งใจ , ไม่พูดคุยและเล่นกัน , ไม่ลุกออกจากที่นั่ง, ช่วยทำงานกลุ่มและชั้น

และภาษาที่นักเรียนใช้คือ ตอบคำถามด้วยภาษาไทย , ตอบคำถามด้วยภาษาอังกฤษ การสังเกตพิจารณาพฤติกรรมของผู้เรียน โดยการบันทึกความถี่ที่สังเกตทุก ๆ 3 นาที ซึ่งพฤติกรรมที่สังเกตได้ ต้องเกิดจากพฤติกรรมของผู้เรียนที่มากกว่าร้อยละ 60 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด จึงทำการบันทึกพฤติกรรม โดยใช้ผู้สังเกต 2 ท่าน นำมาหาค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์ การประเมินการสังเกต โดยการใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 210-212) ได้ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การสังเกตเท่ากับ 0.84

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ทำการทดลองก่อนเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว
2. ดำเนินการสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาเท่ากัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้ง 2 กลุ่ม ดังนี้

2.1 กลุ่มทดลอง ทำการสอนตามแผนการสอนโดยแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยวิธีการสอนกิจกรรมภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ เป็นเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษา (Genre) ของกลุ่มทดลอง ประกอบด้วย How to make sandwich, How to make milk shake และ How to make card

2.2 กลุ่มควบคุม ทำการสอนตามแผนการสอนตามการสอนแบบเดิม

3. ทำการสอนหลังการทดลองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว ซึ่งเป็นชุดเดียวกันที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน

4. ตรวจสอบให้คะแนนการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรม แล้วนำผลคะแนนที่ให้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

2. ทดสอบสมมติฐานข้อ 1-3 โดยนำคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ที่ได้มาจากการทดลองมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ ดังนี้

2.1 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม โดยใช้ t-test แบบ Independent

2.2 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม โดยใช้ t-test แบบ dependent

2.3 เปรียบเทียบพฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม โดยใช้ ค่าความถี่และร้อยละที่ได้จากการสังเกต

ในการวิเคราะห์ข้อมูลของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ 3 ฉบับ โดยผู้วิจัยจัดกระทำดังนี้

1. แบบทดสอบฉบับที่ 1 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง – พูด ด้วยแบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) จำนวน 4 ข้อ คะแนนเต็ม 5 คะแนน

2. แบบทดสอบฉบับที่ 2 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการอ่าน ด้วยข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ คะแนนเต็ม 30 คะแนน

3. แบบทดสอบฉบับที่ 3 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการเขียน ด้วยแบบทดสอบการเขียนตอบแบบอัตนัย คะแนนเต็ม 10 คะแนน

และผู้วิจัยจะนำคะแนนของแบบสังเกตความสนใจมาหาความถี่ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม เปรียบเทียบพฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ มีพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ร้อยละ 89.92 และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ร้อยละ 52.12

อภิปรายผล

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งมีข้อพิจารณา ดังนี้

ด้วยกระบวนการจัดการเรียนการสอน กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ ใช้สื่อ ในการจัดประสบการณ์ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามที่ได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้อย่างมีแบบแผน มีหลักการจัดการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ การใช้สื่อการสอน สามารถเร้าพฤติกรรมความสนใจของนักเรียน สร้างโอกาสฝึกทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างต่อเนื่อง มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อน และกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องเป็นบูรณาการ สามารถพัฒนาผู้เรียนเกิดองค์ประกอบย่อยทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ผู้เรียนนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

ในลำดับขั้นของกระบวนการเรียนการสอน จัดตามหลักการพัฒนาภาษา ส่งเสริมผู้เรียนได้รับรู้และเรียนรู้ตามธรรมชาติ อีกทั้งยังคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจและสติปัญญาของผู้เรียน เริ่มต้นที่ขั้นตอนที่ 1 นักเรียนฝึกทักษะการฟัง ครูแนะนำวัสดุที่ใช้ตามหัวข้อการเรียนการสอน ครูแนะนำวัสดุแต่ละชิ้นแสดงให้นักเรียนดู หลังจากนั้นนักเรียนพูดซ้ำๆ กัน 2-3 ครั้ง ทำอย่างนี้จนกว่าจะหมดวัสดุที่จะแสดง หลังจากนั้น ครูสาธิตวิธีการทำสิ่งต่างๆ ที่ละขั้นตอนอย่างช้าๆ และชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ การต่อเนื่องมายังขั้นตอนที่ 2 นักเรียนเล่าขั้นตอนวิธีการทำสิ่งต่างๆ ที่ครูสอนไป และลองลำดับเรื่องอย่างช้าๆ พูดช้าๆ ตามขั้นตอนในการทำสิ่งต่างๆ อย่างช้าๆ แต่ละขั้นตอนอย่างชัดเจน จากนั้นแบ่งกลุ่ม แจกวัสดุอุปกรณ์ที่จะใช้ให้ครบทุกกลุ่ม ครูถามย้ำ พูดซ้ำ ลำดับขั้นตั้งแต่ต้นจนจบ เมื่อถึงขั้นตอนที่ 3 การเขียนเรื่องร่วมกัน ความร่วมมือ ลงมือปฏิบัติกับเพื่อนและครู ครูทำหน้าที่ดูแลและชี้แนะผู้เรียนจะใช้ภาษาพูดในการสื่อความหมาย ช่วยกันลำดับขั้นตอน วิธีการทำสิ่งนั้นอีกครั้ง และเริ่มตกลงเขียนเรื่องเกี่ยวกับวิธีการทำสิ่งนั้นๆ เป็นขั้นๆ หรือเป็นข้อๆ ได้ นักเรียนจะถ่ายทอดภาษาพูดออกมาเป็นภาษาเขียนตามต้องการสื่อความหมายของตนเอง นักเรียนเข้าใจระบบตัวอักษร จำคำและประโยคที่ตนต้องการสื่อความหมายได้อย่างแม่นยำ สนุกกับการใช้จินตนาการ การวาดภาพประกอบเรื่อง การอ่านเรื่องที่เขียนไว้เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นทราบ

ซึ่งในแต่ละขั้นตอนครูได้กระตุ้นให้นักเรียนช่วยกันตอบและออกมาวาดภาพ ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล มีการแข่งขัน เกิดบรรยากาศความสนุกสนาน ขั้นตอนที่ 4 การทำหนังสือเล่มใหญ่ นักเรียนร่วมมือและช่วยเหลือกันและกัน ในการทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยแบ่งหน้าที่กันตามกำลังความสามารถของแต่ละคน นักเรียนฝึกย้ำ ซ้ำ ทวน ตัวอักษรต่างๆ ที่ตนเองได้ฟัง พูดอ่านและเขียนมาในขั้นที่ 1 – 3 โดยแสดงออกมาเป็นผลงานประจำกลุ่มและได้ช่วยกันอ่านเรื่องภายในกลุ่ม และขั้นตอนที่ 5 การฝึกกิจกรรมทางภาษาโดยผ่านการเล่นเกมนักเรียนมีความสนุกสนาน และจำคำต่างๆ ได้อย่างแม่นยำ ตลอดจนสามารถทำกิจกรรมทางภาษาในแต่ละจุดประสงค์ได้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ของการพัฒนาทักษะภาษาในส่วนย่อยไปตามลำดับอย่างต่อเนื่อง หนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนทำเสร็จแล้ว เป็นแหล่งการเรียนรู้และค้นคว้า ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการใช้ข้อสรุปย่อยของภาษาได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ มอร์โรว์ (Morrow, 1981: 59-66) ที่ว่า การเรียนภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องใช้กิจกรรมที่เกิดขึ้นจริงตามสถานการณ์ต่างๆ เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาจากการได้ลงมือปฏิบัติจริง ด้วยกระบวนการเรียนการสอนใกล้เคียงชีวิตประจำวัน แครชเชน (Krashen and Terrell, 1983) ได้เสนอสมมุติฐานของแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ ความสามารถที่จะพูดได้อย่างคล่องแคล่วไม่จำเป็นต้องสอนกันโดยตรง ความสามารถนั้นจะปรากฏขึ้นเอง ในระยะเวลาหนึ่ง หลังจากที่ผู้รับภาษาเข้าใจปัจจัยป้อนแล้วเป็นอย่างดี และสอดคล้องกับผลงานวิจัย ศศิกัญจน์ ชีถนอม (2553) นาราทิพย์ ส่งสุข (2559) ปิยพงษ์ พรหมนทร์ (2558) ซึ่งปรากฏว่านักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กระบวนการสอนแบบเดิม เป็นการสอนภาษาอังกฤษโดยสอนแบบไวยากรณ์และแปลขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ ขั้นที่ 2 สอนคำศัพท์ ขั้นที่ 3 สอนโครงสร้าง ขั้นที่ 4 สอนอ่าน และขั้นที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้ โดยการบ้าน ท่องคำศัพท์ (รศ.อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ. 2555. 17-18) กระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนจำกฎเกณฑ์และชื่อคำศัพท์ เฉพาะส่วน การท่องจำจำกัดความของนาม กริยา ให้ฝึกท่องการผันคำกริยา และให้ผู้เรียนท่องจำศัพท์ในภาษาที่จะเรียนเป็นจำนวนมาก พร้อมทั้งคำแปลในภาษาของตน จากนั้นจะให้ผู้เรียนนำกฎเกณฑ์และคำศัพท์นั้นมาใช้ในการแปลประโยคหรือบทความจากภาษาของตนเป็นภาษาที่เรียนหรือจากภาษาที่เรียนกลับเป็นภาษาของตน วิธีการนี้ผู้สอนใช้วิธีการบรรยายโดยใช้ภาษาของผู้เรียน การวัดผลวัดจากความจำในกฎเกณฑ์ต่างๆ การเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ และการแปลจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง นักเรียนมีพัฒนาความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษแต่พฤติกรรมความสนใจแตกต่างกันอย่างชัดเจน อาจเป็นเพราะผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนทักษะทางภาษาน้อย มีอิสระในการใช้กระบวนการคิด การเดาความและตีความของบริบททางภาษาได้ไม่เต็มที่ ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาได้ไม่มากเท่าที่ควร ทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการฝึกฝนและปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาคิดว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากและเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน

2. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม ซึ่งทั้งสองกลุ่ม มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลต่างระหว่างการทดสอบหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิม และเมื่อพิจารณากับกระบวนการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผลและสื่อการเรียนรู้มาวิเคราะห์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด ของเสาวลักษณ์ (เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช์. 2550: 68-70) การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย และรูปแบบของการใช้ภาษา โดยการใช้สื่อการสอนที่พัฒนารูปแบบของบทเรียนนำและกิจกรรม เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้สื่อสารและคิดเกี่ยวกับสาระต่างๆ เป็นแนวคิดของตนเองได้ จากนั้นจะจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตน เกี่ยวกับสาระที่เรียนเป็นภาษาพูด ภาษาเขียนและภาษากาย ทำให้สามารถสื่อสารให้เข้าใจและสามารถสรุปโดยการคิด วิเคราะห์แนวคิดของตน หรือนำมาปฏิบัติได้ รวมทั้งสามารถแต่งประโยคพื้นฐานจากความคิดของตนให้เป็นที่เข้าใจได้ และด้วยการสอน ชนิดวิธีการ (Procedure Genre) คือ การสอนภาษาที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแนะนำวิธีปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงกระบวนการหรือขั้นตอนปฏิบัติที่ชัดเจน ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ กลวิธีที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้รับประสบการณ์ตรงในการสื่อสารทางภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนอย่างต่อเนื่อง จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ มีพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และสามารถใช้อังกฤษในการสื่อสารได้

ถึงแม้ว่ากระบวนการเรียนการสอนแบบเดิม จะไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระได้เท่าที่ควร แต่เนื่องจากผู้เรียนมีความตั้งใจ มุมานะ เอาใจใส่ต่อการปฏิบัติงานของตนเอง มีความรับผิดชอบต่อการงานได้เป็นอย่างดี จึงทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น เหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าการทดลอง

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับการสอนแบบเดิม

พฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ พบว่า นักเรียนแสดงพฤติกรรมทุกๆ 3 วินาที โดยแสดงพฤติกรรมความสนใจ ในการฟังมอง ฟังอย่างตั้งใจ ช่วยทำงานในกลุ่ม ชั้นเรียน ร่วมมือปฏิบัติกับเพื่อน ครู ไม่ลุกออกจากที่นั่ง นักเรียนสามารถริเริ่มการพูดของตนเอง นักเรียนขอตอบคำถามโต้ตอบและแสดงความคิดเห็น ไม่พูดคุยและเล่นกัน สามารถตอบคำถามด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ (เสาวลักษณ์ รัตนะวิชัย. การสังเคราะห์งานวิจัย, กันยายน 2550: 17-25.) การสอนภาษา โดยมุ่งเน้นให้ปัจจัยป้อน (Input) และกระบวนการเรียนรู้ (Learning Process) ด้วยกลวิธีที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้รับประสบการณ์ตรงในการสื่อสารทางภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน อย่างต่อเนื่อง บูรณาการด้วยตนเอง จะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบของความหมาย (Systemic Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ โดยใช้เนื้อความลักษณะสื่อการสอนที่เป็นกิจกรรม และสอดคล้องกับ กรินเนอร์ (Gritner) (กรมวิชาการ. 2542: 11) กล่าวว่า ในการจูงใจให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ครูควรจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจภายใน เพื่อความสำเร็จของการสอนภาษาต่างประเทศ ครูจึงควรจะต้องคำนึงถึง สิ่งต่างๆ อันได้แก่ การจัดสิ่งแวดล้อมด้านการเรียนที่ไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความกลัว การจัดกิจกรรมที่มีความหมายและตรงกับความต้องการของผู้เรียน การจัดกระบวนการเรียนที่สร้างสรรค์ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมองเห็นความสำคัญของตน ในการใช้ภาษาที่เรียนในอนาคต รวมทั้งเจตคติที่ดีของครูต่อความสำเร็จของนักเรียน การส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ที่สนุกสนานระหว่างผู้เรียนในกระบวนการเรียนการสอน การใช้วิธีการประเมินผลในทางบวกและเป็นแรงเสริมแก่ผู้เรียน โดยการสื่อสารสอนที่สอดคล้องกับชีวิตจริง และสอดคล้องกับ ซุปเปอร์ และไคร์ท (ล้วย สายยศ. 2530: 27-28; อ้างอิงจาก Super; & Crite. 1962) ความสนใจขั้นอาสา เป็นความสนใจด้านอาสาสมัครร่วมกับกลุ่มทำกิจกรรมร่วมชุมนุมหรือสมาคมนั้นๆ จึงทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมระหว่างการทำเนิกรกิจกรรม เห็นคุณค่าประโยชน์ความรู้สึกรู้สึกอยากเห็น จดจ่อ ซื่อซอบหรือพอใจ จนเกิดความมานะ พยายามด้วยความเต็มใจ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนดังนี้

1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ จัดเป็นกิจกรรมการสอน เป็นวิธีการที่เป็นลำดับขั้น ดังนั้นครูผู้สอนควรดำเนินการสอนตามขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนครบกระบวนการ ครูไม่ควรลัดขั้นตอน พยายามที่จะฝึกฝนนักเรียน ให้นักเรียนได้พัฒนาตามบทเรียนให้เกิดประสิทธิผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดตามแต่ละขั้นตอน

1.2 เนื้อหาในการนำมาจัดกระบวนการเรียนรู้ ถ้าต้องการให้เกิดประโยชน์ตรงตามความต้องการของนักเรียนให้มากที่สุด ครูควรทำการสำรวจประเภทของเนื้อหาความตามอรรถลักษณะของภาษาที่ผู้เรียนต้องการจะศึกษาแล้วนำมาออกแบบบทเรียนตามขั้นตอนการสอน และตามหลักการสอน พร้อมทั้งผ่านการทดลองใช้ เพื่อศึกษาถึงภาษา ขั้นตอนต่างๆ ในการพัฒนา ปรับปรุงให้บทเรียนมีคุณภาพสร้างเสริมประสิทธิภาพในการเรียนการสอนให้เกิดประโยชน์สูงสุด

1.3 ในการแบ่งกลุ่มทำกิจกรรม ควรให้สมาชิกภายในกลุ่มมีทั้งนักเรียนเก่งและนักเรียนอ่อนอยู่รวมกันด้วยสัดส่วนที่เหมาะสม ครูควรมีส่วนร่วมในการจัดสรรกลุ่มให้มีนักเรียนได้สัดส่วนที่พอเหมาะ เพื่อให้นักเรียนอ่อนไม่เกิดความรู้สึกกังวลในการตอบคำถาม การทำงานร่วมกับชั้นเรียน

1.4 ในกิจกรรมที่ต้องมีอุปกรณ์ประกอบการจัดการเรียนรู้ ควรเตรียมให้พร้อม เนื่องจากหากอุปกรณ์ไม่ครบ จะทำให้ไม่สามารถทำกิจกรรมได้ครบตามกระบวนการ และครูควรเตรียมอุปกรณ์ไว้สำรอง หากครูให้นักเรียนเป็นผู้เตรียมอุปกรณ์มาด้วยตนเอง เพราะเมื่อเกิดปัญหา นักเรียนบางกลุ่มลืม จะช่วยให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ครบตามกระบวนการ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

2.1 ควรมีการขยายผลการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ ในรายวิชาอื่นๆ เช่น ภาษาไทย เพื่อพัฒนาภาษาไทยแก่ผู้เรียนที่ยังไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ หรือมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาน้อย ให้สามารถสื่อสารทางภาษาได้

2.2 ควรศึกษาค้นคว้า การจัดการเรียนสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ กับตัวแปรอื่นๆ เช่น ด้านทักษะการคิด ความรับผิดชอบ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2527). การศึกษาบุคคลเป็นรายกรณี (CASE STUDY). เอกสาร
คำสอน. กรุงเทพฯ. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- กรมวิชาการ. (2542). การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทย ด้านทักษะ
การคิด. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- . (2545). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). กระทรวงศึกษาธิการ เตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคม
อาเซียน ในปี 2558. สืบค้นเมื่อ 21 มีนาคม 2556, จาก <http://www.enn.co.th/4205>
- กิดานันท์ มลิทอง. (2531). เทคโนโลยีร่วมสมัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ขจร สุขรังสรรค์. (2533). การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. กรุงเทพฯ. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ.
- ขจรศักดิ์ สุนลี. (2545). การพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและความสนใจใน
การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบ CIRC
ประกอบกับการใช้สื่อในชีวิตประจำวัน. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
การประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2540). แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับ
ที่ 8 (2540-2544). กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- จิตมณี อะเมกอง. (2545). การศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนภาษา
อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
(รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เฉลิม ทองนวล. (2554). คู่มือพัฒนาการเรียนรู้และการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ:
ไอเอ็ดพับลิชชิ่ง.

- ชลลดา จิตติวัฒนพงศ์, วิจิตรา การกลาง, พุทธชาติ ทองกร. (2550). *เด็กอ่านไม่ออก แก้ไม่ยากหรือคะ*. กรุงเทพฯ: กลุ่มวิจัยและพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2529) *การสอนชุดวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา หน่วยที่ 1-15*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2546). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ; และองอาจ นัยพัฒน์. (2551). *แบบแผนการวิจัยเชิงทดลองและสถิติวิเคราะห์: แนวคิดพื้นฐานและวิธีการ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2533). *เทคโนโลยีการศึกษา: ทฤษฎีและการวิจัย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ณัฐฉิณี ทินวงษ์. (2554). *ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นาราทิพย์ ส่งสุข. (2559). *ผลของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีต่อความสามารถในการอ่าน การเขียน และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (วิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประนอม สุรัสวดี. (2545). *กิจกรรมและวิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ประสาร ทิพย์ธารา. (2521). *พัฒนาการและการปรับตัวของวัยรุ่น ตรงกับหลักสูตรมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย*. กรุงเทพฯ: แพร่พิทยา.
- ปัญชูรี ทองวิสุทธ์. (2541). *การเปรียบเทียบความเข้าใจและความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านตามกลวิธีการเรียนรู้ทางภาษากับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยพงษ์ พรหมนนท์. (2558). *การศึกษาพัฒนาการความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (วิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2536). *การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.

- ผู้จัดการออนไลน์. (2556). *ต่างชาติมองภาษาอังกฤษคนไทยเข้าขั้นวิกฤต ศธ. จ่อปฏิรูปการสอนขนานใหญ่*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤษภาคม 2558. จาก <http://www.manager.co.th/QOL/ViewNews.aspx?NewsID=9560000122027>
- แผนยุทธศาสตร์ระดับ. (2558). *แผนยุทธศาสตร์ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤษภาคม 2558. จาก www.moe.go.th/web_studyenglish/about01.doc
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิมพ์พรรณ เทพสุมารานนท์. (2531). *เทคโนโลยีทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: รุ่งศิลป์การพิมพ์.
- มนเทียร เพลรินทร์. (2542). *การใช้สื่อการเรียนการสอน สำหรับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครพนม*. รายงานการค้นคว้าอิสระ, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช. (2545). *การพัฒนาเครื่องมือสำหรับการประเมินการศึกษา*. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช.
- ล้วน สายยศ. (2531). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศึกษาพร.
- (2538). *20 ปี การวัดผล มศว. ความเกี่ยวพันทางจิต*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วัฒนาพานิช.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2531). *หลักการวิธีทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศึกษาพร.
- (2539). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- (2541). *เทคนิคการสร้างและสอบข้อสอบความถนัดทางการเรียน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน์.
- (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สุวีริยาสาสน์.
- ลัดดา กิตติวิภาต. (2532). *ทัศนคติทางสังคมเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์.
- วนิช บรรจง. (2518). *วิชาการศึกษาจิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครพิมพ์.
- ศศิกัญจน์ ชีถนอม. (2553). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2528). *จิตวิทยาการศึกษาฉบับปรับปรุง*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต
- สถิต วงศ์สุวรรณ. (2525). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- สายพิน แก้วงานประเสริฐ. (2556). *การปรับหลักสูตรคือสูตรสำเร็จของการยกระดับคุณภาพการศึกษา?*. สืบค้นเมื่อ 21 มีนาคม 2556, จาก http://www.moe.go.th/moe/th/news/detail.php?NewsID=31539&Key=news_research
- สำนักทดสอบทางการศึกษา. (2556). *สรุปผลวิเคราะห์ความสามารถของนักเรียน ป.6, ม.3, ม.6*. สืบค้นเมื่อ 25 มีนาคม 2556, จาก http://www.niets.or.th/index.php/research_th/view/8
- (2556). *ไอเน็ต ป.6 คะแนนเฉลี่ยไม่ถึงครึ่ง*. ในหนังสือพิมพ์คมชัดลึก. 25 มีนาคม 2556 (ออนไลน์) สืบค้นวันที่ 25 มีนาคม 2556, จาก <http://www.komchadluek.net/detail>
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). *ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สุชา จันทร์เอม; และสุรางค์ จันทร์เอม. (2518). *การวัดทางจิตวิทยาและการศึกษา*. กรุงเทพฯ: แพร่พิทยา.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2530). *การสอนทักษะภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: ภาควิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒน์กุล. (2535). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2537). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2530). "หน่วยที่ 9-15 สาระสำคัญเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา," ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุวัฒน์ จันทร์ลอย. (2527). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่านสมรรถภาพการอ่านเร็ว และเจตคติการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากชุดการอ่านที่มีคำถามก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่านและหลังการอ่าน*. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). *การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา*. กรุงเทพฯ: ประยูรพงศ์.

- เสาวลักษณ์ รัตนิวิษฐ์. (2534). *การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 2*. กรุงเทพฯ: ประยูรวงศ์.
- . (2536). *การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 3*. กรุงเทพฯ: ประยูรวงศ์.
- . (2540). รายงานวิจัยโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาหรือโครงการรู้หนังสือ (2531-2538). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- . (2547). *การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา: กลยุทธ์สู่ความสำเร็จในการพัฒนาการรู้หนังสือเพื่อปวงชน*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโรตารีแห่งประเทศไทย.
- . (2550). *การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา: กลยุทธ์สู่ความสำเร็จในการพัฒนาการรู้หนังสือเพื่อปวงชน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโรตารีแห่งประเทศไทย.
- . (2550). การสังเคราะห์ผลงานวิจัย ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยในประเทศไทยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนไทยและภาษาอังกฤษ แบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา. ในวารสารวิจัยทางการศึกษา. หน้า 17 – 25.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2532). *กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อำนาจ บุญศิริบุญชัย. (2539). *เอกสารการสอนชุดวิชา การอ่านภาษาอังกฤษ*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช.
- Bartlett, B.J. (1978). *Top – level structure as an organizational strategy for all recall of classroom text*. Doctoral Dissertation, Arizona State University, Dissertation Abstracts International 1979, 39, 6641A.
- Cooper, David J.; Warneke, W Edna; & Shipman A. Dprothy. (1988). *The What How of Reading Instruction*. Second Edition. Ohio: Mirrill.
- Cormier, W.H.; & L.S. Cormier. (1979). *Interviewing Strategies for Helpers: A Guide To Assessment, Treatment, and Evaluation*. Monterey, California: Brooks/Cole Publishing Company.
- Dale, Edgar. (1969). *Audiovisual methods in teaching*. New York: Dryden Press.
- Dewey, John. (1959). *Dictionary of Education*. New York: Philosophical Library.
- Diller, Karl. (1975, March), "Some New Trends for Applied Linguistics and Foreign Language Teaching in the United States," TESOL Quarterly: 9(1): 45-62
- Esky, David E. (1986). *Theoretical Foundations, in Teaching Secondary Language Reading for Academic Purposes*. Massachusetts: Addison – Wesley.

- Goodman, Kenneth S. (1982). *Language and Literacy*. London: Routledge & Kegan Paul.
- Halliday, M.A.K. and Ruqaiya Hasan R. (1970). *Language Structure and Language Function*. In J. Lyons (cd. *New Horizons in Linguistics*. Harmondsworth.
- Heinich, Robert, Michel Molenda and James D. Russel. (1985). *Instructional Media and the New Technologies Instruction*. New York: John Wiley & Sons.
- Krashen, Stephan D. (1984). *Writing: Research, Theory and Applications*. 1st ed. California: Pergamon Press.
- Lunzer, E.A., & Dolan, T. (1979). *Making sense*. Report to the Social Science Research Council.
- Morrow, Keith. (1981). "Principles of Communicative Methodology," *Communication in the Classroom: Approaches and Methods for a Communicative Approach*. London: Longman.
- Summers, Della. (1995). *Longman Dictionary of Contemporary English*. 3rd ed. Essex: Longman Group.
- Thantida. (2557). *ดัชนีชี้วัดความสามารถในการแข่งขัน ไอเอ็มดี ปี 2014*. สืบค้นเมื่อ 23 พฤษภาคม 2558. จาก <http://www.qlf.or.th/Upload/Content/>
- Thorndike, Robert Ladd and Elizabeth, Hagen. (1959). *Ten Thousand Career*. New York: Wiley.
- Walker, Richard F.; others. (1983). *The English Used by Entering Children at Traeger Park School*. Canberra: Australia Curriculum Development Center Occasional.
- Walker, Richard F.; B.J. Barlett ; & S. Rattanavich. (1984). *Teacher's Notes on a Program of Concentrated Language Teaching*. Illinois: Rotary International.
- Widdowson, H.G. (1979). *Explorations in Applied Linguistics*. London: Oxford University Press.
- Wintner, G. (2000). *The Reading Quest: Sand Practice for Effective College Reading*. Boston: Allyn Bacon.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

คุณภาพเครื่องมือ

1. ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการฟัง-พูด
2. ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
3. ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการเขียน
4. ค่าความเชื่อมั่นของการตรวจแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
5. คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟังพูดของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
6. คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการอ่านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
7. คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการเขียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 12 ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการฟัง-พูด คะแนนเต็ม 5 คะแนน

ลำดับ	ผู้ตรวจ 1	ผู้ตรวจ 2	ลำดับ	ผู้ตรวจ 1	ผู้ตรวจ 2
1	5	4	26	4	5
2	5	4	27	5	4
3	5	4	28	5	4
4	4	5	29	4	3
5	5	4	30	4	3
6	4	4	31	5	4
7	5	4	32	2	3
8	5	5	33	4	4
9	4	3	34	2	3
10	4	4	35	5	4
11	4	4	36	4	4
12	5	3	37	5	4
13	4	4	38	4	3
14	5	5	39	4	4
15	5	4	40	4	3
16	5	5	41	5	5
17	4	4	42	4	3
18	3	2	43	2	1
19	4	3	44	4	3
20	3	2	45	4	3
21	5	4	46	5	4
22	4	3	47	5	5
23	5	4	48	4	4
24	5	4	49	5	4
25	4	3	50	4	4

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.63

ตาราง 13 ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	0.59	0.57	16	0.57	0.17
2	0.41	0.39	17	0.65	0.26
3	0.57	0.43	18	0.67	0.48
4	0.80	0.22	19	0.59	0.39
5	0.76	0.39	20	0.65	0.52
6	0.65	0.26	21	0.57	0.70
7	0.39	0.26	22	0.57	0.61
8	0.46	0.57	23	0.57	0.61
9	0.61	0.35	24	0.48	0.61
10	0.41	0.22	25	0.52	0.61
11	0.37	0.39	26	0.65	0.61
12	0.78	0.43	27	0.65	0.52
13	0.89	0.22	28	0.67	0.57
14	0.33	0.22	29	0.59	0.65
15	0.61	0.26	30	0.65	0.61

ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการอ่านภาษาอังกฤษทั้งฉบับ 0.91

ตาราง 14 ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการเขียน คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ลำดับ	ผู้ตรวจ 1	ผู้ตรวจ 2	ลำดับ	ผู้ตรวจ 1	ผู้ตรวจ 2
1	6	5	26	5	6
2	10	9	27	7	8
3	10	9	28	8	10
4	8	7	29	5	4
5	9	10	30	6	5
6	10	9	31	10	8
7	10	10	32	9	7
8	9	8	33	8	7
9	8	8	34	9	9
10	7	8	35	10	10
11	6	7	36	9	10
12	8	6	37	10	8
13	6	5	38	7	6
14	9	7	39	8	7
15	9	10	40	8	9
16	9	11	41	10	9
17	8	7	42	8	7
18	7	6	43	6	5
19	8	9	44	10	7
20	7	8	45	9	8
21	10	8	46	9	9
22	7	9	47	7	6
23	6	5	48	5	5
24	8	9	49	9	10
25	5	3	50	7	8

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.74

ตาราง 15 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านฟัง-พูด ก่อนและหลังการทดลองของ
กลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	4	5	1	22	3	4	1
2	0	3	3	23	4	5	1
3	3	5	2	24	3	5	2
4	3	4	1	25	3	4	1
5	4	5	1	26	3	4	1
6	0	3	3	27	0	3	3
7	0	3	3	28	4	5	1
8	4	5	1	29	4	3	-1
9	0	4	4	30	3	4	1
10	0	3	3	31	2	5	3
11	0	3	3	32	1	2	1
12	0	3	3	33	2	5	3
13	0	3	3	34	0	2	2
14	3	5	2	35	4	5	1
15	3	5	2	36	0	4	4
16	4	5	1	37	4	5	1
17	0	3	3	38	5	4	-1
18	3	5	2	39	0	1	1
19	3	4	1	40	3	4	1
20	4	5	1	41	3	5	2
21	4	5	1	42	1	3	2
				43	0	2	2

ตาราง 16 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านฟัง-พูด ก่อนและหลังการทดลองของ
กลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	0	1	1	22	2	3	1
2	0	3	3	23	0	2	2
3	1	3	2	24	1	3	2
4	3	5	2	25	0	2	2
5	0	2	2	26	1	3	2
6	2	3	1	27	2	3	1
7	1	3	2	28	1	3	2
8	0	1	1	29	2	3	1
9	1	3	2	30	3	5	2
10	0	1	1	31	0	1	1
11	2	3	1	32	2	4	2
12	0	1	1	33	1	2	1
13	0	1	1	34	2	4	2
14	1	2	1	35	1	3	2
15	0	1	1	36	2	3	1
16	4	5	1	37	1	3	2
17	2	3	1	38	2	5	3
18	2	4	2	39	0	1	1
19	3	4	1	40	2	4	2
20	4	5	1	41	1	3	2
21	1	3	2	42	2	4	2
				43	1	3	2

ตาราง 17 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านอ่าน ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	14	26	12	22	11	26	15
2	5	17	12	23	12	24	12
3	18	27	9	24	9	18	9
4	16	25	9	25	6	17	11
5	7	23	16	26	7	19	12
6	7	24	17	27	9	18	9
7	14	27	13	28	16	27	11
8	17	28	11	29	9	19	10
9	2	14	12	30	21	28	7
10	8	15	7	31	10	22	12
11	7	17	10	32	15	25	10
12	8	19	11	33	5	19	14
13	7	18	11	34	4	16	12
14	18	25	7	35	15	22	7
15	22	28	6	36	19	27	8
16	15	29	14	37	7	25	18
17	4	24	20	38	9	21	12
18	17	26	9	39	11	22	11
19	7	20	13	40	19	25	6
20	11	23	12	41	8	21	13
21	8	25	17	42	10	25	15
				43	23	28	5

ตาราง 18 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านอ่าน ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่ม
ควบคุม

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	11	15	4	22	8	17	9
2	12	20	8	23	3	9	6
3	6	18	12	24	13	20	7
4	11	16	5	25	5	18	13
5	5	19	14	26	12	22	10
6	11	21	10	27	12	20	8
7	12	18	6	28	10	15	5
8	11	19	8	29	7	17	10
9	8	15	7	30	13	25	12
10	9	17	8	31	10	19	9
11	11	16	5	32	10	17	7
12	9	18	9	33	12	16	4
13	12	18	6	34	8	17	9
14	14	18	4	35	10	15	5
15	14	21	7	36	6	16	10
16	12	19	7	37	11	20	9
17	3	14	11	38	16	23	7
18	17	23	6	39	8	24	16
19	16	22	6	40	10	23	13
20	11	20	9	41	8	17	9
21	7	18	11	42	10	20	10
				43	5	19	14

ตาราง 19 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน ก่อนและหลังการทดลองของ
กลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	5	9	4	22	5	9	4
2	4	8	4	23	3	8	5
3	5	8	3	24	4	7	3
4	3	9	6	25	2	6	4
5	5	10	5	26	5	9	4
6	2	9	7	27	4	8	4
7	4	10	6	28	1	5	4
8	5	8	3	29	6	9	3
9	5	9	4	30	5	9	4
10	4	8	4	31	7	10	3
11	1	6	5	32	1	6	5
12	3	9	6	33	3	8	5
13	4	10	6	34	7	10	3
14	6	9	3	35	6	10	4
15	6	10	4	36	3	9	6
16	4	9	5	37	4	8	4
17	3	8	5	38	5	8	3
18	3	8	5	39	6	9	3
19	2	6	4	40	7	10	3
20	6	9	3	41	4	8	4
21	3	8	5	42	6	10	4
				43	7	9	2

ตาราง 20 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน ก่อนและหลังการทดลองของ
กลุ่มควบคุม

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	3	6	3	22	4	8	4
2	5	7	2	23	1	4	3
3	2	5	3	24	4	7	3
4	1	5	4	25	2	7	5
5	2	6	4	26	4	10	6
6	4	8	4	27	4	9	5
7	4	9	5	28	4	7	3
8	3	8	5	29	2	5	3
9	2	6	4	30	5	10	5
10	4	7	3	31	2	7	5
11	3	8	5	32	5	9	4
12	2	7	5	33	4	8	4
13	3	7	4	34	3	7	4
14	4	8	4	35	4	6	2
15	4	7	3	36	3	9	6
16	3	6	3	37	5	10	5
17	3	7	4	38	3	7	4
18	5	9	4	39	5	10	5
19	4	9	5	40	5	10	5
20	4	8	4	41	3	8	5
21	3	6	3	42	4	8	4
				43	3	6	3

ตาราง 21 ความถี่และร้อยละ พฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง

แบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มทดลอง																								
ข้อ	รายการ	E1						E2						E3						ผลรวม				
		E1	E2	E3	E4	E5	รวม	ร้อยละ	E1	E2	E3	E4	E5	รวม	ร้อยละ	E1	E2	E3	E4	E5	รวม	ร้อยละ	E	ร้อยละ
1	การฟังอย่างตั้งใจ	17	17	17	17	17	85	100	17	17	17	17	17	85	100	17	17	17	17	17	85	100	255	100
2	ไม่พูดคุยและเล่นกัน	15	16	16	17	17	81	95.29	16	17	17	17	17	84	98.82	15	16	16	15	15	77	90.59	242	94.9
3	ไม่ลุกออกจากที่นั่ง	17	17	16	17	17	84	98.82	17	17	16	17	17	84	98.82	17	17	16	17	17	84	98.82	252	98.82
4	ขอตอบคำถาม ได้ตอบและแสดงความคิดเห็น	17	17	12	17	17	80	94.12	17	17	13	17	17	81	95.29	17	17	14	17	17	82	96.47	243	95.29
5	ร่วมมือ/ลงมือปฏิบัติกับเพื่อน/ครู	16	17	17	17	17	84	98.82	16	17	17	17	17	84	98.82	17	17	17	17	17	85	100	253	99.22
6	วิธีการของตนเอง	17	17	17	17	17	85	100	14	17	17	17	17	82	96.47	15	17	17	17	17	83	97.65	250	98.04
7	ช่วยทำงานในกลุ่ม/ชั้น	17	17	17	17	17	85	100	17	17	17	17	17	85	100	17	17	17	17	17	85	100	255	100
8	ยกมืออาสาทำกิจกรรม ทั้งการอ่าน เขียน	10	15	15	16	17	73	85.88	9	16	17	17	17	76	89.41	10	16	17	17	17	77	90.59	226	88.63
9	ตอบคำถามด้วยภาษาไทย	3	5	4	6	8	26	30.59	5	6	7	6	8	32	37.65	3	6	4	3	9	25	29.41	83	32.55
10	ตอบคำถามด้วยภาษาอังกฤษ	12	16	14	16	17	75	88.24	13	15	17	17	17	79	92.94	13	16	17	17	17	80	94.12	234	91.76
	ผลรวมของการสังเกตแต่ละคาบเรียน	141	154	145	157	161	738	89.18	141	155	155	159	161	772	90.82	141	156	152	154	160	763	89.76	2298	89.92
	ร้อยละของการสังเกตแต่ละคาบเรียน	82.9	90.6	85.3	92.4	94.7		98.09	82.9	91.8	91.2	93.5	94.7		99.91	82.9	91.8	89.4	90.59	94.12		98.74		

ตาราง 22 ความถี่และร้อยละ พฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนกลุ่มควบคุม

แบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มควบคุม																								
ข้อ	รายการ	C1					C2					C3					ผลรวม							
		C11	C12	C13	C14	C15	รวม	ร้อยละ	C21	C22	C23	C24	C25	รวม	ร้อยละ	C31	C32	C33	C34	C35	รวม	ร้อยละ	Σ	ร้อยละ
1	การฟังเพลง ฟังอย่างตั้งใจ	10	8	8	12	12	50	58.82	13	9	9	10	10	51	60	12	9	8	10	9	48	56.47	149	58.43
2	ไม่คุยและเล่นกัน	8	10	7	12	12	49	57.65	10	9	9	10	11	49	57.65	7	8	8	11	10	44	51.76	142	55.69
3	ไม่ลุกออกจากที่นั่ง	10	8	12	9	12	51	60	10	10	10	10	12	52	61.18	9	9	11	10	10	49	57.65	152	59.61
4	ขอตอบคำถาม ได้ตอบและแสดงความคิดเห็น	5	12	10	12	5	44	51.76	9	12	13	9	8	51	60	7	11	11	11	7	47	55.29	142	55.69
5	ร่วมมือ/ลงมือปฏิบัติกับเพื่อน/ครู	6	14	12	9	10	51	60	8	11	12	12	8	51	60	7	12	11	11	9	50	58.82	152	59.61
6	ริเริ่มการพูดของตนเอง	5	13	12	10	5	45	52.94	10	11	7	10	8	46	54.12	6	10	12	9	7	44	51.76	135	52.94
7	ช่วยทำงานในกลุ่ม/ชั้น	6	8	6	12	6	38	44.71	10	8	8	12	3	41	48.24	9	7	7	11	7	41	48.24	120	47.06
8	ยกมืออาสาทำกิจกรรม ทั้งการอ่าน เขียน	6	12	8	12	2	40	47.06	9	8	8	12	3	40	47.06	7	7	8	10	5	37	43.53	117	45.88
9	ตอบคำถามด้วยภาษาไทย	14	14	9	10	0	47	55.29	10	10	10	9	0	39	45.88	10	11	9	11	0	41	48.24	127	49.8
10	ตอบคำถามด้วยภาษาอังกฤษ	4	7	10	9	0	30	35.29	5	8	8	10	0	31	36.47	5	8	9	10	0	32	37.65	93	36.47
	ผลรวมของการสังเกตแต่ละคาบเรียน	74	106	94	107	64	445	52.35	94	96	94	104	63	451	53.06	79	92	94	104	64	433	50.94	1329	52.12
	ร้อยละของการสังเกตแต่ละคาบเรียน	435	624	553	629	376	524		553	565	553	612	371	5306		465	541	553	612	3765	5094			

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
- แบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

English Listening - Speaking Test

Subject: English for Listening - Speaking

Level: Grade 2 Scores: 20 Time: 3 minutes per person

ฉบับที่ 1 : แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง – การพูด

Part I : Listening and Speaking Ability Test

จุดประสงค์ : นักเรียนฟัง พูด ได้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล ตามแบบที่ฟัง สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัวและอาหาร

Direction: Look at the pictures, and answer the questions of teacher.

Asking by teacher.

1. Look at the picture, How do you feel?
2. What are they doing?
3. Have you ever make it?
4. What favorite food do you like?

Reading Ability Test

Prathom Suksa II

50 Minutes

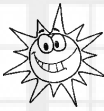

ฉบับที่ 2 : แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการอ่าน
แบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก (a, b, c และ d)

Part II : Reading Ability Test

จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถอ่านจับใจความ ลำดับความและวิเคราะห์ความ

ชื่อ-นามสกุล _____ ชั้น _____ เลขที่ _____

Read the story then answer.

This is a small black . It look like a , but it has two wings. It look like a , but it has two ears. It cannot live with the and the . The must live alone in a . When the shines, it sleeps in the . When the shines, it will fly in the sky.

Direction: Read the story then fill each of the blank in the passage with one suitable word.

1. A bat can fly, It has two.....
2. A batin the ben.
3. A bat has two....., it is not a bird.

Direction: Choose the best answer.

4. A bat looks like..... a. a squirrel b. a mouse c. a cat
5. What is it doing at night? a. sleeping. b. jumping. c. flying.
6. When the.....shines, a bat sleeps. a. moon b. sun c. star

Direction: Read the story then fill each of the blank in the passage with one suitable word.

This is a little . It is very diligent. It lives in a and makes .

This is a little . It has sharp . It likes but it cannot make . The bear is hungry. It wants to eat . It climbs up to a . It says to the .

“Please give me some . You are very kind.

7. A bee makes.....
8. A bear climbs up to a

Direction: Choose the best answer.

9. Bee is not lazy but it is
a. diligent b. hard c. happy
10. What animal has got shape paws same bear?
a. fish b. fox c. bird

Direction: Read the story then choose the best answer.

Rosy: Hello, babies! They're twins – brother and sister.

Oh no. They're crying. Are they hot?

Mom: No, they aren't.

Tim: Are they cold?

Mom: No, they aren't cold.

Rosy: Look! Apples.

Tim: Can the babies eat apples?

Mom: Yes, What a good idea!

Tim: Look, they're hungry.

Mom: Yes, they like apples...

Rosy: They're happy now and we're happy too.

11. Are they twins?
a. They like apples. b. They are happy. c. Yes, they are.
12. The babies eat.....a. chicken b. nut c. fruit
13. What do they like to eat?
a. apple b. milk c. bread

Direction: Read the story then choose the best answer.

Tim is seven years old. He is in grade two. He likes to draw and paint pictures. He makes very good pictures. He drew a beautiful pig. It was pink and white. The teacher put it on the wall. I wish I could draw like him.

14. Which sentence is different?
a. Tim makes very good pictures.
b. Tim draw a beautiful pig.
c. The teacher put the picture on the wall.
15. Which sentence is correct?
a. The pig in the picture isn't black.
b. The picture isn't beautiful.
c. The teacher doesn't like Tim's picture.
16. Why did the teacher put the picture on the wall?
a. She liked to draw the picture.
b. She liked to paint the picture.
c. She like the picture.

Direction: Read the story then choose the best answer.

Rosy: Hello, My name is Rosy. I've got long hair. This is my cousin, Tim. He's got brown eyes.

Tim: Hello, everyone! I have got a little brother. His name's Billy. He's seven years old. He's got curly hair.

Rosy: This is Billy's bedroom. He's got lots of teddy bears in his room.

Where's Billy? Is he under the bed?

Tim: No, he isn't.

17. Who's got long hair?

- a. His cousin, Rosy b. His little brother, Billy c. Her cousin, Tim.

18. Where are they?

- a. house. b. school c. park

19. What does Billy have in his room?

- a. long hair. b. a little brother c. teddies

20. Is Billy under the bed?

- a. Yes, he is. b. No, he isn't. c. He is at school.

Direction: Arrange the sentence.

The first thing I do when I walk my dog is put on the rope at his neck. Then I walk out the door. Next I bring him down the driveway. Then we walk around the block. After our walk, I talk off his rope.

Now put the events in order 1-5:

- 21.....walk out the door 22.....walk around the block
 23.....take off his rope 24.....bring him down the driveway
 25.....put on his rope

Mr. Bean is a farmer. He has a big farm. The farm is near a home. Mr. Bean has a lot of sheep. He get some wool from the sheep. He sells the white wool in the market. He gets a lot of money. He is very happy.

Now put the events in order 1-5:

- 26.....sell the white wool. 27.....get a lot of money.
 28.....very happy. 29.....get some wool.
 30.....has a big farm.

English Writing Test

Subject: English for Writing

Level: Grade 2

Scores 10

Time: 60 minutes

ฉบับที่ 3 : แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะเขียน

Part III : **English Writing Test**

จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถการเขียนคำ, ประโยคคำเดียว (**One Word Sentence**),
ประโยคเดียว (**Simple Sentence**) สัมพันธ์กับภาพ

Direction : Look at the pictures, and write a short paragraph to describe the following picture at least 10 sentences

Source:: <http://ideas.ted.com/what-americans-can-learn-from-other-food-cultures/>

Name _____ Class _____ No. _____

แบบบันทึกพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง สังเกตพฤติกรรมความสนใจของนักเรียนทุกๆ 3 นาที ตามรายการพฤติกรรมที่สังเกตได้

ข้อ	รายการ	0_3	4_6	6_9	9_12	12_15	15_18	18_21	21_24	24_27	27_30	30_33	33_35	35_37	37_40	41_43	43_45	45_47	47_50	รวมทุกถ้	
1	การฟังอง ฟังอย่างตั้งใจ																				
2	ไม่คุยและเล่น																				
3	ไม่ออกจากที่นั่ง																				
4	ขอตอบคำถาม ได้ตอบและแสดงความคิดเห็น																				
5	ร่วมมือ/ลงมือปฏิบัติกับเพื่อน/ครู																				
6	วิธีการพูดของตนเอง																				
7	ช่วยทำงานในกลม/ชั้น																				
8	ยกมืออาสาทำกิจกรรม หักกระดาษ เขียน																				
9	ตอบคำถามด้วยภาษาไทย																				
10	ตอบคำถามด้วยภาษาอังกฤษ																				

ภาคผนวก ค

แผนการสอน การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการ

Lesson Plan for Experimental Group

Unit: Procedure Genre

Title: How to make card

Level: Grade 2

Date:

Time: 5 hrs. (2 weeks)

Concept: working with sequences can be succeeded in learning

Procedure genre list a sequence of actions or steps needed to make or do something. Typical examples of procedure genre include recipes, science experiment or instructions for playing games.

Objectives:

1. Students are able to read the how to make card procedure text.
2. Students are able to find the main idea and details of the story.
3. Students are able to recall and talk about the step in the texts they've read.
4. Students are able to write brief texts about the step in the texts they've read.

Words:

Equipment and Material: textured cardstock, scrapbook paper, glue, ribbon or a small stamped message, color pens.

Structure:

Imperative sentence

Evaluation:

1. Observe the students' listening, watching, and talking about the new Starter Book.
2. Observe the students' answering ,recalling and playing the role - play in class.
3. Observe the students' working in their groups and the students' pictures from their Big Book .
4. Correct the students' answers and their assigned tasked.

Learning Activities		Materials	Evaluations	Notes
Step 1: Teacher demonstrates the material “How to make card” and show how to make it.				
Teacher	Students			
<p>1. The teacher demonstrates all of the materials slowly and clearly “How to make card.”</p> <p>2. The teacher shows how to make card by step slowly and clearly as following;</p> <p>The first step: Get some textured cardstock and scrapbook paper. Look for paper that’s one single color to use as the base part of your card. Then try to find some patterned scrapbook paper that compliments the color of your card.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Find out what your mom’s favorite color is if you don’t already know. Try to get some paper in this color as an added gesture. - You can also use ribbons if you wish. <p>The second step: Glue the different pieces of paper together. Fold your thick piece of cardstock in half to make your card. Then cut strips of your scrapbook paper to adhere to the cardstock.</p>	<p>1. Look at and listen to the teacher how to demonstrate all materials and repeat after the teacher.</p> <p>2. Watch the demonstration of how to make card and ask the questions when they don’t understand.</p>	<p>Equipment and Material: - textured cardstock</p> <ul style="list-style-type: none"> - scrapbook paper - glue - ribbon or a small stamped message - color pens. 	<p>The teacher observes the students</p>	

Learning Activities		Materials	Evaluations	Notes
Step 1: Teacher demonstrates the material “How to make card” and show how to make it.				
Teacher	Students			
<p>- You can cut the strips at different widths so that you can layer each one over the last one. This will give a nice texture and look to the card.</p> <p>The third step: Add a ribbon or a small stamped message to the front. To finish the outside of your card, add something like a ribbon with a bow on it or a little message to your mom.</p> <p>- You can also write something like “To Mom” with a fine-point marker and then punch holes through it with a pin to add even more texture and variety.</p> <p>- Small gems can also be an added touch that ties the card together.</p>				
<p>The fourth step: Write her a nice note or poem. On the inside write your mom a nice message showing her how much you care. •If you’re feeling really creative, you can even write her a poem.</p>				

Learning Activities		Materials	Evaluations	Notes
Step 2: The students retell how to make milkshake according to the teacher And try to make it.				
Teacher	Students			
<p>1. The teacher asks the students to tell about the materials by showing the things and asks each group.</p> <p>2. The teacher asks the students to tell the step how to make card from the beginning to the end.</p>	<p>1. Tell all of the materials.</p> <p>2. Tell each step how to make card</p>		The teacher observes the students' answer	
Learning Activities		Materials	Evaluations	Notes
Step 3: Negotiating a group text				
Teacher	Students			
<p>1. The teacher asks students to recall the step.</p> <p>2. The teacher asks for the volunteer to write the step in big papers on the blackboard.</p> <p>3. The teacher corrects the students' writing in big paper and read together.</p>	<p>1. Recall the step how to do.</p> <p>2. Write the story with their own languages how to make card.</p> <p>3. Correct and read the step in big papers together</p>	<ul style="list-style-type: none"> - paper - marker pen - color pencil - crayon - ruler - pencil 	The teacher observes the students' task	

Learning Activities		Materials	Evaluations	Notes
Step 4: Making the Big Book				
Teacher	Students			
<p>1. The teacher tells students to find 5-6 members per group.</p> <p>2. The teacher explains every group how to make the Big Book by copying words and sentences from the blackboard.</p> <p>3. The teacher lets the students draw and color the pictures by</p>	<p>1. Every one finds 7-8 members per group.</p> <p>2. Every group copies words and sentences from the blackboard and shares working on the Big Book.</p> <p>3. Every group draws and</p>	<p>- paper</p> <p>- marker pen</p> <p>- color pencil</p> <p>- crayon</p> <p>- ruler</p> <p>- pencil</p>	The teacher observes the students' task	
Learning Activities		Materials	Evaluations	Notes
Step 4: Making the Big Book				
Teacher	Students			
<p>themselves.</p> <p>4. The teacher explains the students to practice reading and making their own Big-Books completely and neatly.</p>	<p>colors the pictures in the Big Book.4.</p> <p>Practice reading and making their own Big Books completely and neatly</p>			
Learning Activities		Materials	Evaluations	Notes
Step 5: Language activity through games.				
Teacher	Students			
<p>1. Let students play game “ Tell meaning of the words ” (The words in how to make a ham sandwich</p> <p>2. Let students play game “ Rearrange the sentences correctly ” (The sentences in</p>	<p>1. Every group plays game “ Tell meaning of the words” which group that can tell the meaning of the words correctly and more quickly is the winner.</p> <p>2. Every group plays game“ Rearrange the</p>	<p>- Word cards</p> <p>- some presents</p> <p>- word cards</p>		In this step, the teacher have to tell the game instruction to students clearly about

<p>other how to procedure texts)</p> <p>3. Let students play game</p> <p>“Match the pictures with how to procedure text correctly.”</p> <p>(The pictures and the steps of how to fold and dip.)</p>	<p>sentences correctly ”</p> <p>which group</p> <p>that rearrange the</p> <p>sentences correctly</p> <p>and more quickly is</p> <p>the winner</p> <p>3. Every group plays</p> <p>game “ Match the</p> <p>pictures with how to</p> <p>procedure text</p> <p>correctly” which group</p> <p>that can match the</p> <p>pictures with the text</p> <p>correctly and more</p> <p>quickly is the winner.</p>	<p>- sentence</p> <p>cards</p> <p>- pictures</p>	<p>rules of</p> <p>the game</p> <p>The</p> <p>teacher</p> <p>should</p> <p>always</p> <p>bring</p> <p>some</p> <p>presents</p> <p>to the</p> <p>students</p> <p>when</p> <p>some</p> <p>group won</p> <p>the game.</p>
---	---	--	--

Making a Simple Textured Card

1. Get some textured cardstock and scrapbook paper. Look for paper that's one single color to use as the base part of your card. Then try to find some patterned scrapbook paper that compliments the color of your card.

- Find out what your mom's favorite color is if you don't already know. Try to get some paper in this color as an added gesture.

- You can also use ribbons if you wish.

2. Glue the different pieces of paper together. Fold your thick piece of cardstock in half to make your card. Then cut strips of your scrapbook paper to adhere to the cardstock

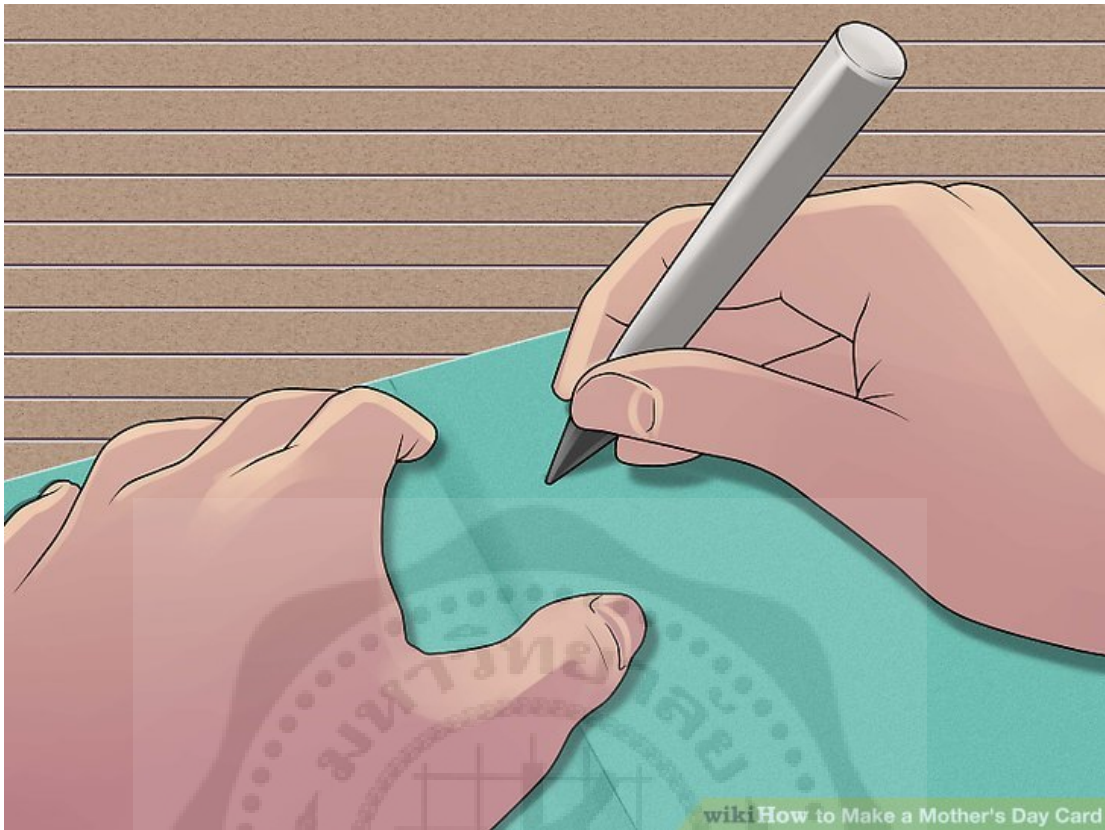
- You can cut the strips at different widths so that you can layer each one over the last one. This will give a nice texture and look to the card.

3. Add a ribbon or a small stamped message to the front. To finish the outside of your card, add something like a ribbon with a bow on it or a little message to your mom.

- You can also write something like “To Mom” with a fine-point marker and then punch holes through it with a pin to add even more texture and variety.

- Small gems can also be an added touch that ties the card together..

4. Write her a nice note or poem. On the inside write your mom a nice message showing her how much you care. •If you're feeling really creative, you can even write her a poem.

The recipe is taken from: <http://www.wikihow.com/Make-a-Mother%27s-Day-Card>

ภาคผนวก ง

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตน์วิชัย
ตำแหน่ง: อาจารย์ประจำสาขาวิชาการมัธยมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
สถานที่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี จันทน์เสมอ
ตำแหน่ง: อาจารย์ประจำภาคภาษาตะวันตก
สถานที่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลัดดา หวังภักษิต
ตำแหน่ง: อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน
สถานที่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์ถนอมนวล ไชยรัตน์
ตำแหน่ง: ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ (ค.ศ.3)
สถานที่: กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนศึกษานารี

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางกิตติรณัญญ์ เชียงแรง
วันเดือนปีเกิด	10 มีนาคม 2519
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลรามาริบัติ กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	198/24 ซอยพุทธโอสถ ถนนมหาเศรษฐี แขวงสีพระยา เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร 10500
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	หัวหน้าฝ่ายมาตรฐานคุณภาพ , ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2536	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนอุตรดิตถ์ตรุณี จังหวัดอุตรดิตถ์
พ.ศ. 2540	ครุศาสตรบัณฑิต (คป.) สาขาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษา จาก สถาบันราชภัฏอุตรดิตถ์ จังหวัดอุตรดิตถ์
พ.ศ. 2552	ประกาศนียบัตรวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะอาชีพ (ครู) จาก มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2560	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ แขนงวิชาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ